

London còn xa lắm!

Contents

London còn xa lắm!	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	12
4. Chương 04	15
5. Chương 05	19
6. Chương 06	24
7. Chương 07	29
8. Chương 08	33
9. Chương 09	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16 End	64

London còn xa lắm!

Giới thiệu

Hoàng Sơn yêu cái tên gọi London – xứ sở cổ tích mù sương, với những công trình hơn 2000 năm tuổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/london-con-xa-lam>

1. Chương 01

Chương 1: Định Mệnh

London ngày đông lạnh giá, cảnh vật phủ kín một màu trắng xóa sau đợt tuyết đêm qua. Cuối tuần, khi những gia đình quây quần đầm ấm bên lò sưởi, duy chỉ có một cô gái vẫn đứng lại trên cầu, ánh mắt nhìn xa xăm. Cô muốn đi cho hết ngày thứ bảy. Cô muốn đi cho cõi lòng thôi buốt nhói cô đơn...

Ngọc Minh bước đi dưới trời tuyết lạnh, cô quyết định đến một nơi mà hơn một năm ở London vẫn chưa bao giờ đặt chân tới. Đó là khu Notting Hill. Chỉ với một mục đích duy nhất....tìm kiếm những cảm giác mà đôi tình nhân trong bộ phim nổi tiếng cùng tên đã từng đi qua đây!

Khu chợ Portobello vốn là một trong những mười địa điểm du lịch hấp dẫn nhất London, đi cả ngày mới hết. Ánh mắt cô sáng lấp lánh nhìn về phía những gian hàng đồ cổ, đồ vintage được bày bán la liệt. Cafe và đồ ăn ngon quây quần từ ánh nhìn của biết bao du khách. Cảm giác vừa nghe giai điệu của She, vừa hình dung ra từng cảnh trong phim, ngắm nhìn hiệu sách mà hai nhân vật chính gặp nhau, vừa gặm crepe banana chocolate....Cô muốn thốt lên rằng: " Thật là tuyệt!". Nhưng giây phút ấy chỉ dừng lại trong khoảnh khắc tan nhanh. Bởi sau cùng, Ngọc Minh thật sự rất đổi cô đơn...

Lê Hoàng Ngọc Minh_23 tuổi, tốt nghiệp đại học, cô được cấp học bổng kỹ sư tại London, nơi mệnh danh là kinh đô ánh sáng. Cuộc sống của cô là những chuỗi ngày từ nhà đến trường và từ trường về nhà. Điểm khác biệt duy nhất so với thời cấp ba là cô phải nói tiếng Anh thay vì tiếng Việt.

Cô vẫn nhớ như in, hơn một năm kể từ ngày đầu tiên đặt chân đến đây, khi ấy cô chỉ có một mình và giờ vẫn thế. Cô vẫn nhớ như in, hơn một năm kể từ ngày đầu tiên đặt chân đến đây, cô đã có những ngày tháng tươi đẹp cùng Natalia và giờ cô gái Nga xinh đẹp ấy đã bỏ lại cô cùng khoảng trời London để trở về quê hương. Đã hơn một năm....mọi thứ của thành phố này đã hoàn toàn đổi khác, chỉ riêng cô vẫn như xưa. Như xưa là tốt hay xấu?

London cũng như mọi nơi anh từng đến. Càng gần đến nửa đêm càng vắng vẻ. Cứ như dòng người hối hả vừa mới đây đã tan thành từng cơn gió lạnh thổi quanh vẫy. York Street cũng như mọi con đường đang tái tê khi tuyết trời giăng kín. Hoàng Sơn nhanh chóng nhận ra Magnolia chỉ còn cách mấy bước chân. Magnolia_cafe piano, đủ sang cho những doanh nhân đến bàn thảo công việc, đủ tĩnh để những người cô đơn gặm nhấm nỗi buồn, đủ lãng mạn cho những đôi tình nhân...

Có lẽ do tiết trời mà Magnolia đã không còn đông khách, chỉ còn ánh đèn mờ nhạt, hương cafe từ những góc khuất và tiếng piano thánh thót bị lạc đi trong không gian ấy. Gọi một ly Irish, Hoàng Sơn khuấy đều ly cafe trên tay và chăm chú nhìn theo đôi bàn tay của cô gái trẻ đang dạo dương cầm. Khoé môi anh khẽ cười, nuốt xuống cổ họng từng ngụm cafe đắng nồng, anh tiếp tục gọi thêm một ly nữa. Bản đàn kết thúc trong tiếng vỗ tay của những người thưởng thức. Cô gái trẻ đi qua anh rất khẽ. Có lẽ cô ta là một người Trung Quốc hoặc Thái Lan. Cũng có thể là một cô gái Philipin... Dừng tiếng mẹ đẻ của mình anh thốt lên một câu bằng âm gió rất nhẹ chỉ đủ mình nghe.

“Đàn-gậy-tai trâu!”

Bước chân của Ngọc Minh đột ngột dừng. Cô xoay người lại nghiêng đầu nhìn người đàn ông vừa nói bằng tiếng Việt rất chuẩn. Giọng Hà Nội, nếu cô đoán không nhầm. Nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh đầy thách thức, cô dụi dằm cất tiếng:

“ Biết thì nói là biết. Không biết thì nói là không biết. Ấy mới là biết!”

Hơn hai mươi năm gắn bó với cây dương cầm, cuộc sống của Ngọc Minh xoay quanh giữa cô và dương cầm, Bach, Mozart, Chopin, Debussy...Không phải là tự kiêu nhưng cô tin vào khả năng chơi dương cầm của mình và cô tin biết bao người luôn dành từ khen ” perfect” về tiếng đàn của cô là nói thật. Nhưng hôm nay, giây phút này, người đàn ông đang ngồi đây thật sự khiến cô ảm ức vô cùng. Càng không nghĩ anh ta còn là người Việt Nam....

Trước cái nhìn dường như muốn ăn tươi nuốt sống của cô bé trước mặt, Hoàng Sơn khẽ nhếch khoé môi và cười duyên. Không ai nói với ai thêm một câu nào nhưng qua ánh mắt đều có thể thấy rất rõ sự phẫn nộ trong đôi mắt nâu sẫm sẫm của cô gái. Còn chàng trai vẫn chậm rãi với ly cafe trong tay mình. Hít một hơi thật sâu, Sơn đứng dậy làm động tác mời ngồi với cô rồi anh bước về phía cây đàn. Những ngón tay thon dài lướt nhanh một lượt thử độ vang các phím. Thả lỏng cơ thể, anh thở dài rồi bắt đầu chuyên tâm vào bản đàn nổi tiếng của Bethoven. Định Mệnh! Một bản đàn xưa cũ nhưng làm người nghe như được

thường thức lần đầu. Tất cả đều chết lặng trong tiếng nhạc buồn thương. Ngọc Minh đưa tay đặt lên trái tim mình, cô cảm thấy khó thở bởi thứ âm thanh do người đàn ông đó tạo ra. Anh ta như đang chơi bằng một đôi tay ma quỷ chứ không phải là đôi bàn tay nghệ sĩ của một người bình thường. Tiếng đàn réo rắt, các nốt đều tròn và sáng rõ. Những khúc cao, trầm đều khiến người ta nghẹt thở và quặn quai với nỗi đau của nhà soạn nhạc tài năng. Phải chăng người chơi muốn gửi vào đó muôn vàn nỗi đau chất chứa? Kết thúc bản nhạc, anh ngồi thẩn thờ vài giây rồi mới đứng dậy xoay người bước nhanh ra khỏi bar. London lại bắt đầu mưa!

Một tuần sau!

London vẫn chìm trong tiết trời tuyết lạnh, Hoàng Sơn vẫn đến Magnolia như mọi cuối tuần. Đã từ lâu rồi, cuộc đời anh chỉ còn là những chuỗi ngày dài tẻ nhạt. Có lẽ chuỗi ngày tẻ nhạt đó sẽ còn kéo dài nếu Ngọc Minh không đến....

"Hi, I've seen you somewhere? You look so similar."

Xen chút ngạc nhiên, ánh mắt anh hướng về phía giọng nói vừa cất lên đầy hứng thú. Nheo mắt, Hoàng Sơn cười như không cười, giọng nói điềm nhiên:

"I do have a same feeling, i've seen you somewhere."

Somewhere là thế nào? Ngọc Minh âm thầm chữ bới trong lòng, rõ ràng là anh ta biết tổng cô là ai, rõ ràng là nơi đây_giây phút này_một tuần trước, anh ta__không ai khác đã hạ bệ cô bằng một câu nói rất Việt Nam. Anh ta.....chính là anh ta! Anh ta có thể vờ như không nhớ nhưng cô tin rằng mình đủ bản lĩnh để đòi lại gấp đôi.

Nghiêng đầu nhìn anh, cô cắn môi hồng xinh rồi đáp lời:

"You have very special hands. They have strong energy."

"Really? Why?"

"Because, they hurt me."

"Oh,.....Hurt you? How e?"

"Tell you what? "

Suy nghĩ vài giây, Ngọc Minh nhìn thẳng vào mắt người đàn ông gần kề và phát âm rành rọt từng từ từng chữ theo đúng tiếng Mẹ đẻ:

"Đàn gãy tai trâu."

Như đã nhớ lại điều gì đó, anh lặng thinh cúi đầu rồi lại ngẩng đầu nhìn Ngọc Minh, từng hơi thở mang theo làn khói mỏng, anh thấp giọng lên tiếng:

"Xin lỗi."

"Chỉ vậy thôi ạ? Em nghĩ mình đã bị xúc phạm và....tự tôn của em lên tiếng đòi bồi thường."

"Oh. Vậy em cần gì nào cô bé? Nếu là thân xác tôi có thể cho em, còn về tiền thì tôi nghĩ.....mình không đủ để bù nỗi tự tôn đã mất của em."

"Xì." Ngọc Minh chu môi rồi quay mặt đi nơi khác. Cô kéo ghế ngồi xuống gần anh, bàn tay nhỏ xinh đưa lên ra ám hiệu cho bartender, dường như nơi đây với cô đã vô cùng thân thuộc. Hiểu là có ai đó vẫn chờ sự lên tiếng của mình, cô quay người về phía Hoàng Sơn và cất tiếng:

"Cái em cần không phải là thân xác anh, càng không phải là tiền của anh. Cái em cần là đôi tay của anh. Chàng trai, anh hiểu không? Em muốn chơi đàn hay như anh..."

Trầm tư, anh dùng ngón tay gõ từng nhịp từng nhịp xuống bàn và chăm chú nhìn theo ly cocktail mà order đặt xuống. Ánh mắt anh dừng lại rồi rời sang gương mặt vẫn tái đi vì lạnh của Minh. Cô dùng hai tay ôm ly cocktail như một món quà trân quý, một ngậm, hai ngậm rồi cạn ly. Vẫn không rời mắt khỏi từng hành động của cô, anh khàn giọng:

“Rum có giúp em thấy ấm hơn chút nào không? ”

” Một chút...Với một câu nói thể hiện sự quan tâm như vậy....nghĩa là....anh sẽ dạy em chơi đàn đúng không?

Dù phải công nhận rằng anh là người kiêu ngạo, nhưng em vẫn rất vui khi tìm thấy một người như anh giữa biển người của London này!”

” Oh, Tôi sẽ hiểu theo nghĩa khác đấy...!”

” Nghĩa khác? Ah ha, em thích cách nghĩ của anh.”

Bật cười, Sơn nhấp môi tách cafe đã nguội rồi mới đáp lời Minh:

” Cơ mà điều đó không đồng nghĩa với việc tôi sẽ dạy em chơi đàn, cô bé ạ. Nếu em đam mê Piano như vậy, hãy chăm chỉ luyện tập và đăng ký một lớp học cho riêng mình.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

” Không còn sớm nữa, tôi phải đi rồi. Thật xin lỗi.”

” Tại sao lại từ chối dạy em? Hay bởi anh vốn....khó gần? Em không cảm thấy điều đó.”

Nhún vai và không phản bác lại trước những gì Ngọc Minh vừa nói, Hoàng Sơn khẽ thở dài:

” Cứ cho là vậy đi! Ai đó nói rằng ba lần là duyên, ba người là nghiệp. Nếu chúng ta còn có duyên gặp lại, tôi sẽ đáp ứng những gì em mong muốn. Chào em.”

Con đường về bỗng trở nên dài rộng quá, tuyết đủ lạnh để người đi đường không dám một phút dừng chân. Kéo cao cổ áo, Hoàng Sơn sải bước thật nhanh về phía căn hộ của mình. Hơn 5 năm sống và làm việc tại thành phố này, London với anh đã trở nên vô cùng gần gũi. Thành phố này cho anh mọi thứ kể cả những nỗi đau. Nhưng đau rồi tự khắc sẽ buông, so với sự sống thì nỗi đau tầm thường lắm và anh hiểu: mình vẫn ổn.

Chẳng mấy chốc căn nhà của anh đã hiện ra trong ánh đèn mờ nơi góc con phố nhỏ. Biết là cô gái lúc trước gặp trong Magnolia vẫn đang ở phía sau mình nhưng anh làm ngơ, lặng thinh coi như không hề hay biết. Thọc tay vào túi áo lông ấm áp, anh tìm chùm chìa khoá, cánh cửa căn hộ vừa mở ra ngay lập tức đóng lại. Cũng như cội lòng anh...!

Thần thờ dửng dưng, Ngọc Minh không thể hiểu được vì sao cô lại đi theo người đàn ông ấy. Một chút tò mò xen lẫn kích động. Hay là say nhĩ? Lắc đầu thật mạnh, cô không tin cocktail cũng khiến mình say được. Thở dài, Ngọc Minh tự nói với lòng: ” hay là rời đi?”. Lý trí biết rõ điều gì nên nhưng đôi bàn tay vẫn đưa về phía trước không ngừng ấn chuông cửa. Đáp lại sự mong chờ của cô, cánh cửa vẫn đóng. Chết tiệt. Anh ta....đúng là tên kiêu ngạo số một mà cô từng biết đến. Một chút tức giận trẻ con xen lẫn tự tôn bị coi thường, cô như con thú nhỏ vốn ngoan hiền nhưng giờ phút này cơn giận đã khiến cô không còn là mình nữa. Tháo giày và nện thật mạnh vào cánh cửa vẫn đóng, cô không tin anh ta sẽ ở lì trong nhà mãi được...

Hoàng Sơn tắt vòi hoa sen. Quần khăn tắm ngang hông, anh bước ra phía cửa chăm chú nhìn cô gái nhỏ trước mặt. Ánh mắt lạnh lùng, anh trầm giọng:

“ Làm loạn đủ chưa cô bé? Bây giờ thì có thể trở về nơi mà em đã sống được rồi đấy!”

Liều lĩnh, Ngọc Minh chui qua cánh tay anh bước vào nhà. Hoàng Sơn nhún vai tỏ vẻ bất lực. Cánh cửa gỗ đóng lại, anh cao giọng:

“ Em có biết nửa đêm ở trong nhà một người đàn ông sẽ gặp nguy hiểm không?”

“ Chú à, đây có được tính là ba lần là duyên không ạ?”

“ Tôi đang tự hỏi, không biết nếu như vậy thì em và tôi đã có duyên với bao nhiêu người trong đời? Cô bé, hôm đó coi như tôi sai và tôi nhớ mình đã xin lỗi em. Thật xin lỗi. Không còn sớm đâu, em đi đi...”

Ngẩng đầu lên bắt gặp nửa người để trần của anh khiến cô ngại ngùng lại cúi đầu xuống. Giọng nói đầy thách thức:

” Nếu em nói....em sẽ không đi?”

“ À. Ra thế! Tôi có thể hiểu là em đang quyến rũ tôi? ”

Bước về chiếc Mac được đặt trên bàn, anh khởi động máy rồi thao tác nhanh, không hề màng tới sự tồn tại của cô gái trong căn nhà mình. Ngọc Minh thất thần vài giây, cô cười ranh mãnh:

“ Tuỳ, anh nghĩ sao cũng được. Em cũng chẳng ngại. Chỉ sợ bạn gái anh đến kiểm tra bắt chột. Nếu anh đồng ý dạy em đàn thì em sẽ đi ngay bây giờ!”

Đôi bàn tay chột sưng lại. Từ bạn gái khiến anh cảm thấy chua xót. Xoay chiếc ghế lại đối diện với cô gái trẻ, Sơn khàn giọng:

“ Em tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Là sinh viên nghệ thuật?”

Lắc đầu với anh, cô nhỏ giọng:

“ Lê Ngọc Minh, 23 tuổi, sinh viên kiến trúc.”

“ Ồ.Em Ngọc Minh thân mến. Vì tình đồng hương nên tôi sẽ không ngại cho em trú mưa đêm nay tại đây. Nhưng rất tiếc phải nói với em, tôi không có hứng thú với phụ nữ! Còn việc dạy đàn cho em, càng xin lỗi, tôi bất lực!”

Nói rồi anh xoay ghế lại phía bàn làm việc và kiểm tra giá cổ phiếu hối đoái trên các sàn giao dịch. Anh làm việc hết sức tập trung, những ngón tay đánh máy nhẹ nhàng và vô cùng đẹp mắt, đẹp như lúc anh dạo dương cầm vậy. Ngọc Minh ngây ngốc nhìn người đàn ông ấy, không gian ngôi nhà dường như câm lặng. Hoàng Sơn cứ ngỡ cô gái ấy hẳn đã đi rồi nên anh cũng chẳng chú ý được nhiều. Tầm hơn một tiếng gì đấy, khi anh đứng dậy chuẩn bị đi ngủ thì phát hiện cô ta vẫn đứng nguyên vị trí cũ. Giật mình, anh vỗ nhẹ bàn tay lên ngực để cho dễ thở.

“ Này. Đừng dọa người khác đứng tim như vậy chứ! Nhà em ở đâu? Có cần tôi đưa em về không?”

“ Dù không biết anh là ai, nhưng em thật sự rất thương anh! Hẳn sống với danh phận là đàn ông nhưng lại hứng thú với một người đàn ông khác...Anh chắc là khổ tâm lắm.”

Giọng nói lí nhí và tỏ ra rất chân tình. Chết tiệt, Hoàng Sơn tiến gần về phía cô, ánh mắt anh sòng đỏ:

“ Một là em rời khỏi nhà tôi. Hai là em sẽ phải hối hận về những gì vừa nói!”

Bụng cô réo liên hồi, giờ cô mới nhớ ra mình còn chưa ăn tối. Lúc này đồng hồ hẳn đã nhảy tới con số 12h đêm. Hoàng Sơn nghe thấy tiếng dạ dày của cô bé biểu tình, anh bất lực bước về phía tủ lạnh lôi ra hai hộp socola yêu thích vẫn chưa hề mở nắp. Vẫy tay với Minh anh khẽ gọi:

“ Lại đây. Đói lắm rồi phải không?”

Cô lê đôi chân ướt nhẹp về phía anh, cởi bỏ chiếc áo choàng, bên trong cô chỉ mặc một chiếc áo thun dài tay ôm sát người lộ ra từng đường cong trên cơ thể. Trong ánh đèn vàng của gian bếp, lúc này anh mới ngắm kỹ cô gái ngồi đối diện mình. Gương mặt nhỏ xinh, thanh tú. Tóc đen dài chấm lưng vẫn ướt nhẹp bởi mưa, nước da trắng nổi bật điển hình cho một tiểu thư khuê các chỉ là....cách ăn nói không khác nào một đứa trẻ được nuông chiều.

Cần nhẹ lớp socola mềm có vị trà xanh, cô lên nhìn anh và khẽ hỏi:

“ Anh cởi trần không sợ lạnh à?”

Thích thú, Sơn khẽ cười:

“ Đây là nhà tôi, em ngại sao?”

“ Không. Nhưng em sợ anh bị cảm!”

“ Ồ. Nhưng tôi không sợ. Lẽ nào bố mẹ em không dạy ở cùng một người đàn ông xa lạ rất dễ có chuyện không hay xảy ra sao?”

“ Có chuyện? Liệu có chuyện gì xảy ra được chứ? Hơn nữa.....anh kêu mình là gay mà?”

“ Tôi chưa bao giờ nói mình thuộc về giới tính thứ ba. Tôi chỉ nói mình không hứng thú với phụ nữ!”

“ Nếu em không phải là phụ nữ, ý em....em là con gái. Anh sẽ có hứng thú sao?”

Anh không trả lời câu hỏi của cô mà đứng dậy bước về phòng ngủ. Lúc trở ra anh mang theo tấm chăn mỏng cùng một chiếc gối đặt lên sofa và hướng về phía cô khẽ nói:

“ Muộn rồi, nếu em đã không chịu đi thì ngủ tạm ở sofa. Tôi không có thói quen nhường giường cho người lạ. Ăn xong thì ngủ sớm đi. Ngủ ngon.”

Nói rồi anh trở về chiếc giường king size của mình và ngủ lưng. Cô gái lạ ngoài phòng khách không hề khiến anh bận tâm. Đã từ mấy tháng nay, mọi thứ với anh đều hờ hững. Sống chỉ để là sống! Lý do? Đơn giản vì ai cũng có một nỗi đau không giống ai. Anh cũng thế!

Ngọc Minh cuộn mình trong tấm chăn mềm thơm mùi CK Euphoria thoang thoang. Cô không thể nào ngủ được. Căn phòng không hề bật điều hoà, hơi ẩm của không khí khiến cô rùng mình vì lạnh. Đưa mắt quan sát căn phòng nhỏ dựa vào ánh đèn yếu ớt, người đàn ông này có phong cách sống khá ngăn nắp, cẩn thận. Từng vật bày trí trong nhà anh ta đều được sắp xếp theo một logic nhất định. Kiến trúc căn nhà không có gì đáng nói, điều khiến cô để ý là những bức tranh rất Việt Nam với gam màu ấm được treo trong phòng khách. Cô nhận ra một Long Biên xưa cũ, một góc bãi sông Hồng ngày đầu đông vàng hoa cải, một Hà Nội tháng tư với những đoá huệ tây rong ruổi khắp Hà thành. Cô như thấy cả quê hương trong căn nhà của anh...Cố gắng tìm đủ mọi cách để thiếp đi nhưng cô vẫn không tài nào chống chọi lại được với cái giá lạnh.

Bước chân theo ánh đèn ngủ le lói, căn phòng ngủ hoàn toàn ấm áp, khác hẳn so với nơi cô vừa nằm. Rón rén lại gần chiếc giường của anh, lật nhẹ tấm chăn lên rồi chui vào. Giọng nói trầm ấm của anh khiến cô giật mình:

“ Em đang thử thách sự kiên nhẫn của tôi?”

“ Ở ngoài....rất lạnh! Em không ngủ được.”

Lật người nằm lên phía trên cô, hai tay anh chống xuống giường, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đang mở to thẳng thốt, anh khàn giọng:

“ Em có biết việc trèo lên giường của một người đàn ông lúc nửa đêm sẽ phải chịu hậu quả thế nào không?”

Ngọc Minh không đáp lại, cô nhắm mắt chờ đợi xem người chủ nhà đẹp trai sẽ có hành động gì tiếp theo. Nhưng anh thở dài rồi lật người về phía nửa kia của chiếc giường. Anh hoàn toàn quay lưng lại với cô. Hơi ẩm của anh khiến cô muốn nhích lại gần thêm chút nữa. Có chút tò mò và hứng thú cô tự phóng túng bản thân mình, dù sao cũng đã phá bỏ nguyên tắc bước chân vào nhà một người đàn ông lạ, lại còn trèo lên giường của anh ta nên thể diện với cô giờ này chỉ là một đồng xu không còn giá trị.

Đưa bàn tay bé nhỏ chạm nhẹ vào tấm lưng trần đang quay lại với cô. Bàn tay cô khẽ run run nhưng nhanh chóng định thần được tâm trạng. Cười lém lỉnh, cô vuốt ve dọc theo sống lưng anh. Hoàng Sơn dần bị mất kiên nhẫn với trò đùa quái ác của cô gái trẻ. Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông tử tế hơn những thằng đàn ông khác. Anh biết tình một đêm đang là trào lưu thịnh hành trong giới trẻ. Anh vẫn trẻ nhưng tình yêu với anh nên, cần, phải có một cái nhìn bền lâu và nghiêm túc. “Điều điên rồ gì đang tồn tại trong đầu cô gái này”, anh tự hỏi! Cười khẩy, tiếng nói anh khàn đặc:

” Xem ra em chơi trò này còn tệ hơn cả chơi dương cầm. Tốt nhất ngoan ngoãn nằm im và ngủ đi. Tôi nghĩ, em hiểu tôi đang nói gì!”

“ Anh thật sự là gay sao? Em cảm nhận gu thẩm mỹ của anh rất tốt. Anh cũng rất manly...thật tiếc!”

Thu bàn tay về, cô nằm im và thở dài. Hoàng Sơn nghe xong câu nói ấy thì tràn đầy nộ khí. Anh quay người về phía cô, bàn tay anh kéo cô vào lòng và cười.

“ Đừng trách tôi không nói trước với em. Là em không nghe thì hãy tự nhận lấy! 23 tuổi, không còn là đứa trẻ nữa rồi!”

Nói rồi anh phủ xuống đôi môi mềm của cô một nụ hôn rất nhẹ, mơn trớn. Ngọc Minh đón nhận nụ hôn của anh một cách vụng về, có chút rụt rè nhưng nhanh chóng cô tỏ ra hiểu ý và đáp lại anh. Bàn tay bé

nhỏ chống lên ngực anh, đôi mắt nâu sóng sánh lúc này khép lại để mặc bản thân cảm nhận hương vị mà chưa một lần được biết đến. Nụ hôn chậm lại rồi dừng. Anh buông cô ra và cười, anh vẫn cố gắng kiềm chế bản thân:

“ Bây giờ ngủ được rồi chứ?”

“ Anh vừa cướp đi nụ hôn đầu của em?”

“ Oh. Thật sao? Là em thách thức tôi! Đây là lời cảnh cáo dành cho em. Tốt nhất em nên học làm đứa trẻ nghe lời, nhắm mắt lại rồi ngủ đi. Tôi rất mệt, không muốn tranh luận với em đâu!”

Anh tiếp tục quay người về phía cô. Có chút mất mát, cô không cam tâm liền trèo qua người anh rồi chui vào lòng anh và khẽ cười.

“ Em nghĩ mình nên đòi lại.”

Cô vụng về phủ môi mình lên đôi môi ẩm áp của anh. Hoàng Sơn ngây ngốc trước việc làm của cô nhưng anh nhanh chóng chuyển từ thế bị động sang chủ động. Lẽ nào anh đang bị ảo giác? Anh nhớ là mình chỉ uống có 1 ly cafe. Mà cafe có khi nào say được? Nụ hôn mỗi lúc càng gấp gáp, bàn tay cô bấu víu vào thắt lưng anh vô tình khiến anh quên mất lý trí cần đặt ở đâu. Lúc này trong anh chỉ có khát vọng nguyên thủy nhất của một người đàn ông đang trở dậy. Đưa bàn tay nâng đầu cô dậy, anh từng bước cởi bỏ chiếc áo thun mỏng trên người cô. Bàn tay anh trượt theo từng đường cong trên cơ thể cô. Nụ hôn của anh dời đôi môi xuống xương quai xanh. Anh như mê loạn trước dục vọng của chính mình và trước sự quyến rũ của người con gái đẹp đang nằm cạnh. Cô chỉ biết yếu ớt ngăn anh lại nhưng cơ thể cô hoàn toàn phản bội lại lời can ngăn đang thoát ra. Nhiệt tình đã được thổi lên, cơ thể cô hiện ra trước mắt anh. Ánh mắt Sơn mê loạn, đôi môi cong lên cười mỉm, khăn giọng:

“ Em đẹp quá...Lúc này hối hận vẫn còn kịp đấy!”

Hối hận ư? Có hay không? Một chút tò mò, xen lẫn cảm giác kích thích và khó chịu của chính mình. Cô không muốn dừng lại những nụ hôn dài của anh, đưa đôi tay bé nhỏ quàng qua cổ anh, cô rướn thân người lên chạm vào đôi môi anh giá lạnh. Trong khoảng không với ánh sáng mờ nhạt của đèn ngủ, tiếng kêu đầy đau đớn của Hương thoát ra. Kéo cô vào lòng và dỗ dành, anh ghé sát tai cô thì thầm:

“ Ngoan nào. Cố chịu, một lúc sẽ không đau!”

“ Anh lừa em. Em đau lắm.”

Hôn nhẹ lên cánh môi hồng, anh cố gắng nhẹ nhàng và chậm lại để cô bớt thấy đau đớn. Một lần, rồi một lần nữa, cuối cùng cô cũng thích ứng với việc anh đang làm. Chỉ cho đến khi cả hai cùng toát mồ hôi, ngả mình nằm xuống anh thở đầy mệt nhọc. Giọng nói vẫn toát lên ý cười:

“ Thật không nghĩ em nhiệt tình đến vậy!”

Cô quay người về phía anh và nức nở khóc. Ôm cô từ phía sau, anh nhẹ nhàng vuốt ve và dỗ dành:

“ Thật xin lỗi! Thật xin lỗi em...!”

“ Không cần xin lỗi. Bọn Tây làm chuyện này từ năm 15 tuổi, em xem ra vẫn muộn. Xét cho cùng sớm hay muộn cũng xảy ra, chỉ là không với người này thì sẽ có ngày với người khác. Em chỉ là...không nghĩ lại đau như thế.”

Cô xoay người ôm chầm lấy anh rồi tiếp tục khóc. Trong giọng nói sưng nước cô vẫn không quên mè nheo:

“ Anh sẽ dạy em chơi dương cầm giỏi như anh chứ?”

“ Ừm. Học phí được tính từ hôm nay!

2. Chương 02

Chương 2: Thời gian sẽ giúp chúng ta hiểu nhau hơn.

Ánh sáng trên Tower Bridge đã nhường chỗ cho thứ ánh sáng tự nhiên của ngày mới. Hoàng Sơn ra bếp làm chút đồ ăn sáng, những miếng bánh mì nướng bơ thơm phức và rau xà lách trộn luôn làm anh thấy tâm trạng khá hơn. Suy cho cùng, ăn là điều tốt nhất, nhất là khi tâm trạng quá rối bời hoặc không có gì để làm...

Bước về phòng ngủ, cô gái bé nhỏ vẫn quấn chặt mình trong tấm chăn. Thấy anh bước vào cô vội kéo chăn trùm kín đầu như con ốc sên lẩn mình khi thấy động. Khoé môi Sơn khẽ cười, anh cài từng chiếc cúc bạc một cách chăm chú. Những ngón tay thon dài bẻ cổ sơ mi dứt khoát, lại gần chiếc giường vẫn còn hơi ấm, anh ngồi xuống và khàn giọng:

“ Xấu hổ sao? Tôi không làm em sợ chứ?”

“ Dạ không.”

Bàn tay anh kéo tấm chăn để lộ khuôn mặt trắng xinh của cô, véo má cô, anh tiếp tục nói:

“ Bữa sáng của em tôi đặt trong bếp. Nếu em thích có thể chuyển về đây sống cùng tôi. Bây giờ tôi phải đi làm. Mọi thứ tùy em!”

Nói rồi anh đứng dậy và quay người muốn rời đi. Cất cao giọng, Ngọc Minh nhìn theo lưng anh và nói:

“ Anh không sợ em là kẻ gian, lấy mất đồ quý giá của anh sao?”

Cười khẩy, Sơn vẫn đứng im, anh khẽ nói:

“ Thứ quý giá nhất sao? Nếu có thể tôi cũng muốn cho em, chỉ tiếc nó đã không còn tồn tại...!”

Chậm rãi bước ra khỏi nhà. Khuôn mặt người đàn ông trầm tư trong từng bước chân. Thứ quý giá nhất? Nó đã thuộc về quá khứ. Mà quá khứ, mỗi lần đưa tay chạm vào, trái tim nhìn ngơ đã lạnh lặn của anh lại nhói đau. Tất cả vết thương lòng như vừa mới hôm qua. Những con đường mù sương vẫn chẳng hề đổi khác, London vẫn cổ kính và uy nghiêm như hai năm trước khi lần đầu anh đặt chân tới. Chỉ tiếc một điều, người mà ngỡ tưởng sẽ là bạn đời của anh thì lại quên mất hẹn thề, bước ra khỏi cuộc sống của anh đầy vội vã.

Đứng nhìn những cây thường xuân đang thay lá, hơi ẩm của gió xuân thổi tới khiến Mai khẽ rung mình. Đã nhiều lần cô bước đến đây nhưng đều không có can đảm để với bàn tay bé nhỏ lên ấn chuông cửa nhà anh. Không phải cô sợ anh mà vì cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào cho đúng. Trong hai năm anh toàn tâm toàn ý để yêu thương cô, chăm sóc và lo lắng cho cô từng li từng tí một, cuối cùng đáp lại anh là nụ hôn nồng cháy của cô cùng một người đàn ông khác. Không phải cô hết yêu anh mà vì cô đã vô tình không nhận ra mình say nắng! Trong ánh mắt ngơ ngàng của anh, những bông oải hương đã rơi xuống từ lúc nào không biết...thời khắc ấy, cô hiểu mình đã đánh mất thứ quý giá nhất của cuộc đời này....

Một ngày mùa hè của hơn một năm về trước, Hoàng Sơn trở về căn nhà yêu thương sau cuộc họp thường niên. Vẫn giọng nói trầm ấm, vẫn vòng tay đang rộng ôm Mai vào lòng, ánh mắt anh thoáng buồn. Nhìn cô đầy trù mến, anh khẽ nói:

“ Em yêu, anh sắp phải đi Paris hai tháng, cũng có thể là lâu hơn!”

Mai đưa tay quàng lên cổ anh, nhìn sâu vào đôi mắt Sơn, cô đáp lại:

“ Vậy em biết phải làm sao bây giờ? Hay là em thu mình nhỏ lại để anh đặt vào vali cho dễ mang theo được không?”

Véo má cô, anh thở dài:

“ Phải làm sao để anh đừng ghen em đây? Xa em một phút cũng chẳng nỡ....chắc anh sẽ phát điên với chính mình và không thể nào làm nổi việc gì mất!”

Cô nép vào ngực anh rồi cười dịu dàng, cố gắng trấn an tinh thần cho anh bằng những câu nói đầy yêu thương:

“ Anh phải chịu khó làm việc, thì mới đủ tiền nuôi em. Hơn thế nữa, chỉ là một tháng không phải sẽ rất nhanh sao? Hàng ngày em sẽ online đều đặn để nhìn về phía anh. Em sẽ chuyển bàn thiết kế từ hướng Bắc sang hướng Nam. Không có lẽ gì người yêu em đang ở hướng Nam mà em lại trông về hướng Bắc để làm việc! ”

Ôm cô vào lòng, ánh mắt anh nhìn về khoảng không vô định. Yêu thương vẫn đây chỉ là không nghĩ ngày trở về yêu thương ấy đã sang tên người khác!

Như một con thiêu thân lao đầu vào giải quyết mọi bản kế hoạch, quyết toán. Sống trong những con số cả ngày lẫn đêm chỉ với hi vọng mong manh được về bên cô sớm hơn dự định, mỗi khi nghĩ về cô trong anh là những cảm xúc vô cùng âm ập, khoẻ môi bất giác khẽ nở nụ cười!

Anh yêu cô ngay từ thời còn đi học. Cô là con gái đồng nghiệp của mẹ anh, hai gia đình vốn đã thân quen từ trước và càng thân hơn khi hai người họ tuyên bố yêu nhau. Cô vẫn chưa bao giờ quên những con đường anh rong ruổi cùng cô đi khắp Hà thành bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Những sở thích riêng biệt của cô chỉ mình anh biết. Những cái xiết tay, những vòng ôm, những nụ hôn nồng nàn. Cô chưa bao giờ quên...nhưng cô đã vô tình đánh mất!

Cô là một cô gái thích những gì lạ lẫm, bắt nhanh với lối sống hiện đại của London và cô...là người sợ cô đơn. Xét cho cùng, cô đơn ai chẳng sợ, nhưng người ta có thể sống chung với nỗi sợ ấy còn cô thì không! Cô đã bước chân theo một người đàn ông khác, nắm tay một người đàn ông khác và đã cùng anh ta ân ái ngay trước mặt Hoàng Sơn.

Anh im lặng quay người bước đi để mặc cô với cảm giác tội lỗi dâng đầy nơi lồng ngực. Anh đã dùng tất cả trái tim để yêu cô và cuối cùng trả lại những tháng ngày hạnh phúc anh mang đến, cô cho anh những vết thương, cả sự ám ảnh không thể nào giải thích. Cô sai rồi, cô thật sự sai rồi! Con người thật buồn cười, tại sao mất đi rồi, người ta mới cảm thấy ân hận vì những gì đáng tiếc trong quá khứ? Cuộc đời thật chớ trêu, có những người chưa kịp quý trọng thì đã thành người dưng. Có những chuyện chưa kịp để tâm đã vội thành chuyện cũ...

Hít một hơi thật sâu, những ngón tay giá lạnh xiết chặt tấm khăn len trên cổ, Mai đưa tay bấm chuông nhà anh. Ánh mắt hoảng hốt và ngạc nhiên khi mở cửa cho cô là một cô gái còn rất trẻ.

Nhìn vị khách nữ đầy ngại ngùng, Ngọc Minh cúi đầu nói rất khẽ:

“ Em có thể giúp gì cho chị được không?”

“ Ồ. Mình nghĩ là có! Anh Sơn có nhà chứ?”

Ánh mắt Minh sáng lên, ngẩng đầu nhìn Thanh Mai đầy dò hỏi, cô lí nhí:

“ Dạ. Anh ấy đi làm, em cứ tưởng anh ấy quên đồ về lấy. Không biết anh ấy có khách.”

Mai cười buồn. Đặt một dấu hỏi lớn vào cô gái trước mặt mình, cô lịch sự lên tiếng:

“ Mình có thể vào nhà được chứ? Mình là bạn của Sơn.”

Minh đứng sang một bên nhìn Mai bước vào, cô vẫn ngây ngốc với cái tên về người đàn ông vừa được nhắc đến. Hoá ra anh ta tên là Sơn. Hoá ra là như thế. Thật nực cười đúng không? Nắm tay, hôn môi, làm tình chỉ trong một đêm và vẫn không hề biết người đàn ông ấy tên là gì? Anh ta là người thế nào? Cười rồi lắc đầu, cô bước vào theo Mai và cùng ngồi xuống.

Đưa mắt nhìn quanh căn nhà và đánh giá, đúng theo sở thích của anh. Toàn bộ căn nhà chỉ có hai màu trắng đen duy nhất. Nếu có màu sắc khác tồn tại thì đó chỉ có thể là màu sơn dầu của những bức hoạ do chính tay anh vẽ. Những bức hoạ quá quen thuộc với cô. Đó đã từng là cả khoảng trời lãng mạn mà anh dành tặng...nhưng ngày ra đi, anh đã không để lại cho cô bất kỳ thứ gì. Bởi anh nói rằng, thứ quý giá nhất chính là trái tim anh, đã bị cô vùi dập không thương tiếc thì cô lấy tư cách gì để giữ lại những kỷ vật của anh? Đúng vậy, cô càng không có tư cách gì để phán xét về người con gái đang đi chân trần ngồi trước mặt mình.

Đặt chiếc túi du lịch nặng trĩch lên sofa, Mai dịu dàng nói:

“ Chắc em là bạn gái anh Sơn. Phiên em hãy nhắn với anh ấy có người gửi đồ. Toàn bộ đều là áo sơ mi của anh ấy được đặt may trước đó!”

“ Dạ. Em không phải là bạn gái anh ấy đâu. Em là học sinh của anh ấy.”

” Học sinh? Vậy em là chỗ quen biết của gia đình Sơn? Hay là....em đang thử việc trong ngân hàng của anh ấy?”

” Ồ, Không không. Anh ấy dạy em chơi dương cầm thôi ạ.”

Không gian dường như đóng băng. Mai không biết mình phải nói gì và nên nói gì. Từ bao giờ anh hình thành thói quen tiếp xúc với người lạ? Từ bao giờ? Từ bao giờ thế? Dạy chơi dương cầm? Để ngôi nhà trong tay một cô bé tự nhận mình là học sinh? Không. Không phải Hoàng Sơn mà cô quen. Hoàng Sơn mà cô quen là một người đàn ông hoàn toàn khác! Anh không thích cười với người qua đường, không thích nói quá nhiều với bất kỳ ai kể cả đó là người anh vô cùng yêu thương. Càng không bao giờ có chuyện anh kiên nhẫn để ngồi chỉnh từng lỗi sai cơ bản trên cương vị của một thầy giáo. Đã từng...đã từng rất nhiều lần, cô nài nỉ anh bằng mọi cách chỉ để anh dạy cô phân biệt những tiết tấu đơn giản và nhận biết các nốt nhạc một cách dễ dàng. Nhưng đáp lại cô vẫn là câu nói lạnh lùng: “ Em thật là phiền phức!”. Tất nhiên, sau đó anh lại hôn cô hoặc đại loại là tìm một lý do nào đó để từ chối đề nghị cô vừa đề xuất. Hoá ra tất cả đều có thể thay đổi. Hoá ra xa cô, anh đã thật sự trở thành một người khác thật rồi, khác tới mức đủ ngạc nhiên và khiến cô choáng váng.

Hoàng Sơn trở về nhà khá sớm so với mọi hôm, cô gái trẻ hôm qua khiến anh cảm thấy rất thú vị. Anh không phải là người thích suy nghĩ quá nhiều, chuyện gì đến thì hãy để nó đến một cách tự nhiên. Kể từ sau khi cuộc tình nhiều năm sâu sắc trở thành những mảnh vỡ thì anh luôn duy trì cho mình thái độ bất cần với tình cảm. Đừng quá thiết tha mặn nồng để rồi một ngày nhạt hơn nước ốc!

Căn nhà nhỏ của anh vẫn nằm im trong hơi sương buông dần, một khoảng không sẫm tối xộc đến. Cánh cửa được khoá rất cẩn thận, có lẽ cô gái đó đã rời đi! Cười nhạt, anh mở cửa bằng chùm chìa khoá quen của mình rồi bước vào. Một mùi thức ăn phảng phất đâu đó trong phòng bếp. Cởi bỏ áo Vest ngoài, nới lỏng cổ áo sơ mi rồi anh bước về chiếc bàn ăn. Hương vị đậm chất Việt Nam, thịt bò xào cần tỏi, canh trứng giản đơn và nem rán kiểu Hà thành. Thức ăn vẫn còn hơi nóng, hẳn là cô gái vừa rời đi chưa lâu! Đảo đôi mắt nhìn quanh phòng khách, anh thấy hai chiếc vali được đặt ở góc nhà, thêm vào đó là một chiếc túi du lịch đặt trên sofa. Chiếc túi quen mắt khiến Sơn khẽ nhíu mày. Chắc chỉ là trùng hợp!

Cầm lon coca rồi anh bước về cửa sổ, tu hết nửa chai nhưng vẫn không làm anh vơi đi cơn khát. Cánh cửa mở ra, cô gái vừa quen, vừa lạ ngày hôm qua đã trở lại. Anh im lặng nhìn cô còn cô thấy anh thì cúi đầu e ngại. Bước về phía cô nhưng anh dừng lại rồi ngã mình xuống sofa và trầm giọng:

“ Em định đứng đó tới bao giờ? Lại đây.”

Ngọc Minh nghe lời anh, cô chậm rãi lại gần chiếc ghế đối diện và ngồi xuống. Cô biết anh vẫn nhìn mình và chưa hề dời mắt đi chỗ khác. Thầm đánh giá một lúc, anh lên tiếng:

“ Em sợ tôi sao?”

Dù nói rất nhỏ nhưng cô đáp lời anh vô cùng kiên định:

“ Sau tất cả anh nghĩ em sợ anh sao?”

“ Vậy sao? Tôi không hi vọng làm em sợ.”

Vươn người về phía trước, khuỷu tay chống xuống bàn anh tiếp tục:

“ Em thích tôi chứ?”

Thích? Cứ cho là vậy. Cô đã suy nghĩ rất nhiều về những gì xảy ra đêm qua, có lẽ, đó chỉ là một chuyện nhỏ! Cô đã nhớ đến những gì Natilia trước khi về nước từng nói với cô: ” Hãy yêu đi, tình yêu tuyệt vời lắm. Đừng mãi như một người ở thế kỷ trước vậy Minh à.”

Thấy cô thần thờ không đáp lời, Hoàng Sơn vội lên tiếng:

“ Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tôi!”

Có chút giật mình, hai bàn tay cô cố gắng xiết chặt vào nhau để cân bằng tâm trạng. Dùng toàn bộ dũng khí, cô ngẩng đầu nhìn anh. Trong ánh mắt đen của anh, cô thấy bóng mình trong đó. Hoảng hốt, cô tiếp tục cúi đầu.

“ Nguyễn Hoàng Sơn, 27 tuổi, kiểm toán quốc tế hiện đang làm trong Deutsche Bank, chi nhánh London. Không có yêu cầu quá cao với cuộc sống. Đối với phụ nữ chỉ có một mong muốn cũng là nguyên tắc duy nhất: đừng- bao- giờ có những hành động dối lừa. Nếu em làm được thì hãy ở lại cạnh tôi!”

Bắt chéo hai chân, anh thả lỏng cơ thể, ánh mắt của kẻ đi săn vẫn chăm chú quan sát cô gái đang run sợ trước mặt. Khoé môi anh không thôi cong lên, cười rất khế. Ngọc Minh phải mất rất lâu để tiêu hoá những gì vừa nghe thấy. Cô cũng cười, ngẩng đầu nhìn anh đầy kiêu hãnh, cô nói:

“ Anh không cảm thấy ngạc nhiên trước hành động của em tối qua sao? Anh không quan tâm em là người tốt hay người xấu? Chẳng lẽ anh là người thờ ơ với tất cả?”

“ Một con sói thông minh, nó sẽ luôn ý thức một điều đâu là nhà mình. Ánh mắt của em tối qua đã nói với tôi về chính em_một đứa trẻ hiếu thắng và quen được nuông chiều! Tôi không phải là người ngây thơ đến mức không nhận biết nổi một con người. Hẳn có một ngày em sẽ hiểu, gừng càng già càng cay. Càng trải nghiệm, người ta càng tích cho mình những bài học được coi là đắt giá! Nếu có một ngày em cảm thấy hết hứng thú với căn nhà này hoặc với tôi, thì hãy ra đi.”

Nhún vai, anh nói tiếp:

“ Tôi là kẻ không tim, không phổi. Hẳn là em sẽ nhanh chán thôi. Chỉ mong những ngày sống chung sẽ thật sự vui vẻ! Tôi sẽ dạy em chơi dương cầm, và cũng dạy em vẽ. Hi vọng đến ngày em ra đi, em sẽ trở thành một con sói khôn chứ không phải con thỏ non ngơ ngác mà đêm qua tôi nhìn thấy!

Em có gì muốn nói nữa không?”

Minh lắc đầu rồi lại gật đầu. Đôi môi mím chặt, cô nhỏ giọng:

“Đừng lúc nào cũng cho mình là đúng, chú ạ.”

Ngừng một lát, cô nói tiếp:

“Vậy nếu sống chung thì phí sinh hoạt, em phải gửi anh thế nào ạ?”

Bật cười, anh rút chiếc ví da trong túi quần rồi đẩy về phía cô một chiếc thẻ mỏng:

“ Em nhìn tôi giống người sẽ nhận tiền của phụ nữ hay sao? Nói để em biết, thứ tôi không thiếu nhất chính là tiền. Sinh viên sống cuộc sống xa xứ đâu phải dễ dàng. Cứ cho là em có điều kiện nhưng tôi nghĩ trong thành phố đắt đỏ này mọi thứ lúc nào cũng cần cân nhắc. Cho em tập làm người chủ của gia đình, giữ lấy và lo việc mua sắm chi tiêu. Thời gian của tôi gần như cũng rất bận. Trông cậy cả vào em!”

Cô vội xua tay và bối rối:

“ Dạ, em không nhận đâu. Em thật sự...có tiền mà. Hơn nữa được đến đây rất gần trường em học, em cũng không phải đổi nhà trọ khắp nơi. Chỉ mong anh đừng đuổi em thôi ạ!”

“ Tôi không bao giờ nói hai lần cho một vấn đề! Nếu không còn chuyện gì nữa thì ăn cơm được rồi chứ?”

Chỉ tay về chiếc túi du lịch trên sofa, cô lí nhí:

“ Dạ...hôm nay có một chị đến tìm anh. Chị ấy nói trong túi toàn bộ là sơ mi của anh đặt may. Em quên không hỏi tên chị ấy là gì!”

Ánh mắt Sơn sòng đỏ, có chút tức giận, ngữ điệu lạnh lùng, anh nói :

“ Lát mang ra ngoài đường vất vào thùng rác giúp tôi. Còn nữa, tôi hy vọng sẽ không phải nghe về sự xuất hiện của ai đó trong căn nhà này thêm nữa. Em hiểu ý tôi chứ? Từ chối cũng là một bài học mà để thực hiện lại không hề dễ dàng.”

Chống hai bàn tay xuống đùi, anh đứng dậy và nheo mắt nhìn cô:

“ Em thật sự rất thú vị. Mong rằng sống chung với em sẽ không quá nhàm chán! Thời gian sẽ giúp chúng ta hiểu nhau hơn.”

3. Chương 03

Chương 3: Cuộc gọi lúc nửa đêm.

Bạn sẽ không thể biết được khi nào thì những người mà bạn yêu thương không còn ở bên bạn nữa. Có cuộc chia ly nào mà không buồn, nhất là những cuộc chia ly nói với bạn rằng sẽ rất lâu sau mới còn gặp lại. Có thể gương mặt chàng trai ấy không hề lộ cảm xúc nhưng đứng trước sự chia xa của thời khắc này, thử hỏi ai có thể kìm kẹp mọi cảm xúc của mình?

Trong sự ồn ào náo nhiệt, trong những nụ cười và những giọt nước mắt của biển người xa lạ, người mẹ ôm chặt cậu con trai vào lòng và nghẹn ngào:

“ Bi. Con sang bên đây phải nhớ nghe theo sự sắp xếp của chú Lâm. Không được thức quá khuya cũng không được biếng ăn như ở nhà, không được ham vui rồi thành ra quên mất mục đích chính của mình sang đây là học cho tốt...”

“ Má. Con lớn rồi mà má!”

Thở dài, người đàn ông luống tuổi vỗ vai vợ mình và trầm giọng:

“ Thôi em, để con vào làm thủ tục không muộn. Nhìn em khóc con đi cũng sẽ không yên tâm.”

Quay sang con trai, vẫn giọng nói ấy nhưng thể hiện rất rõ sự uy nghiêm của mình:

“ Ba hi vọng con có thể làm tốt tất cả mọi thứ. Bên đây ba đã nhờ người trong Đại Sứ Quán lo cho con. Nhưng con vẫn phải dựa vào chính mình. Làm gì cũng đừng bao giờ quên phải giữ mình con ạ. Bởi ngành của chúng ta cần nhất chính là một lí lịch không được có vết nhơ. Đã bước chân theo con đường chính trị thì chỉ có thể sống chết với nó mà thôi.”

Nhìn sâu vào đôi mắt ba mình, Hữu Thiện thể hiện rõ quyết tâm. Anh gật đầu và kiên định:

“ Con nhớ rồi ba. Ba cũng nên dành thời gian quan tâm tới má con nhiều hơn. Con sẽ thường xuyên gọi điện về cho hai người.”

Nói rồi anh quay người kéo theo vali bước về cửa soát vé. Lấy tay đẩy cao gọng kính, khoé miệng hơi cười, tự thì thầm, anh nhủ với lòng: “ Tạm biệt nhé Sài Gòn. London ta đến đây!”

Ánh đèn ngủ màu vàng nhạt phản chiếu bóng dáng cao lớn của một người đàn ông đang đứng nơi cửa sổ. Những bông tuyết không còn bay rợp trời London, thời tiết đã sang xuân nhưng sương mù vẫn là điểm nhấn không thể nào đổi khác của xứ sở này. Qua lớp hơi sương mờ trên khung cửa, Hoàng Sơn đưa mắt nhìn về một khoảng không vô định mà chính anh cũng không biết nơi đó điều gì thật sự tồn tại! Trống rỗng. Anh dựa sang một bên, rút điếu Marlboro Light trên tay và những suy nghĩ trong đầu hòa làm một cảm xúc lạ lẫm, vừa nóng trong lòng như nhịp đập tim mạnh mẽ khác thường, vừa bồn chồn trong dư vị tuyệt hảo của quá khứ, của những buồn đau. Trong phòng chỉ còn mùi thuốc lá thoang thoảng lẫn vào mùi hổ phách rất riêng khiến Minh mơ màng tỉnh giấc. Cô trở mình, những mệt mỏi hôm qua khiến toàn thân cô vẫn còn đau nhức. Mơ hồ nhìn thấy bóng anh cô đơn, song cô lại chẳng biết nói câu gì đành thiếp đi vào giấc ngủ vẫn còn dang dở.

Khoé môi Hoàng Sơn khẽ cười, cô gái kia chẳng khác nào con mèo nhỏ, ngoan ngoãn để anh nuôi. Ánh mắt nâu tròn mỗi khi đối diện với anh đều có chút run run vì sợ, hoàn toàn không giống với dáng vẻ của một con hổ giấy hùng hồn trong đêm mưa mấy ngày trước. Anh không thích phải đưa ra nhận xét về một ai đó vừa mới bước chân vào cuộc đời mình nhưng anh vẫn muốn dùng ba từ để nói về cô. Thật-đáng-yêu!

Dụi đầu lọc thuốc xuống gà tàn rồi anh bước về phía giường. Ngọc Minh thấy bàn tay ai đó gỡ những ngón tay cô ra khỏi tấm chăn, trong trạng thái mơ ngủ cô lấy chân cố đạp về phía người đáng ghét đó. Hoàng Sơn thích thú, anh túm gọn chân cô rồi gãi nhẹ vào lòng bàn chân khiến cô giật mình vì nhột, lăn vội sang mép giường. Tay anh nhanh chóng giữ chặt người cô lại, ngã mình nằm xuống, anh luồn cánh tay rắn chắc của mình xuống dưới gáy cô rồi ôm cô vào lòng. Những lọn tóc mang theo mùi hương dịu dịu khiến anh tham lam hít hà. Tự cười hành động của chính mình! Hoá ra, đàn ông đều không thể tránh những lúc xao lòng như vậy. Đã đến bên đời nhau, dù lí do ban đầu là gì đi nữa chi bằng...hãy thử ở lại xem sao! Véo má cô rồi anh cũng nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

Tiếng chuông điện thoại không ngừng rung ù ù trên đầu. Đôi mắt nhú lại, Hoàng Sơn cầm điện thoại lên rồi từ chối cuộc gọi. Thế giới lại chìm vào yên tĩnh, nhưng chỉ vài giây sau chiếc điện thoại lại tiếp tục đổ chuông. Lần này Minh thật sự đã bị tiếng chuông của anh làm thức giấc. Cô cựa mình rồi khẽ lay người anh:

“ Anh ơi, điện thoại...Anh nghe máy đi!”

Hoàng Sơn ngồi dậy. Anh vắt chiếc Iphone lên người cô, giọng nói mất kiên nhẫn:

“ Nếu thích thì em đi mà nghe. Tôi không hi vọng em vẽ lên cái bộ mặt hiền lành trong khi hai ba giờ sáng bị một người phá giấc!”

Ngây ngốc nhìn Sơn, cô túm chặt chiếc điện thoại vẫn không ngừng rung. Dịu dàng cô lên tiếng:

“ Alo. Xin lỗi ai đấy ạ?”

Người ở đầu dây bên kia thoáng chút ngạc nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh trong từng câu chữ:

“ Hãy đưa máy cho anh ấy.Chắc không phiền em chứ?”

Minh quan sát nét mặt của anh, gương mặt lạnh lùng. Bàn tay anh kéo cô dựa vào lòng, ngón tay dài mang theo hơi ấm, không ngừng véo lên má cô rồi lại quay sang nghịch những lọn tóc vẫn còn đang rối. Anh không nói nhưng cô biết anh không muốn nhận cuộc gọi này. Còn cô gái đang ở đầu dây bên kia, không cần giới thiệu cô cũng dễ dàng nhận ra đó là vị khách xinh đẹp đã từng gặp gỡ. Giữa hai người họ xét cho cùng là quan hệ gì? Bạn bè bình thường mà gọi cho nhau vào lúc tờ mờ sáng sao? Thôi đi. Ai đó đã từng nói rằng, một người phụ nữ tìm tới một người đàn ông vào thời khắc màn đêm sẫm tối thì chỉ có một lí do duy nhất: Cô ấy đang nhớ anh ta mà thôi!

Mai vẫn kiên nhẫn chờ anh nghe điện, cô tin Hoàng Sơn sẽ cầm máy. Còn Ngọc Minh sau vài giây mớic nói các sự việc lại với nhau. Cô lấy giọng và đáp lời:

“ Anh ấy đang ngủ với em thì chị gọi tới. Chị nói xem như vậy có phiền hay không? Anh ấy đã tắt máy một lần mà chị vẫn kiên nhẫn tiếp tục. Theo em nghĩ, con gái thức đêm sẽ nhanh già. Chúng ta cùng đi ngủ thôi chị ạ!”

Khoé môi khẽ cong lên cười chua xót, Mai cố gắng giữ lại tôn nghiêm của riêng mình:

“ Tiếc quá. Chị không phải là con gái em ạ. Chị không ngại để giới thiệu lại cho em biết về mình một lần nữa: Chị là Thanh Mai, người phụ nữ của Hoàng Sơn. Em còn non và xanh lắm cô bé ạ!”

Gương mặt thanh tú của Minh nghe xong bỗng sa sầm lại. Bàn tay cô có chút run run. Hoàng Sơn thấy vậy liền đón chiếc điện thoại từ tay cô và khẽ nói:

“Tìm tôi?”

“ Xem ra cuối cùng anh vẫn phải nghe máy. Không làm cuộc vui của anh bị gián đoạn giữa chừng chứ?”

“ Nhờ em nhắc nhở tôi sẽ cân nhắc có nên thử lại một lần nữa hay không. Nếu không có việc gì thì làm ơn tránh càng xa cuộc sống của tôi càng tốt. Còn nữa, cô gái của tôi yếu đuối lắm mong em đừng giờ nhanh vượt ra dọa người.”

“ Anh vẫn còn yêu em phải không? Mark! Hãy nghe em giải thích...”

“ Xin em, đừng gọi tên tôi thiết tha như thế khi trong giọng nói của em đã mang hơi thở của một thằng đàn ông khác. Ngựa tốt cũng có thể ăn cỏ phía sau lưng. Có nhiều khi con người đi loanh quanh một vòng rồi lại về điểm ban đầu. Sau một hồi so sánh mới phát hiện ra ai là người tốt nhất. Chỉ sợ lúc quay đầu lại thì chẳng còn cỏ mà gặm nữa! Giữa chúng ta đã đặt một dấu chấm hết. Vì vậy làm ơn, sau tất cả hãy để tôi yên.”

Anh tắt máy và ném chiếc điện thoại xuống sàn. Tiếng rơi khô khốc và giá lạnh. Lật tấm chăn, anh bước xuống giường tìm hộp thuốc. Kẹp chặt điều thuốc trên tay, anh nhìn Minh dò hỏi:

“ Có thể chứ?”

Cô gật đầu với anh. Nhìn theo dáng anh cô đơn đứng dựa vào cửa sổ. Những vòng khói nhanh chóng tản ra khắp gian phòng. Cuộc gọi cách đây không lâu đã khiến cả hai người họ đều không thể nào ngủ tiếp. Trong không gian im lặng, Minh nhìn chiếc điện thoại thời thượng nằm bất động trên sàn. Cô liếm đôi môi khô rồi dụi dằm lên tiếng:

“ Lần sau, anh muốn ném cái gì nhớ bảo em trước được không? Để em còn đỡ!”

Nghiêng đầu nhìn về phía cô, không hiểu sao bộ dạng của cô khiến anh bật cười. Còn trẻ thật tốt, trong nào sẽ không bị tích tụ ưu phiền. Cười với cô, anh trầm giọng:

“ Em không muốn hỏi vì sao tôi lại tức giận à?”

“ Khi người ta muốn nói tự khắc sẽ không cần mình phải hỏi. Còn nếu người ta không nói tức là người ta sợ phải đối mặt với những chuyện không vui. Khi ấy....hãy để cho nhau một khoảng lặng thay vì dồn nhau bằng những câu hỏi mang tính gượng ép.”

“ À ra vậy! Không nghĩ em cũng có lúc trong bộ dạng của một bà cụ non.”

Vắt điều thuốc còn cháy dở xuống, anh bước về phía giường rồi chui vào chăn và ôm cô vào lòng. Cô ngoan ngoãn để anh ôm như vậy, cô hiểu có lẽ người đàn ông ấy cũng rất cô đơn. Có lẽ...anh ấy đã phải chịu một nỗi đau mang tên người con gái ấy! Nếu không, tại sao trong giọng nói của anh khi nghe điện lại đầy chua xót? Đôi bàn tay bé nhỏ của cô vươn ra bám chặt lấy thắt lưng anh. Ngả đầu vào ngực anh cô cố gắng giữ nhịp thở đều đều. Cô nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong hai ngày nay, nghĩ về người đàn ông bước vào cuộc đời cô. Người đàn ông thâm trầm ấy đã biến cô thành đàn bà chỉ bằng một bản đàn cũ kĩ. Người đàn ông ấy còn đang ôm cô, nhưng có thể trong lòng đang đau vết thương của một người khác...

Thở dài, anh khẽ nói:

“Thật xin lỗi. Tôi lại làm em sợ rồi.

Gia đình tôi và cô ấy vốn là chỗ thân quen. Chúng tôi cùng đi du học, sau đó cùng nhau sống và gắn bó với thành phố này. Mọi thứ đều rất tốt đẹp, tình bạn - tình thân - tình yêu! Đúng ra hàng vạn sự việc trên đời này cần phải có sự cân bằng, có được, có mất. Nhưng mọi việc với tôi lại luôn hoàn mỹ, không hề có khuyết điểm. Tôi đã từng tự hỏi liệu có phải vì tổ tiên nhà tôi tích đức đủ nhiều ?

Trong mối quan hệ không rõ ràng với cô ấy tôi chưa bao giờ để tâm quá nhiều. Nhưng hai năm trước, khi cô ấy hỏi tôi có yêu cô ấy hay không? Từ yêu thật sự vô cùng lạ lẫm.”

“ Vậy là anh không hề yêu chị ấy?”

Hoàng Sơn cười buồn. Anh chậm rãi nói tiếp:

“ Good Question!

Cuộc đời chúng ta giống như một cuốn phim, hồi ức là khi ta quay ngược lại những gì đã qua nhưng chỉ có thể buông tay ngắm nhìn lại mà không thể thay đổi tình tiết đã xuất hiện. Nếu có thể trở lại hai năm trước, tôi chắc chắn một điều tôi sẽ không yêu cô ấy!

Nhưng có thể trở lại không? Không thể. Vậy là tôi đã yêu.

Em còn rất trẻ, em sẽ không hiểu được mình đang có những gì chỉ khi mất đi rồi em mới nhận thức được điều đó một cách sâu sắc nhất. Chúng tôi dự định cuối năm nay sẽ về Việt Nam đính hôn. Nhưng cách đây gần một năm trước, tôi trở về sau chuyến công tác dài ngày và tận mắt nhìn thấy người con gái mình yêu thương nằm trong vòng tay một người đàn ông khác. Ở London, đó là chuyện rất-bình-thường. Nhưng tôi là một người đàn ông Việt Nam, tôi tự nhận mình là người gia trưởng. Tôn nghiêm có thể không đáng giá, nhưng tôn nghiêm không thể vứt bỏ. Nói đến đây, tôi nghĩ rằng em đã hiểu....”

Vỗ về cô rồi anh im lặng, Minh cũng lặng im. Cả hai người họ đều chạy theo những dòng suy nghĩ khác nhau. Câu chuyện của anh đã khiến Minh thật sự tin rằng: Khi người đàn ông muốn đoạn tuyệt tình cảm với một người phụ nữ, thì anh ta sẽ không ngần ngại mà đá bay cô ấy ra khỏi cuộc đời mình! Liệu người đàn ông đang ôm cô đây có còn giữ lại trong lòng một đoạn tình cảm đứt gánh dở chừng đó hay không? Liệu có phải như người ta vẫn thường nói bởi vì yêu nên mới sinh ra hận. Và vì hận nên càng thấy đau lòng?

Cả anh và cô tựa vào nhau và mang lại cho nhau một thứ ấm áp giữa tiết trời giá buốt. Nhưng có một người thì dầm mưa cả đêm trước căn nhà quen thuộc ấy!

Bước chân giữa con phố vắng, Mai không biết là mình đang khóc hay đôi mắt cô bị nhoè đi bởi nước mưa? Đã gần một năm kể từ ngày anh bước ra khỏi cuộc đời cô. Đã gần một năm, với anh cô chỉ còn là một người xa lạ. Ngay từ giây phút đáng nhớ của một năm về trước, cô đã cố để được anh thứ tha và để họ có thể trở lại như ngày xưa nhưng mọi cố gắng chỉ đổi lại thái độ lạnh lùng tới tàn nhẫn của anh. Chẳng cần phải dùng những câu đại loại như mình chia tay đi hay là chúng ta nên dừng lại. Không hề có một câu nói nào. Anh lặng lẽ thu dọn đồ, để mặc những giọt nước mắt hối hận của cô lăn dài trên má. Cánh cửa sập lại, anh cũng rời xa. Hành động đó như lời thú nhận rằng anh không còn dành cho cô. Và chiếc vé du hành hành cho cô, để tìm kiếm một nửa đích thực vẫn còn lưu lạc đâu đó ở thế giới bên ngoài.

Nhưng những ngày không anh, cô vẫn không thôi bận bịu với người đàn ông cứ ngỡ dành cả đời cho mình. Cô chuyên tâm thiết kế rồi cắt may từng chiếc sơ mi theo đúng sở thích của anh. Cố gắng phối màu rồi từng kiểu dáng. Gửi bao tâm tư, tình cảm vào những mũi kim để rồi đêm hôm nay cô thấy toàn bộ tâm huyết của mình bị anh ném ra ngoài không thương tiếc. Trong hơi lạnh của sương, Mai không ngừng ôm ngực ho khan và quì xuống. Cuối cùng cô cũng hiểu, có một số chuyện cần phải buông và có một số người thật sự quá lạnh lùng, nhẫn tâm dù trước đó đã từng một thời nồng ấm.

4. Chương 04

Chương 4: Có khi nào rời xa.

London Chest Hospital! Một đêm không ngủ!

Tinh thần là liều thuốc tốt nhất giúp con người ta chống chọi lại bệnh tật, thời gian, và cả những khó khăn trong cuộc đời. Thế nên dù có ai làm ta tổn thương, hãy tự cứu mình bằng cách vực dậy tinh thần của chính mình một cách sớm nhất có thể. Nghĩ đến đó, Mai nhớ mẹ quay quắt. Cười nhạt, cô nghĩ: “Mẹ, làm sao con có thể sống tốt khi cứ mãi nhớ thương anh ấy mỗi ngày...”. Muốn lật mình nhưng cánh tay buốt đau vì những mũi kim. Ống truyền vẫn đang tí tách nhỏ giọt. Hoá ra, đến cuối cùng trông cậy vào một người từng yêu không bằng bầu vú vào chính bản thân mình!

Sau gần 1 năm trời, anh và cô đã thật sự mất nhau. Không phải ở Việt Nam, nơi cô và anh yêu nhau, mà ở một thành phố Châu Âu nhỏ nhắn và xinh đẹp, nơi cô đang sống. Anh – người đàn ông ám ảnh cô như 1

niềm khắc khoải. Chùng ầy nằm bên nhau cũng là chùng ầy nằm reo vào trong cô 1 tình yêu với sức mạnh lớn lao đến thế. Là vì cô quá yêu anh, hay vì anh là người đàn ông duy nhất yêu cô, mà không cần cô. Người duy nhất không bao giờ nắm tay cô kéo về phía mình, người có thể thản nhiên nói câu anh vẫn sống vui dù không có em. Người có thể khiến trái tim nhạy cảm của cô vỡ vụn, khi cô quay lưng bước đi khỏi cuộc đời anh.. Từng bước một, đôi vai cô run lên, và nước mắt rơi lã chã..

“Xin hãy giữ em lại, giữ em lại được không..”

Từ ngày sang đây, cô quay cuồng với vòng quay hỗn độn của 1 cuộc sống mới, dù vậy, cô yêu những thứ cổ kính, bình yên, yêu sự giản đơn và xinh xắn của thành phố này. Cô yêu cái tên gọi London- xứ sở cổ tích mù sương, với những công trình hơn 2000 năm tuổi...mặc dù định nghĩa “cổ tích” đối với cô không còn như ngày xưa nữa. “Cổ tích” với những giấc mơ hồng, có lẽ chỉ tồn tại trong tâm trí những người chưa từng trải qua nỗi đau lớn mà thôi, thế nên cô hay cười mà nói với bạn bè rằng: “Đời không như là mơ”... nếu được lựa chọn lại, cô sẽ vẫn chọn thành phố này, chọn những con đường lát đá tự nhiên tồn tại bao năm tháng, những ngôi nhà cổ nhỏ nhắn nằm cạnh nhau mỗi sớm mai, lấp lánh sắc hoa khắp nơi, và những người bản xứ dễ mến. Không khó để cô hòa nhập, để tìm một chỗ ở hay tìm một cách sống thích hợp. Khó khăn có lẽ chỉ là khoảng thời gian cô tập quên anh mà thôi...Cuối cùng sau những níu kéo thì đoạn kết cuộc tình đã có câu trả lời xác thực. Rằng anh và cô không thể quay lại thời điểm ban đầu!

Kéo chiếc vali đi giữa sân bay hoàn toàn xa lạ, Hữu Thiện vẫn giữ cho mình vẻ mặt điềm nhiên. Ánh mắt anh không hề tỏ ra ngỡ ngàng đối với mọi thứ nơi đây. Anh yêu London từ khi còn rất nhỏ. Vì yêu nên hiểu rõ. 22 tuổi, chàng trai này đã sớm nuôi trong mình ước mơ làm ngoại giao. Đơn giản vì đó là con đường mà ba mẹ anh đã dành cả đời theo đuổi, không có lí do gì mà anh không tiếp tục đi theo truyền thống của gia đình. Hơn thế nữa, anh thật sự yêu những thứ ngôn ngữ mà mình được học qua. Yêu những chân trời dù chưa một lần đặt chân tới. Anh muốn giành chính khả năng, sự hiểu biết cũng như nhiệt huyết của mình để làm nên những điều kỳ tích. Nếu không phải là ngoại giao thì sẽ không là gì hết! Có thể nếu thành công, người ta sẽ biết đến anh như một chính khách nổi danh, cũng có thể anh sẽ là người phát ngôn, hoặc một chuyên gia phân tích những sự kiện chính trị nổi bật...Anh tin, dù là ai anh cũng sẽ thành công. Khi người ta có niềm tin, mọi ước mơ đều được hoạch định dễ dàng!

Vương Duy thấy người bạn thân của mình đang đảo mắt nhìn quanh vội nhảy lên vỗ tay:

“Thiện. Ở đây này.”

Mỉm cười, Hữu Thiện kéo vali về phía bạn. Duy vỗ vai cậu bạn thân, niềm vui rộn ràng trong ánh mắt, nụ cười và từng cử chỉ.

“Thằng quỉ. Mệt chứ?”

“Mệt thì không, nhưng thất vọng thì có. Hôm nay tao mới biết, không phải tiếp viên hàng không thì sẽ xinh đẹp.”

Duy trề môi rồi đỡ lấy vali từ tay bạn, anh cao giọng nói:

“Tao còn tưởng mày ái đấy. Hôm nay mới thấy hoá ra mày cũng quan tâm tới hai từ gái-xinh.”

Đẩy kính lên cao, Hữu Thiện cười khẩy:

“Thể hiện bản chất của người đàn ông không phải là dán mắt vào lũ con gái xinh mà phải có trong tay sự nghiệp. Tao nghĩ thế..”

Nhún vai, Vương Duy kéo vali ra xe. Vừa đi anh vừa nói:

“Ba tao đang họp nên không qua đón mày được. Mày muốn về Sứ Quán hay qua chỗ tao trước?”

Trầm tư vài giây, Thiện đáp lời:

“Về bên kia. Chỗ mày để mấy hôm nữa qua sau. Mày vẫn ở chung với nhỏ kia hả?”

“Ồ. Vậy đưa mày về cất đồ và chào hỏi mấy bà lão rồi tao đưa mày đi tẩy trần. Ok?”

Cười với Duy, Thiện hít một hơi thật sâu không khí của London cổ kính. Anh sẽ ở lại đây bao lâu? Anh không biết nữa. Nhưng anh tin, anh sẽ yêu thành phố này...!

Khi Ngọc Minh thức giấc, London sáng mưa lạnh len lỏi vào từng cơn ngái ngủ. Chợt nhớ hôm nay là thứ bảy. Nhưng khái niệm ngày nghỉ với Sơn liệu có hay không? Đã khá thân quen, nhưng anh với cô vẫn rất kiệm lời, vẫn sử dụng đại từ nhân xưng tôi khi nói chuyện. Có lẽ đó là một cách để tách bạch mọi thứ rõ ràng nhất, là một lời thông báo với cô rằng: em chỉ là một người đi ngang cuộc đời tôi chứ mãi mãi không bao giờ ở lại! Nhưng tại sao cô phải nghĩ về một kết thúc khi tất cả mọi thứ vừa mới bắt đầu? Bất chợt nhớ đến ai đó đã từng nói: “Hôm nay có rượu thì hôm nay say” cô lại mỉm cười. Đúng vậy, anh là một thứ rượu được lên men bằng công thức đặc biệt khiến cô bị say từ giây phút đầu tiên!

“Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Không phải định nằm đó cười cả ngày hôm nay chứ?”

Giật mình, cô nghiêng người trừng mắt với anh:

“Anh có nhất định phải dọa người như thế không?”

“Ồ. Làm em sợ sao? Một tuần tôi chỉ có thể bỏ ra hai ngày cuối tuần để dạy em đàn. Không phải em không còn muốn học chứ?”

Minh rời giường bước từng bước về phía Sơn, cô lè lưỡi làm mặt quỷ với anh rồi dang tay ôm chặt anh và thì thầm:

“Buổi sáng tốt lành, vậy bây giờ chúng ta học được chưa hả thầy?”

Hai tay vẫn đút túi quần, khoe môi khê cong lên cười mỉm, giọng nói anh trầm ấm:

“Em muốn bỏ tức kiến thức về giới tính trước khi chuyển qua học dương cầm sao?”

Cái con người đáng ghét này, Minh buông tay ra đá mạnh vào chân anh rồi chạy nhanh về hướng phòng tắm và đóng chặt cửa lại. Sơn ngây ngốc nhìn theo cô và bật cười.

Những phím đàn đen trắng bắt cả hai người họ đối diện thật nhất với lòng mình. Anh nói, khi người ta đã từng đi qua những tổn thương và mất mát thì tiếng đàn sẽ thể hiện được chiều sâu và sự da diết trong âm hưởng. Anh nói, vì cô còn trẻ, vì những va chạm chưa nhiều nên tiếng đàn của cô vẫn chỉ là những nốt nhạc rời rạc, không sai nhưng sẽ chẳng thể hay. Và anh không nói, anh dùng những ngón tay trắng dài lướt nhanh trên từng phím. Một lúc rất lâu, khi bản nhạc đã trôi đến dở chừng cô mới biết anh đang đàn một bản mà cô chưa bao giờ biết đến.

“Em chưa bao giờ nghe bài này....Đừng nói là anh sáng tác?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô và khê cười:

“Khi bằng tuổi em bây giờ, tôi thường nghe bài hát này. Said goodbye của Jaychou.”

Cô ngồi xuống cạnh anh, những ngón tay búp măng mềm mại lần tìm từng nốt nhạc. Anh thông thả chờ đợi cô hoá giải bản nhạc anh vừa chơi. Một lúc lâu sau đó anh đặt tay mình lên tay cô và di chuyển trên từng con phím

“Nhớ chưa?”

Cô ngẩng đầu nhoẻn cười với anh và khê gật đầu. Anh đứng dậy tựa vào chiếc piano màu nâu gỗ, ánh mắt anh vẫn chăm chú quan sát những ngón tay của cô.

“Đừng tham lam quá. Nhiệt tình cộng ngu dốt bằng phá hoại. Tập đoạn đầu thôi. Đợi thành thạo rồi mới chuyển qua đoạn sau.”

Nói rồi anh bước về phía bàn làm việc mở laptop. Tiếng chuông cửa bất chợt khiến cô khựng tay lại. Cô nhìn anh, người đàn ông ấy không hề có ý định đứng dậy. Thở dài, cô lê dép về phía cửa. Một người đàn ông xa lạ nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Còn cô chỉ biết gượng cười và ngoái đầu gọi anh:

“Anh ơi, họ yêu cầu anh ký nhận cái gì hay sao ấy.”

Sơn bước ra và lịch sự đáp lời cùng người khách lạ. Người kia không hề có ý định vào nhà còn anh sau khi ký nhận thì cánh cửa đóng lại. Lúc này cô mới để ý trên tay anh là hai chiếc hộp chỉ nhìn cũng có thể đoán ra đó là gì! Ngả mình xuống sofa, Sơn vẫy tay cô:

“ Lại đây. Em thích màu gì?”

Minh lại gần anh và chỉ vào chiếc hộp trên bàn:

“ Có của em nữa sao?”

“ Tôi hỏi em thích màu gì? Đen hay trắng?”

“ Dạ trắng.”

Đẩy chiếc hộp màu trắng về phía cô, anh mở chiếc hộp màu đen còn lại và cười:

“ Iphone giờ thật tầm thường. Trước đây khi còn trong nước, một chiếc Nokia với tôi đã là quá xa xỉ.”

“ Đây là khi anh còn trẻ, anh chưa kiếm được tiền thì thấy vậy. Như em, món quà này quá xa xỉ rồi!”

“ Giờ tôi vẫn trẻ mà. Chẳng lẽ em nghĩ tôi đã già?”

Cô lém lỉnh đưa tay ra lúng túng cười:

“ Dạ không. Anh vẫn rất trẻ. Nhưng già hơn em!”

“ Câu nói ấy còn tạm chấp nhận. Tôi đói rồi, em sẽ đi nấu cơm chứ?”

Không đợi cô trả lời, anh đã đứng dậy bước về chiếc Mac vẫn sáng đèn. Ngọc Minh ôm chiếc 4s về phía phòng ngủ, trên môi cô nụ cười ngọt ngào chưa hề tắt.

Một ngày thứ hai buồn tẻ với bài vở chất đầy, Minh đeo ba lô và lang thang trên đại lộ York Street gần nhà. Trời đã sang chiều, Hoàng Sơn nói anh có việc, sẽ không về nhà nên cô không cần nấu cơm anh. Anh không nói nhưng cô có thể mơ hồ đoán được việc mà anh bận là gì! Đêm qua, khi hai người họ đang ngủ thì có điện thoại từ bệnh viện gọi tới. Chị ấy đang nằm viện! Còn anh không giấu được lòng mình. Sau một tình yêu tan vỡ sẽ là gì? Vẫn là những quan tâm lo lắng đấy thôi. Dù trước đó anh lạnh lùng ra sao, dùng những lời lẽ cay độc khi nói về tình yêu cũ thế nào thì anh vẫn không thể phủ nhận được một sự thật, trong anh vẫn còn chị ấy!

Cười buồn cho chính mình. Cô và anh sống chung đã được một tuần. Nhưng hoá ra vẫn chỉ là hai người xa lạ. Anh luôn không quên nhắc nhở cô rằng: “ Chúng ta hãy cứ như thế này, em đừng bao giờ yêu tôi hoặc yêu thì đừng nói. Bởi cây thường đổ về phía không vết riu...”. Vậy anh thì sao? Lẽ nào anh cần cơ thể cô để làm ấm giường? Không, anh không phải người như vậy! Cô biết anh sợ và vẫn ám ảnh bởi hai từ phản bội của người tình trước. Cô hiểu, điều buồn nhất của sự phản bội là nó không đến từ kẻ thù của chúng ta mà đến từ những người ta yêu thương nhất. Phải chăng, anh cũng sợ sẽ yêu cô?

Sau đêm đầu tiên đó, anh và cô chưa từng make love. Chỉ đơn giản là những nụ hôn phớt qua rồi cả hai cùng chìm vào giấc ngủ. Thỉnh thoảng khi tỉnh dậy cô thấy mình được anh ôm rất chặt, hương hổ phách trong căn phòng ngủ rất nồng và anh thật sự vô cùng quyến rũ. Cô đã từng mong chờ, có một chút sợ sợ điều đó xảy ra nữa. Nhưng cuối cùng anh không hề làm vậy. Vì sao nhỉ? Điều đó bất giác khiến cô thấy tủi thân!

Cuộc sống của anh vô cùng lạnh mạnh. Khác hẳn những gã trai trong trường đại học của cô. Cũng không hề giống lối sống của thanh niên Việt Nam hiện nay. Cô thật sự rất muốn biết, vậy thì vì sao anh giữ cô ở lại bên mình? Hay đơn giản đó chỉ là một cái cớ nguy hiểm cho hành động dứt tình với người yêu cũ?

Bước đi giữa cái lạnh của London, người con gái hao gầy đã đứng trước cửa Magnolia từ lúc nào không biết. Vẫn hương sisha thơm ngào ngạt, tiếng người nói cười và chiếc Piano vẫn cô đơn không hề có khách chơi. Ngọc Minh cười với rất tươi với quản lí rồi tiến đến bên chiếc đàn. Một dạ khúc piano mà cô chắc chắn rằng những người bản xứ đang ngồi ở đây đều không thể gọi được tên. Những ngón tay mềm nhanh chóng dạo phím, “ Có khi nào rời xa” được cô chơi bằng cả trái tim. Ly cocktail trên tay Hữu Thiện khựng lại trước tiếng đàn da diết ấy...

5. Chương 05

Chương 5: Thế giới ngoài em, còn quá nhiều Đàn Bà.

Tháp đồng hồ vừa điểm giờ hoàng hôn, bước chân người qua đường vội vã, duy chỉ có London vẫn trần trụi giấc mộng làm giàu. Những vùng sáng, tối khác nhau như trên gương mặt đang chuyển động, háo hức lẫn lo toan của cuộc sống.... Sống ở đây hai năm, Ngọc Minh sợ những bữa ăn vội vàng, sợ những buổi học kết thúc vội vàng, sợ những cuộc giao tiếp vội vàng, nói ít....như thế sợ nhau đau.

Mọi thứ dường như đã thay đổi hết, thói quen, sinh hoạt, ngoại hình kể từ khi anh bước vào cuộc sống của cô. Thế nhưng có một mối quan hệ vẫn tốt...Đó là cô và dương cầm. Bởi những muộn phiền của cõi lòng, cô chỉ biết đến Magnolia như một chốn dừng chân và coi dương cầm như người bạn, người em gái thân thiết nhất. Trong hơi thở của mùa xuân phảng phất lạnh giá, tiếng piano da diết chạy đuổi cùng dòng tâm trạng lan man của cô:

“ Biết đâu bất ngờ, đôi ta chợt rời xa nhau
Ai còn đứng dưới mưa ngân nga câu ru tình
Và môi hôn rất ướt, dư âm giấu trong mưa
Có cơn mưa kéo dài

Sẽ là đôi lòng khi em chẳng ngại âu lo
Lo em sẽ mất anh trong lúc yêu thương nhất
Vì tình yêu mong manh, tay em quá yếu mềm
Người yêu ơi, anh có biết!”

Cô ép chặt lồng ngực khóc trong lặng lẽ, để đôi vai kia dùng run lên, khó khăn đến mức cô không thể thở, 1 phút trôi qua, 2 phút trôi qua, cho đến khi cô dậm tới nốt cuối cùng.. và bản đàn kết thúc. Khi cô quay mặt bước đi, cũng là khi cô khao khát được trở về ôm anh một lần nữa...Ngọc Minh để mặc những giọt nước mắt đang rơi xuống theo từng bước chân.

Hữu Thiện vội thanh toán rồi chạy theo cô. Sau này, khi nghĩ lại anh cũng không thể tìm được một đáp án cho riêng mình. Anh không biết điều gì thôi thúc anh chạy theo người con gái ấy. Có lẽ vì đơn giản dừng bao giờ chần chừ khi mong muốn làm một điều gì đó, điều thất bại nhất trong đời chính là để mình phải tiếc nuối nhiều lần...Vậy nên hãy cứ làm theo những gì trái tim mách bảo, cần chi phải đắn đo ?

London lại mưa như một tuần trước đó!

Cất cao giọng, anh gọi với theo bóng dáng của người con gái phía trước:

“ Hey, bạn gái ới?”

Xoay người nhìn theo tiếng gọi phía sau, đó là tiếng gọi của quê hương cô. Tiếng gọi mà thành phố này không phải ai nghe cũng hiểu!

“ ???”

Nhìn sâu vào đôi mắt đang nhòe nước của cô. Anh dịu giọng nói khẽ:

“ Vì sao....bạn lại khóc?”

“ Chúng ta quen nhau sao?”

“ Không quen. Nhưng....có thể từ giờ sẽ quen. Mình đi cùng bạn một đoạn đường, sẽ không phiền chứ?”

Mỉm cười, quệt những giọt nước mắt đang rơi xuống cô gạt đầu với anh. Một cảm xúc rất khó diễn tả, tựa như gặp được người thân ở UK vậy! Hữu Thiện cũng cười với cô. Nụ cười anh ấm áp khiến cô quên mất mình đang đứng giữa trời mưa London giá lạnh.

Cùng thời gian ấy, tại London Chest Hospital!

Đôi mắt Thanh Mai đỏ sọng. Từ lúc Sơn bước vào anh vẫn không hề liếc nhìn cô một cái. Sau khi trao đổi vài vấn đề với bác sĩ thì không gian phòng bệnh rơi vào câm lặng. Bóng người đàn ông đồ dài bên khung cửa. Mấy lần cô thấy anh rút thuốc ra nhưng lại đẩy vào. Mím chặt đôi môi khô, cô nhỏ giọng lên tiếng gọi:

“ Anh... ”

Bước tới gần giường bệnh, ánh mắt anh vẫn lạnh lùng như khi vừa mới đến.

“ Có chuyện gì cần xin cứ nói?”

“ Anh có thể đừng lạnh lùng với em như thế được không?”

“ Em là ai mà có quyền yêu cầu như thế với tôi?”

Nhìn thẳng vào mắt anh, cô chưa xót đáp lời:

“ Em chẳng là ai cả, nếu anh nói những câu lạnh lùng và tổn thương đó để trừng phạt em. Thì anh thành công rồi đấy...Đừng như thế nữa được không? Thiếu anh, em thật sự rất khổ sở...Em đã nhẫn nại chờ đợi anh tha thứ...em thật sự sai rồi! Hãy để em được trở về bên anh, chúng ta lại cùng làm lại được không Mark?”

“ Tôi – đã từng – yêu em và nói với bản thân mình rằng cuộc đời chỉ yêu một mình em! Khi đó, em là tất cả. Còn lúc này, thật xin lỗi, gần một năm qua, em đã không còn là gì! Dù trước đó đã dùng hết tin yêu để trao cho em thì hiện tại sự thật vẫn không thể thay đổi, đó là tự trọng của tôi không cho phép mình bắt đầu lại trên những mảnh vụn của cuộc tình một năm trước.”

Ngừng lại vài giây, anh nói tiếp:

“Không phải vì em còn yêu tôi mà là em đang tiếc nuối quá khứ của chúng ta. Xin em, hãy để mỗi chúng ta bắt đầu một cuộc sống khác. Em giữ gìn sức khỏe. Viêm phổi thật sự rất nguy hiểm! Xin lỗi, tôi không tìm được lí do cho mình ở lại đây nữa!”

Nói rồi anh đứng dậy quay lưng bước đi, trong nước mắt Mai gọi với theo anh:

“ Vậy còn bố mẹ chúng ta thì sao? Em biết, anh vẫn chưa hề nói với mẹ anh chuyện chúng ta chia tay. Em biết kế hoạch đính hôn cuối năm anh vẫn chưa hề huỷ! Tại sao chứ? Rõ ràng anh vẫn còn yêu em...”

Bước chân anh khựng lại. Nhưng bàn tay anh đã nắm trên khoá cửa. Trước khi bước đi, anh thở dài rồi đáp lại tiếng nấc của cô bằng câu nói tuyệt tình:

“ Thế giới ngoài em, còn quá nhiều Đàn Bà tốt!”

Hữu Thiện xoay tròn tách cafe trước mặt. Mỗi câu chuyện của Ngọc Minh lại khiến anh mỉm cười. Ngày thứ tư anh đặt chân đến London và là ngày đầu tiên anh gặp cô! Nụ cười của cô thánh thiện khiến người ta mơ tưởng về những câu chuyện cổ tích gắn liền với tuổi thơ, với những nàng công chúa xinh đẹp dịu hiền xuất hiện trong trang sách. Cứ ngỡ cô là một đứa con của nghệ thuật nhưng hoá ra anh chỉ đoán đúng một phần. Bởi cô không phải là người bước theo con đường âm nhạc mà lại là người đặt tương lai mình vào kiến trúc hội họa. Trước đây, anh rất ít khi tiếp xúc với ngành này, trong suy nghĩ của anh những người theo học kiến trúc đều góc cạnh. Đáng thương cho những ý nghĩ một thời....bởi cô gái đang hiện hữu trước anh hoàn toàn ngược lại. Giọng nói dịu dàng, cử chỉ nhã nhặn. Khuôn mặt thanh tú không hề trang điểm, mái tóc đen được tết chặt. Một cô gái Hà Nội điển hình.

Dùng hai bàn tay ôm lấy tách cafe, hít hà mùi hương rồi Minh nhấp môi. Khẽ cười dịu dàng cô tiếp tục câu chuyện dang dở với người bạn mới đang ngồi đối diện:

“Em vẫn nhớ khi còn đi học vẽ tĩnh vật bằng chì, thầy giáo có nói một bức tranh đẹp, đạt điểm cao, phải có sự tương phản rõ rệt giữa các mảng sáng tối. Những mảnh ghép kí ức phải có đủ buồn, vui, mới có thể tạo thành một cuộc đời trọn vẹn, vì đâu ai hạnh phúc mãi bao giờ. Quan trọng là trong những kí ức hạnh phúc đó, em đã thực sự hạnh phúc, và cả trong những kí ức buồn, em đã thực sự khổ đau...để những mảnh kí ức đó thật nhất, và có giá trị nhất. Chẳng phải cố quên,sống chung với nó, nghĩ về những nỗi buồn để trân trọng niềm vui, nghĩ về những gì đã mất mát để biết quý trọng những gì đang có. Anh hỏi vì sao khi này vừa chơi đàn em lại vừa khóc. Thực sự, em cũng không hiểu nỗi mình! Bởi lâu rồi mới chơi lại “Có khi nào rời xa” nên thấy buồn thôi! Nỗi buồn không có lí do luôn là nỗi buồn đáng thương nhất!”

“ Nhờ nỗi buồn của em mà anh cũng thấy buồn lây! Thật sự khi nghe em đàn, anh nhớ Sài Gòn khủng khiếp. Giai điệu quen thuộc đến mức anh nổi hết cả da gà, cứ nghĩ mình đang ngồi trong một phòng trà nào đó gần nhà mình. Nỗi nhớ khiến anh ý thức sâu sắc hơn về bản thân mình, về tình cảm với những người đang ở lại nơi đó chờ anh! Nếu một tuần trước vẫn được sống trong cái nắng chói chang của Sài Gòn, vẫn được ba má quan tâm và hỏi han mỗi ngày thì hôm nay...giữa thành phố xa lạ này anh chỉ có một mình. Muốn tìm một ai đó ngồi lại để nói chuyện cũng là điều xa xỉ. Cảm ơn vì đã được gặp em_một người bạn Việt Nam trên đất UK.”

Thoảng bối rối, cô cảm giác gương mặt mình nóng bừng. Máu mắt Hữu Thiện như sóng biển ôm trọn lấy ánh nhìn của Ngọc Minh. Anh vẫn giữ ánh mắt nhìn thẳng vào cô từ đầu lúc nói chuyện, và vì lý do nào đấy, cô cũng không thể điều khiển ánh mắt mình khỏi đôi mắt có màu xanh thẳm của cả đại dương. Cô bỗng có suy nghĩ, chắc chắn cô gái nào yêu anh sẽ dùng máu mắt ấy sơn hết từng bức tường trong căn nhà của mình, để bước ra hay đi vào, để buổi sáng hay buổi tối, để có anh hay không có anh cũng mặc, lúc nào cô ta cũng thấy mình đắm chìm trong cả đại dương ánh mắt anh.

Hữu Thiện đưa tay ra phía trước, theo phản ứng Ngọc Minh đáp lại bằng cái bắt tay đầy tính chất xã giao.

“ Rất vui được quen em!”

Bàn tay con trai các ngón lại thon dài, ngoài ngón cầm bút có vết chai sạn thì còn lại, tất cả đều chứng tỏ bằng sự mềm mọng của một thời niên thiếu đầy đủ. Dù từ nhỏ, Minh được cả nhà cưng chiều hết mực. Tuy không phải là gia đình quá khá giả, nhưng cô cũng chẳng cần phải đụng tay đến bất cứ thứ gì xung quanh, mọi thứ đã có bà, mẹ và người giúp việc lo đến tận răng. Tuy thế, nếu so sánh, thì bàn tay không tỳ vết của cô vẫn không là gì với những ngón tay như để tạo ra chỉ để người khác nắm lấy rồi lưu luyến của anh. Đến mức việc rút tay lại kết thúc cái bắt tay, đối với Minh là cả một sự tiếc nuối. Dịu dàng, cô vén những sợi tóc rối và nói:

“ Anh có bàn tay thật sự khiến người khác ngưỡng mộ. Nếu không chơi một loại nhạc cụ nào đó thì thật là đáng tiếc!”

“ Thật sao? Anh rất thích chơi guitar nhưng lại không có duyên. Có lẽ phần vì không có thời gian, phần vì không đủ kiên nhẫn! Em thì sao? Anh thấy em chơi piano rất chuyên nghiệp. Em có ý định theo học thêm một ngành nào khác theo đúng sở trường nữa không?”

Lắc đầu, Minh đáp lại anh:

“ Chỉ là sở thích thôi anh ạ! Đôi khi mình chỉ có thể gắn bó với một thứ. Tham lam không phải là sự lựa chọn thông minh!”

Bật cười, anh tán thành với quan niệm của cô. Chính anh cũng vậy đó thôi...Người ta có thể lựa chọn theo học kinh doanh và tài chính cùng quan hệ quốc tế cùng một lúc, nhưng anh chỉ muốn chuyên tâm vào Quan hệ quốc tế. Đó chính là sự nghiệp cả đời của anh.

Giai điệu của Without You khiến Ngọc Minh phải buông bỏ tách cafe xuống.

”No I can’t forget this evening

Or your face as you were leaving

But I guess that’s just the way

The story goes
You always smile but in your eyes
Your sorrow shows
Yes it shows
No I can't forget tomorrow
When I think of all my sorrow
When I had you there
But then I let you go
And now it's only fair
That I should let you know
What you should know"

Lục tìm chiếc Iphone trong bao lô, cô dịu dàng lên tiếng:

“ Alo. Em nghe ạ!”

“ Tôi quên chìa khoá nhà. Sao em vẫn chưa về?”

“ Dạ. Em sẽ về ngay ạ. ”

“ Ừm. Em ở đâu để tôi qua đón?”

“ Dạ không cần đâu. Em sẽ về nhanh thôi ạ.”

“ Vậy đi đường cẩn thận, có gì thì gọi cho tôi.”

Tắt máy, cô nhìn Thiện đầy ái ngại, lúng túng cô khẽ nói:

“ Em phải về rồi. Anh em không mang theo chìa khoá! Cảm ơn anh vì những tâm sự đầy đồng cảm của những người khi xa quê hương.”

Gật đầu thật khẽ với cô. Và nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn ấy bước ra khỏi quán. Ngoài khung cửa kính mưa vẫn đang bay lất phất. Sực nhớ ra một điều....anh đã quên xin số điện thoại của cô!

Chiếc áo lông của Minh thấm ướt. Hoàng Sơn khẽ nhún mày khi nhìn thấy cô. Vừa bước vào nhà, anh cất tiếng tỏ vẻ không vui:

“ Lần sau nếu không có việc thì đừng lang thang ở ngoài.”

“ Dạ. Em đến Magnolia chơi đàn! Em tưởng anh không về...!”

Chống tay lên cằm, anh nhìn cô rồi nói đầy nghiêm khắc:

“ Đàn ở nhà hỏng sao? Tôi không thích em ra ngoài một mình! Nhìn xem, bộ dạng của em ướt như chuột lột còn ra thể thống gì không?”

Cô biết anh không vui nên chỉ cúi đầu lắng chuyện:

“ Anh ăn tối chưa để em đi nấu?”

Bước về phía phòng ngủ thay đồ, vừa đi anh vừa nói với ra:

“ Chưa. Em làm cho tôi một tô mì là được rồi.”

Lè lưỡi với bóng anh đang khuất dần, cô bước vào bếp và cắm cùi nấu mì. Lúc bung tô mì ra, anh đã ngồi ngay ngắn trước bàn ăn. Nhìn tô mì đang toả khói trước mặt, lại nhìn cô, anh dịu giọng hơn trước rất nhiều:

“ Vậy còn em?”

“ Dạ, em không đói. Hồi chiều em có ăn nhẹ ở trường rồi.”

Để mặc anh ở lại trong bếp, cô lẩn nhanh đi tắm. Đối mặt với anh lúc nào cô cũng thấy mình bị nẹp về. Anh tựa như một thứ ánh sáng rất gần, rất sáng chói nhưng chẳng tài nào cô với tay chạm vào được. Cô rất muốn chống tay vào sườn rồi hét với anh rằng: “ Anh đừng có mà xưng hô kiểu tôi tôi em em được không?” nhưng dũng khí của cô mỗi khi đối diện với anh đều biến mất sạch sẽ còn lá gan của cô như gan chuột nhắt gặp phải mèo già! Cô nhớ mấy ngày đầu khi thức dậy lúc nào cũng trong tình trạng chân cô gác tùm lum lên ngực anh, còn anh thì kiên nhẫn trừng mắt đợi cô thức giấc. Anh không nói, nhưng cái cách anh im lặng làm người khác toát cả mồ hôi...

Ngọc Minh tắm rất lâu, lúc cô bước ra thấy người đàn ông đó đã nằm ngay ngắn trên giường, những ngón tay anh đang lật một cuốn sách tài chính mà cô thì có dán mắt vào cũng chẳng thể hiểu nổi một từ. Thấy cô, anh gấp sách lại rồi trầm giọng:

“ Lại đây.”

“ Dạ.”

“ Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì? Tôi bảo em lại đây!”

Bước về phía anh và khẽ ngồi xuống. Anh đưa tay ra với lấy tấm khăn bông trắng trên tay cô, cẩn thận lau từng lọn tóc ướt của cô. Cô bị hành động dịu dàng ấy của anh làm cho khiếp sợ. Nhịp tim thay đổi liên tục, hô hấp vì thế mà cũng trở nên khó khăn. Cô rất muốn hỏi anh:

“ Chẳng lẽ với chị ấy anh cũng làm vậy à?” nhưng lại chẳng thể. Nghĩ mình là ai mà có quyền hỏi? Giữa cô và anh xét cho cùng nên gọi là mối quan hệ gì? Tình bạn? Tình yêu? Hay bạn tình?

“ Nói thử xem, em đang nghĩ gì?”

“ Không. Em.....không nghĩ gì hết!”

“ Thật sao? Tôi đã bao giờ nói với em là tôi ghét nhất bị người khác lừa dối hay chưa? Hành động của em đang phản bội em đấy!”

Biết là không qua được mắt anh, cô cúi đầu để mặc anh lau tóc cho mình. Cô khẽ nói bằng âm giọng lí nhí:

“ Em chỉ thật sự tò mò, xem có phải với phụ nữ anh đều dịu dàng như vậy hay không?”

“ Lắm chuyện.”

Một lúc lâu sau đó, anh tiếp tục nói:

“ Ngoài mẹ tôi, em là người đầu tiên tôi lau tóc. Tóc em rất đẹp, vì vậy đừng bao giờ cắt ngắn cũng đừng nhuộm hay uốn làm gì. Cứ để thế này là đẹp nhất.”

Mỉm cười đầy ngọt ngào, Minh cảm thấy có chút hạnh phúc lan nhanh trong lòng trước câu trả lời của anh. Ngây ngốc trước nụ cười của cô gái trong lòng mình, Sơn đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt cô. Có chút chờ đợi, Ngọc Minh khẽ nhắm mắt lại. Tấm khăn bị anh buông xuống từ lúc nào không biết, nhẹ nhàng chạm vào cánh môi hồng của cô. Nụ hôn của anh dẫn lối cô, bàn tay bé nhỏ chống lên ngực anh. Cô như cảm thấy rất rõ từng nhịp đập của trái tim anh. Nụ hôn ngọt ngào chậm dần rồi dừng lại. Nhìn sâu vào đôi mắt đen tròn ngơ ngác của cô, khoé môi anh khẽ cười rồi nhanh chóng anh tiếp tục phủ lên môi cô, nụ hôn của anh mang theo gấp gáp đoạt đi toàn bộ hô hấp của cô. Bàn tay anh mất kiên nhẫn, vội vàng tháo bỏ chiếc váy ngủ của cô. Nụ hôn trượt dần xuống xương quai xanh rồi lại ghé sát tai cô thì thầm:

“ Em đúng là làm người ta muốn nổi điên.”

Cô vụng về đáp lại anh, có chút khấn trương và chờ đợi. Bàn tay cô chỉ biết ôm chặt lấy anh và nẹp sát người mình vào anh. Luồn tay qua gáy cô, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Những ngón tay vuốt ve gò má đang hồng, khẽ cười anh tiếp tục cuốn lấy cô vào những nụ hôn gấp gáp. Sự tỉnh và ý thức rất rõ được hành động tiếp theo của anh. Cô dùng sức cổ đẩy anh ra và khẽ kêu:

“ Dừng. Dừng mà anh!”

Khựng lại trước hành động của cô. Anh nheo mắt:

“ Xin lỗi!”

Kéo tấm chăn mềm đắp lên cho cô. Anh đứng dậy tỏ ý muốn rời đi chỗ khác. Cô hiểu anh nghĩ sai câu nói của cô. Anh đang tự ái! Với đôi tay bé nhỏ nắm lấy cánh tay anh, cô xấu hổ lí nhí:

“Không phải như anh nghĩ..!”

Hứng thú quay người, anh ngồi xuống giường nhìn cô:

“ Vậy thì....tiếp tục được chứ?”

Buông cánh tay anh ra, cô vẫn cúi đầu xấu hổ:

“ Anh đợi em đã.”

Vùng ra khỏi chăn, cô chạy nhanh về chiếc bao lô trong phòng khách. Bước lên giường, cô đưa về phía anh một chiếc túi in hình hoa lá khá bắt mắt.

“ Thứ gì vậy?”

Vừa nói anh vừa nhận chiếc túi từ tay cô, nhìn vào bên trong, anh bật cười. Đổ hết những thứ trong túi xuống giường anh cười càng lớn.

“ Em mua hết những cái này?”

“ Thế chẳng lẽ anh mua chắc!”

“ Nhưng mà....em định giết tôi à mà mua hết cả đồng này?”

Cô cũng cười, dịu dàng cô lấy tay gầy những chiếc hộp đầy màu sắc trước mặt và đáp lời anh:

“ Tại họ hỏi em chọn loại nào? Em không biết bao cao su cũng lằng nhằng như vậy nên em đã lấy tất. Anh xem, có vị cam này, vị dâu tây, vị bạc hà. Đã thế nó lại gồm biết bao loại. Thậm chí còn có cả loại dạ quang, trong bóng tối sẽ phát ra ánh sáng!”

Hoàng Sơn không nín được cười. Anh chỉ vào đồng hộp xanh đỏ trước mặt, một tay ôm bụng:

“ Không nghĩ em lại chủ động như thế....nhưng tôi có thói quen dùng cái này đâu!”

“ Chẳng lẽ anh bắt em uống thuốc tránh thai? Em không muốn uống. Hay anh muốn làm bố trẻ con?”

Gạt hết đồng lộn xộn trên giường xuống dưới sàn, anh kéo cô lại gần và hôn thay cho câu trả lời mà cô mong đợi...Một lúc rất lâu sau đó, trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nghe thấy anh nói rất dịu dàng: “ Bé ngốc, sẽ không thể có em bé được đâu! Vì em đang trong kì an toàn.”

6. Chương 06

Chương 6: China Town.

Ánh đèn rực rỡ của thành phố có thể nuốt chửng ngôi sao lấp lánh của màn đêm. Tuy nhiên, không thể nhìn thấy những ngôi sao không có nghĩa là chúng đã biến mất, không có nghĩa là chúng không tồn tại. Chỉ cần không từ bỏ giấc mơ của mình, ánh sao sẽ vẫn luôn tỏa sáng.

Màn đêm trên cây cầu Bridge, ánh đèn thành phố đang bùng lên rực rỡ. Có thể tình yêu bằng cả con tim sẽ như ánh đèn chốn đô thị phồn hoa, hấp dẫn, mê hoặc, đến mức dù biết đau khổ người ta vẫn lao vào như thiêu thân. Nếu chịu khó chờ đợi và tin tưởng, anh có thể sẽ nhìn thấy 1 vì sao vẫn đang tỏa sáng và dõi theo mình, dù trước đây anh không nhận ra sự tồn tại của nó. Ánh đèn thành phố rồi cũng sẽ tắt khi đêm khuya. Nhưng vì sao thì sẽ không bao giờ....

Ngôi sao anh đang tìm kiếm có lẽ vẫn đang ở xa xăm, nhưng niềm tin về 1 người con gái anh yêu thương, và yêu thương anh sẽ là ánh sáng dẫn lối anh trong chạng đường này. Nhìn theo ánh sáng ấy, Hữu Thiện lặng lẽ bước đi.

Vương Duy bỏ headphone ra khỏi tai, nhìn theo bóng đèn đang lại gần mình, anh cao giọng:

“Mày đi đâu thế? Tao đợi mãi. Hôm qua quên không lấy số mày nên chẳng biết tìm ở đâu!”

Lục tìm chùm chìa khoá, cả hai người đàn ông bước vào. Vừa đi, Thiện vừa đáp lại Duy:

“Tao buồn quá nên cafe một mình. Ai ngờ gặp được một em Việt Nam chơi Piano trong quán, xinh đáo để.”

Tròn mắt ngạc nhiên trước lời thằng bạn, Duy ngả mình xuống chiếc giường đặt giữa phòng. Nhìn về phía Hữu Thiện, anh hỏi lại:

“Kết bạn? Tao có cảm giác thiên thạch sắp va vào trái đất. Chẳng giống mày gì cả...”

Hữu Thiện nhún vai, anh ném về phía Duy hộp socola đã ăn dở. Bước về phía chiếc giường, anh trầm giọng:

“Tao cũng còn chẳng hiểu vì sao tao làm vậy nữa. Thật không đúng với phong cách của tao! Nhưng em đó...khá hay.”

“Ồ. Thì ra là vậy!”

“Ồ gì chứ! Nhưng tao quên xin số điện thoại rồi.”

Đút miếng socola vào miệng, Duy nhắm mắt rồi đáp hộp socola về phía Thiện:

“Sao mày lại chọn loại đắng ngắt này chứ? Thảo nào có việc xin số điện thoại của con gái nhà người ta cũng quên. Nhưng thôi, bỏ đi. Nếu có duyên sẽ gặp lại.”

Gối đầu lên cánh tay của chính mình, ngắm nhìn những nét vẽ hoa văn trên trần nhà, Hữu Thiện nghĩ về người con gái gặp tối nay. Bất giác anh khẽ cười. Quay sang thằng bạn thân, thấy Duy trầm tư. Anh liền cất tiếng hỏi:

“Mày sao vậy? Định ở lại à? Tao sợ bỏ của mày chạy tới tạt axit vào mặt tao mất!”

“Ồ. Xin hãy cứu mang tao đêm nay!”

“Cãi nhau???”

“Không. Chỉ là quãng gần đây, tao hay nằm mơ thấy người yêu cũ.....dù mọi chuyện đã trôi qua khá lâu. Tao không biết cô ấy liệu có những giấc mơ tương tự hay không? Nhưng tao thì phải chiến đấu với chúng cho đến khi tìm ra một cách giải quyết. Tao rất sợ nhờ may đang ngủ buột miệng mà gọi tên cô ấy trong khi đang ôm Linh!”

“Tao nghĩ, mày nên bình thản sống với những giấc mơ đó thay vì cố xua đuổi chúng.”

“Nhưng đó là những giấc mơ hạnh phúc. Cảm giác “thật” đến mức như đang sờ được khuôn mặt người yêu mình, như đang nắm tay nhau thật chặt, như đang trao cho nhau những nụ hôn thật sâu. “Thật” đến mức khi tỉnh dậy bị hụt hẫng vì không tin rằng mình đang mơ. Đây là mơ, đây là thật?”

“Tao chưa bập vào mấy chuyện như mày nên tao không trả lời nổi đâu. Nhưng tao rất muốn hỏi mày, thế nhỏ hiện tại tính sao? Dù sao người yêu cũ không nên nghĩ đến quá nhiều! Tình yêu sao mà phức tạp vậy? ”

“Ồ. Thế mày nghĩ tình yêu là gì? Chẳng lẽ mày vô cảm với chuyện đó sao?”

“Tao nghĩ một vài năm nữa, tao sẽ kết hôn một cô gái do má tao chọn lựa. Hoặc cũng có thể đó là một người cảm thấy nói chuyện hợp hợp, có thể giúp tao trong công việc và gia đình. Nói chung, phụ nữ càng đơn giản càng tốt. Ghét nhất mấy kiểu suốt ngày phàn nàn và ăn hoang phá hoại.”

“Mày nhảm chán quá đấy Thiện ơi! Đó người ta gọi là làm đẹp. Phụ nữ sinh ra là để làm đẹp. Chỉ có thể làm vậy mới khiến họ tự tin. Còn đàn ông chúng ta kiếm tiền là để chiều chuộng những nhu cầu đó của họ. Vì mày chưa yêu, nên mày không hiểu được đâu...”

Khoé môi Hữu Thiện hơi cong lên, anh nói với giọng đầy châm chọc:

“Vậy xin được chuyên gia Vương Duy cho ít kinh nghiệm về tình yêu!”

“Tình yêu đích thực là yêu bằng cả con tim, là bình thản nhìn người ta hạnh phúc, dõi theo người ta trên con đường đời dù có thể con đường đó không có mình. Thậm chí là chỉ mình mình biết là mình đã yêu người ta như thế. Ngược lại, cố giành lấy tình yêu hay làm người ta khó xử, tức là vẫn yêu bản thân mình hơn thế, cách yêu đó thật đáng thương....”

Mở cánh cửa gỗ, hít hà bầu không khí trong veo của một buổi chiều xuân, từ những ban công phía trên cao, tuy lisp rục rở đủ sắc màu. Những ánh nắng đã xuất hiện sau một thời gian dài trời đổ mưa. London bừng sáng! Ngọc Minh hít một hơi thật sâu rồi trở vào phòng. Cô mang theo khung vẽ rồi khoá cửa và bước về trạm xe bus đứng chờ.

Victoria như hiện ra trong mơ. Hồ thiên nga bình yên dưới ánh nắng chiều. Một số cây phong già đang thay lá. Cười ngọt ngào, cô dựng khung vẽ và bắt đầu mở hộp chì.

Cuộc sống cũng như những mảnh ghép tạo nên bức tranh cuộc đời mỗi người. Và giống như 1 bức tranh có mảng sáng mảng tối, 1 cuộc đời cũng có những nỗi buồn và niềm vui. Bức tranh này cô muốn vẽ tặng Hoàng Sơn, hy vọng những niềm vui nho nhỏ của cô sẽ hiện hữu cạnh anh. Có thể mai này, khi không còn ở bên anh nữa thì cô vẫn tin khi nhìn thấy nó anh vẫn có thể mỉm cười.

Hữu Thiện ngồi lật mở từng trang sách trên gối. Thỉnh thoảng anh lại ngẩng đầu lên nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn cách đây không xa. Ngay từ lúc cô dựng khung vẽ anh đã bị chú ý. Còn cô hình như vẫn không hề nhận ra sự tồn tại của anh. Phải chăng, anh và cô có duyên? Duyên trời định!

Dùng những nét chì phác thảo khung cảnh trước mặt. Trong bức tranh ấy có thiên nga đang vỗ cánh bên hồ. Những nhành iris vẫn còn chưa hé nở. Những đôi tình nhân tay trong tay... Mọi thứ đều yên bình như cô đang nhìn thấy. Nét vẽ bị gãy. Giọng nói của người ở phía sau khiến cô giật mình. Ngoái đầu lại, ngạc nhiên, cô thốt lên:

“Sao lại là anh?”

“Hi. Ngạc nhiên không? Không ngờ được gặp lại em ở đây!”

“Anh đến đây một mình à?”

Nháy mắt với cô, Thiện đáp lời:

“Cũng như em mà!”

Lấy tay che miệng, cô khúc khích cười.

“Đúng là trái đất tròn. Em không nghĩ là được gặp lại anh! Để em mời anh cafe.”

Liếc xuống đồng hồ, anh cũng cười dịu dàng với cô:

“Vậy em có thể dẫn anh tới China Town được không? Sang bên này được một thời gian nhưng toàn mưa suốt nên anh vẫn chưa đi được nhiều!”

“Dạ được ạ. Anh chờ em thu giá vẽ.”

Đón khung vẽ từ tay cô, anh vừa bước đi vừa khẽ hỏi:

“Em hay đến đây vẽ tranh sao?”

“Dạ không. Em học chuyên về kiến trúc mà. Nhưng em vẽ thiên nhiên không có đẹp, tại thời tiết hôm nay đẹp quá nên cảm xúc trào dâng.”

Những chiếc đèn lồng đỏ treo cao, những ấn tượng rất sâu sắc về phố người Hoa mang xúc cảm rất huyền ảo về Phật Giáo. Một vài cửa hàng của người Việt Nam cũng nằm trên China Town. Hữu Thiện giao tiếp

bằng tiếng Trung khá chuẩn, còn Minh chỉ biết đi theo anh và nghe không hiểu! Không tránh được tò mò, cô cất tiếng hỏi:

“ Anh nói tiếng Trung rất giỏi? Thật không ngờ....nếu không biết anh là người Việt, em chắc sẽ nghĩ anh là người Trung Quốc!”

“ Nếu sử dụng ngôn ngữ của quốc gia nào đó khiến em liên tưởng như vậy, thì hẳn em sẽ còn phải tưởng anh là người Pháp!”

“ Woa. Anh còn biết cả tiếng Pháp?”

Nhún vai, anh nhìn cô đầy trêu mến:

“ Ủ. Anh còn biết tiếng Italia nữa cơ!”

Tròn mắt trước những gì anh nói, nắm chặt hai bàn tay chống dưới cằm, cô nhìn anh ngưỡng mộ không thôi. Anh nhìn cô bật cười

“ Tiếng Pháp, anh có thể giao tiếp chuẩn vì ba má anh trước đây đã từng làm việc bên ấy. Còn tiếng Ý thì anh chỉ biết nói....Tia mo.”

“ Xì. Thế thì em còn biết nói tiếng Hàn Quốc nữa!”

“ Sarang he?”

“ Wo ai nỉ. Nỉ ai wo ma?”

Tiếng cười của cô giòn tan giữa phố Hoa đông người. Hữu Thiện cũng cười, anh cảm thấy....một hơi thở rất mới trong cuộc sống lạnh lẽo bao năm của mình. Hình như....có chút cảm thấy cô gái bên cạnh rất dễ thương!

Bước chân Ngọc Minh dừng lại, cô nghiêng đầu nhìn vào một người bán đồ lưu niệm bên đường. Đó là những chiếc lắc bạc được chạm khắc hình con vật rất tinh xảo. Ánh mắt cô bị cuốn vào chiếc lắc nam ngọc in hình con rắn nuốt đuôi. Người phụ nữ luống tuổi thấy cô liền cười, cầm chiếc lắc lên rồi bà đeo vào tay cô. Hữu Thiện rút ví rồi thanh toán nhưng Minh ngăn lại:

“ Để em tự trả được rồi!”

“ Hãy coi như anh cảm ơn em vì đã đi cùng anh không được sao? Chỉ là đồ lưu niệm thôi mà!”

Cô bán hàng thấy hai người họ tranh nhau trả tiền liền cười và nói một câu tiếng Tàu, Minh không hiểu lắm. Còn Hữu Thiện lịch sự gật đầu với cô và quay sang Minh:

“ Cô ấy nói em rất dễ thương, may mắn sẽ đến với em.”

Cô cúi đầu cảm ơn người bán hàng và nhất quyết từ chối thiện ý của Hữu Thiện. Đơn giản vì từ nhỏ mẹ cô đã dạy rằng: “ Tình cảm là món nợ ân tình mà con sẽ không bao giờ trả hết. Vì vậy hãy để mình hạn chế mang nợ càng ít càng tốt!

Đối với đàn ông, chỉ cần mang nợ cha mình và mang nợ người mình có cảm giác tin tưởng gắn bó trọn đời. Chỉ cần như vậy, món nợ con cần trả đã là vô cùng tận!”

Bất giác, cô nghĩ đến Hoàng Sơn. Phải chăng, cô đang nợ anh? Phải chăng.....cô muốn gắn bó với anh trọn đời? Suy nghĩ ấy khiến cô giật mình và có chút hoảng sợ. Không thể! Người đàn ông ấy không mang lại cho cô cảm giác an toàn. Anh như lớp sương London, khó nắm bắt và luôn mù mịt. Hữu Thiện thấy cô vẫn đứng lặng người liền vỗ nhẹ vai cô:

“ Ngọc Minh. Em nghĩ gì mà thần người ra vậy?”

Lắc đầu, cười với anh rồi cô cùng anh tiếp tục bước đi. Người phụ nữ gốc Hoa vẫn nhìn theo bóng hai người họ. Đi được một đoạn, Hữu Thiện vẫn không quên ngoái đầu lại nhìn người phụ nữ ấy! Câu nói của bà khiến anh thật sự bị ám ảnh, nhưng trước ánh mắt trong sáng của Minh anh không nỡ nói ra. Chắc chắn, anh sẽ còn quay lại đây...bởi anh thật sự muốn biết vì sao người phụ nữ kia lại đưa ra một câu nói không may mắn như vậy!

Hoàng Sơn vừa kết thúc cuộc họp thường niên. Thở dài, anh bước về phòng làm việc. Chiếc điện thoại thông báo hơn chục cuộc gọi nhỡ. Đôi mắt đầy mệt mỏi khẽ nhắm hờ, anh gọi lại vào số máy của mẹ mình. Ở bên kia đầu dây, một lúc rất lâu mới có người nghe máy

“ Con làm gì mà mẹ gọi không được?”

“ Con họp. Có chuyện gì vậy mẹ?”

“ Thanh Mai ốm làm sao? Con đừng có mà mải lo công việc mà không quên chăm sóc nó. Cũng nên thu xếp về nước một chuyến. Hôm trước bố con mới hỏi mẹ xem hai đứa tính bao giờ thì cưới?”

“ Sẽ không có chuyện ấy đâu mẹ. Bọn con chia tay rồi...từ một năm trước! Bận nhiều việc, con quên không nói với mẹ.”

“ Hai đứa cãi nhau?”

“ Không. Mẹ đừng can thiệp quá sâu nữa. Tụi con đều lớn cả rồi mà. Con và cô ấy không hợp thì chia tay thôi. Mẹ biết đấy, hôn nhân cần dài lâu mà!”

“ Sơn. Thế là sao? Con bé tốt như vậy, hai gia đình lại thân quen. Có gì mà hợp với không hợp? Con lại làm ra chuyện gì phải không?”

“ Con trai mẹ thì có thể làm ra chuyện gì không phải chứ? Nếu không có gì thay đổi thì một tháng nữa con sẽ về qua nhà. Có thể, còn mang theo bạn gái về cùng!”

“ Anh được lắm, đủ lông đủ cánh rồi nên không coi lời tôi ra gì. Được. Anh về đây xem bố anh sẽ dạy dỗ anh thế nào!”

Nhấn phím kết thúc cuộc gọi, anh đưa tay ấn vào hai bên thái dương. Thật là...! Tiếp tục gọi vào một số máy khác...

Minh giật mình khi thấy số máy của Sơn gọi tới, cô đang dùng cơm chiều với Thiện. Nuốt vội miếng sủi cảo, lấy tay vỗ nhẹ lên ngực sau đó cô nghe máy.

Giọng nói của anh vẫn trầm tĩnh nhưng tỏ vẻ không vui:

“ Sao mãi em mới nghe máy? Em đang ở đâu mà ồn vậy?”

“ Em đang ở China Town.”

“ Về nhà luôn đi. Một tiếng nữa tôi sẽ về đón em.”

“ Phải đi đâu ạ?”

Cô chưa kịp hỏi xong thì anh đã tắt máy. Hữu Thiện quan sát nét mặt có chút hoảng loạn của cô liền khẽ nói:

“ Em phải về sao?”

Cô dịu dàng gật đầu và đáp lại anh:

“ Thật ngại quá. Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều! Nhưng em phải về nhà bây giờ.”

“ Không sao. Cảm ơn em đã đưa anh đi khắp China Town. Em có thể cho anh xin số điện thoại được chứ?”

Cô mỉm cười và đọc một dãy số cho anh. Nhận khung vẽ từ tay anh, cô vẫy tay chào Hữu Thiện và bước lên taxi. Nhìn theo chiếc xe của cô khuất dần, anh cũng nhanh chóng trở lại cửa hàng trên phố người Hoa. Hy vọng, người phụ nữ đó vẫn chưa rời đi...

7. Chương 07

Chương 7: Nagas

Trong tất cả mọi điều đang xảy ra, trong tất cả những con người chung quanh mình, Hữu Thiện chỉ nghĩ đến người phụ nữ ấy.....Anh sợ ánh mắt bà nhìn anh. Ánh mắt ấy không giận dữ, không sát hạch, không truy xét, ánh mắt chỉ chờ chờ nhìn anh đầy lặng lẽ... Anh khiếp sợ ánh mắt ấy đến tê dại. Nhưng bước chân vẫn đưa anh về lại China Town, về lại con đường mà anh cùng Ngọc Minh đi qua trước đó không lâu!

Nhìn sâu vào ánh mắt thăm xanh như đại dương của anh, người phụ nữ chậm rãi nói:

“Chàng trai. Tôi biết cậu sẽ trở lại tìm tôi!”

“Bà chắc chắn vào điều đó?”

“Vì ánh mắt của cậu đã nói rất rõ ràng: Trong lòng cậu có cô gái đó!”

“???”

Người phụ nữ mỉm cười rồi chỉ vào một biểu tượng ngôi sao đôi trước mặt.

“Cậu có muốn một ngôi sao David cho mình không?”

“Ấn triệu Solomon?”

Gật đầu với Hữu Thiện, người đàn bà kì quái mím chặt môi và trầm giọng:

“Thật không nghĩ, cậu biết nhiều hơn ta tưởng! ”

“Nagas là điềm dữ? Cô ấy sẽ chết sao? Tại sao bà lại nói trong mắt cô ấy lại ánh lên toàn màu máu?”

“Ta không biết...”

Dừng lại một lúc, người đó ngẩng đầu nhìn Hữu Thiện và tiếp tục đáp lại câu hỏi của anh:

“Người chết sẽ không đau khổ, không còn gì vướng bận. Nhưng người bị giày vò với nỗi đau còn hơn đối mặt với chết chóc chính là người sống. Ta chỉ có thể nói vậy thôi! Cậu là người thông minh chắc hiểu được những gì ta nói!

Có những người chỉ nên ở xa ngắm nhìn chứ đừng tới gần nhất là khi người đó có sát khí quá lớn!”

Hoàng Sơn cho xe dừng lại trước cửa nhà, anh không bước vào mà gọi điện cho Minh. Cô cũng vừa về nhà được một lúc, chỉ kịp vuốt lại mái tóc rối và mang theo túi xách bước ra. Đây là lần đầu tiên cô và anh ra ngoài cùng nhau thì phải! Cô còn không biết rằng anh có xe riêng! Tránh cho không gian trong xe rơi vào câm lặng, cô đành lên tiếng:

“Em không biết anh có xe riêng. Sao hàng ngày em đều thấy anh đi làm bằng xe bus?”

“Sử dụng phương tiện công cộng là bài học đầu tiên khi tôi đặt chân tới London. Với mỗi câu chuyện của một người xa lạ, em sẽ học được cho mình rất nhiều kinh nghiệm để thành công.”

Ngạc nhiên trước những gì anh nói, cô chỉ biết ồ lên đầy kinh ngạc! Anh vốn rất kiệm lời, nhưng mỗi lời anh nói đều khiến cô khắc sâu tận đáy lòng. Cô không thể phủ nhận một điều, người đàn ông này dù ở bất kì đâu cũng toát ra một dáng vẻ vô cùng quyến rũ. Ngay cả khi anh chuyên tâm lái xe vẫn khiến người ta phải thỉnh thoảng quay sang lén nhìn.

“Tôi nhớ là tuần này em không có lịch ở trường. Chiều nay em đi đâu?”

“Em tới Victoria Park vẽ tranh....Chẳng hiểu sao lại nhớ Hà Nội. Thời gian này đang là mùa của bách nhật nở rộ.”

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, ánh mắt cô thoáng buồn. Hoàng Sơn quay sang nhìn cô rồi lại tập trung vào tay lái. Không lâu sau, họ dừng lại trước một nhà hàng đậm phong cách Việt Nam: Bạch Vạn. Đưa cô vào trong, vừa đi anh vừa nói:

“ Ông chủ ở đây là người Việt Nam. Không phải lúc nào cũng có thời gian để tới đây dùng cơm, vì thế em cố gắng ăn nhiều một chút!”

Bước theo anh, cô bĩu môi khi nghe những gì anh nói! Biết trước hôm nay được đãi ngộ thì cô đã bỏ đói mấy ngày cho xong. Đúng là con người vô lương tâm, lúc nào cũng thích ra lệnh cho người khác và quyết định không cần biết đến ý kiến của cô.

Hoàng Sơn cởi bỏ áo vest ngoài, đặt lên ghế rất tự nhiên. Anh thấy Ngọc Minh vẫn đứng ngây ngốc kế bên, liền galang kéo ghế cho cô, trầm giọng nói:

“ Có cần tôi phải bế em lên rồi mới chịu ngồi xuống không?”

Cô lè lưỡi tinh nghịch:

“ Ai thèm chứ.”

Cô nhân viên mang menu ra cho hai người họ, thấy Sơn, cô nhoẻn cười và cúi đầu chào:

“ Không biết trước anh đến, nên chú vẫn đang bận việc trong bếp. Em sẽ báo lại sau ạ!”

Cười lịch sự với cô, anh khẽ nói:

“ Cứ để chú ấy làm việc. Lát anh sẽ qua chào sau.”

Quay sang Minh, anh nghiêm khắc cất lời:

“ Em phải biết có người đang đứng đợi mình chứ? Chọn món nhanh lên.”

Cô bị anh mắt thành ra xấu hổ liền chỉ tay gọi bữa vài món. Ai ngờ chưa nói hết câu đã bị anh giật lấy quyển menu trả lại cho nhân viên. Vẫn giọng nói ấy nhưng sao khi nói cùng người khác, cô cảm thấy anh tiết chế rất nhiều. Hoàn toàn không có vẻ lạnh lùng như khi nói chuyện cùng cô.

Hoàng Sơn vừa cười, vừa nói với cô nhân viên vẫn đang đứng từ nãy đến giờ, giọng nói dịu dàng, ấm áp:

“ Em dặn chú làm giúp anh những món ít dầu mỡ và đừng cho cay. Còn món tùy chú chọn.”

Gật đầu với anh, rồi cô nhân viên rời đi. Ngọc Minh nhìn theo bóng người đó khuất hẳn mới đá chân Sơn và tỏ thái độ:

“ Tại sao không cho em gọi? Rõ ràng khách hàng là thượng đế! Nhờ may những món họ mang ra em không ăn được thì sao?”

“ Chắc chắn hơn hẳn mì do em nấu!”

Cô chỉ biết nhìn anh đầy ảm ức. Lúc dùng cơm, vì phải gấp đũa nên cổ tay Minh bị lộ ra chiếc lắc hình con rắn nuốt đuôi. Sơn khẽ nhíu mày, buông đũa xuống, anh khàn giọng:

“ Chiếc lắc ở tay em do đâu mà có?”

Ít khi cô thấy anh hứng thú với những đồ cô mang, đưa tay ra ngắm nghía cô khẽ cười:

“ Chiều nay em mua ở China Town đấy. Đẹp không?”

Ngả người ra ghế, mặt anh tỏ vẻ hoài nghi:

“ Em nói rằng đến Victoria vẽ tranh. Giờ lại nói tới China Town. Đang nói dối sao?”

Có chút hoảng sợ trước giọng nói lạnh lùng của anh. Cô phụng phịu:

“ Em không nói dối. Em đi vẽ tranh là thật, vẫn còn vất ở nhà. Sau đó em tới China Town chơi. Chẳng lẽ lúc nào cũng hoài nghi người khác, anh không thấy mệt sao?”

Đưa tay về phía cô, anh tháo nhanh chiếc lắc bạc ra khỏi tay Minh. Cô sững sờ trước hành động của anh liền oán thán:

“ Trả lại chiếc vòng cho em!”

Giọng nói anh không hề có ý định thoả hiệp:

“ Nhớ cho kĩ. Đừng bao giờ để tôi còn thấy em mang cái gì trên người có hình con rắn nuốt đuôi.”

Giọng nói của người thứ ba xen vào khiến câu chuyện của họ bị cắt ngang:

“ Sao thế, sao thế? Nạt nộ phụ nữ là không tốt đâu.

Lần sau tới nhớ điện trước cho chú. Chú chuẩn bị mấy món ngon hơn!”

Sơn đứng dậy ôm người đàn ông đã luống tuổi trước mặt. Ngọc Minh hiểu ý cũng đứng dậy khẽ gạt đầu với ông. Giọng nói ông khàn khàn, vỗ vai anh rồi ông cười:

“ Lần này còn bắt cóc được con gái nhà ai mang đến đây thế này?”

Anh nhìn khuôn mặt cô vẫn còn hờn dỗi, quay sang nhìn ông chú bụng lớn, anh cười tươi:

“ Cháu có gan lớn thế sao? Là cô ấy cứ bám lấy cháu đấy chứ!”

“ Phải thế không?”

Nhìn sang Minh, ông dịu giọng cất tiếng:

“ Con gái. Lúc nào rảnh thì nhớ đến đây ăn cơm. Cứ coi đây như là nhà của mình! Thành Sơn có bắt nạt con thì nhớ bảo chú. Để chú sẽ dạy bảo nó cẩn thận.”

Cô cúi đầu và vâng, dạ rất nhỏ với ông. Lúc ra về, ông còn tận tay đưa cho cô một túi thức ăn dặn để ăn khuya. Ngoái lại nhìn kỹ cửa hiệu và con phố, lần sau cô nhất định còn đến đây....và chắc chắn không thềm đi theo kẻ huỷ diệt bên cạnh.

Cả quãng đường về không ai nói với ai câu nào. Anh biết cô vẫn đang giận nên cũng chẳng muốn nói nhiều. Còn cô thì càng không muốn bắt chuyện. Cứ nghĩ đến những câu nói lạnh lùng của anh, cô thấy mình bị tổn thương. Cô cũng là người chứ có phải con rối trong tay anh đây mà hơi tí thì ra lệnh: “ Em không được thế này, em không được thế kia!”. Ngay đến cả bố cô cũng chưa bao giờ quát mắng và ra lệnh cho cô như thế. Anh có quyền gì chứ! Nghĩ đến lúc anh nói với ông chú hiền lành ở quán ăn, cái gì? “ Là cô ấy cứ bám lấy cháu đấy chứ.” Chết tiệt! Cô như muốn nổi điên. Không được khóc, nhất định không được khóc lúc này...

Vừa về tới nhà, Sơn liền trở vào phòng tắm. Ngay khi cánh cửa phòng đóng lại, Ngọc Minh cũng xắn tay áo vào thu xếp đồ. Nếu cứ sống với động vật máu lạnh kiểu này, chắc cô đóng băng luôn mất. Ném chiếc thẻ ngân hàng cùng chiếc Iphone anh đưa xuống giường, cô mím chặt đôi môi khô rồi thu hết quần áo vào vali. Cũng may, đồ đạc của cô không có nhiều, hoặc cô đã luôn biết trước sẽ có một ngày mình phải rời bỏ nơi đây. Cố gắng gượng cười, dù trong lòng đang nuối nấng cả biển hồ nước mắt. Chỉ vài bước chân nữa thôi, thì người đàn ông đang ở rất gần cô bây giờ sẽ chỉ còn là người cô từng biết đến trong cuộc đời.

Sơn trở ra phòng tắm, anh nghe thấy tiếng bánh xe kéo đang rít ngoài phòng khách. Chỉ có trời mới biết anh thật sự lo sợ đến mức nào. Nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không hề biểu lộ cảm xúc. Minh đang ngồi buộc dây giày. Khuôn mặt cô ướt đầm nước mắt.

“ Em định đi mà không chào tôi lấy một tiếng sao?”

“ Ồ. Em nghĩ là không cần thiết. Cảm ơn anh....quãng thời gian qua đã quan tâm đến em. Xin lỗi vì bám anh lâu đến thế. Em buông tay anh rồi đấy, từ nay anh sẽ không phải phiền lòng nữa đâu!”

Bước về phía sofa, anh chỉ mặc duy nhất chiếc áo choàng tắm. Hai chân vắt chéo rất tự nhiên, bàn tay nắm lại, xiết chặt. Vẫn chăm chú nhìn cô, anh trầm giọng:

“ Em cho đây là đâu? Thích thì đến, không thích thì bỏ đi? Tôi là đồ chơi của em chắc?”

Câu nói của anh khiến Minh sồn hết cả da gà. Giọng nói của anh lạnh hơn cả băng đá. Cô không dám nhìn anh, chỉ biết cúi đầu cầm sợi dây giày và lắc đầu liên tục. Đứng trước một Hoàng Sơn đang sa sầm mặt mày vì tức giận, chẳng hiểu sao sự nhút nhát của Ngọc Minh lại xuất hiện không đúng lúc. Giọng nói nghẹt nước:

“ Em không có ý đó! Không phải, không phải như thế!”

“ Vậy thì ý của em là gì? Trò trẻ con, hành xử như trẻ con, thật là hoang đường.”

Chống hai tay xuống ghế, Sơn nhàn nhã đứng dậy. Anh vẫn nhìn cô không hề chớp mắt. Vẫn giọng nói lạnh lùng:

“ Suy nghĩ kỹ rồi hãy đi. Trước khi ra khỏi đây phiền em đóng cửa giùm tôi.”

Nói rồi anh bước về phòng ngủ, để mặc cô lại với hai chiếc vali và một mớ tâm trạng ngổn ngang. Cô tháo luôn chiếc giày đang đi dở ném về phía anh để hạ hỏa, chỉ không ngờ anh nghiêng người túm được. Khoé môi anh khê cong lên, ném lại cô, anh buông một câu:

“ Giải, có chí khí.” Sau đó tiếp tục bước về phía gian phòng quen thuộc. Cô không cam lòng, nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống. Lấy tay áo quệt ngang dòng nước mắt trên gò má, cô cao giọng hét lên:

“ Chẳng lẽ cô giáo tiểu học không dạy anh phải nhường nhịn các bạn nữ à? Anh dễ dàng người ta một câu thì chết hay sao? Cũng là con người nhưng người ta có thể cười với nhau niềm nở còn mặt anh lúc nào cũng nhăn lại. Nguyễn Hoàng Sơn, em nói cho anh biết, anh chẳng là cái thá gì. Em ghét anh...”

Cô như đứa trẻ buông hết mọi thứ trên tay, chỉ biết đứng im ôm mặt và nấc lên từng tiếng. Hoàng Sơn bật cười trước những gì cô nói, nhưng chỉ vài giây sau khi thấy cô ngồi xuống khóc, anh có chút xót xa. Bước về phía cô, anh ôm cô vào lòng và bế về giường. Cô chỉ biết đánh vào người anh cho bỏ tức. Ngồi nhìn cô khóc, anh thấy mất kiên nhẫn tới cực độ đành quát lớn:

“ Thôi. Khóc như thế chưa đủ hay sao?”

Ai ngờ cô càng khóc lớn. Hai bàn tay bé nhỏ ôm chặt lấy đầu gối và oà khóc. Cô nhớ mẹ, nhớ ba, cô nhớ Việt Nam. Cô nhớ những người bạn. Mọi người luôn an ủi cô, yêu thương cô chứ không hề có một ai quát mắng cô như anh. Tại sao anh lại xuất hiện trong cuộc đời cô làm gì cơ chứ? Hoàng Sơn biết mình đã sai, anh đành kéo cô vào lòng và dịu dàng hơn rất nhiều:

“ Ngoan nào. Đừng giận nữa, cũng đừng khóc nữa. Nhìn em khóc, người ta muốn đi tù!”

Cô nép mình vào ngực anh. Không biết bao lâu sau, cô mới chịu nín. Anh buông cô ra rồi dùng bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt đang nóng bừng của cô. Khoé miệng khê mỉm cười, lần đầu tiên cô nghe được một câu dịu dàng từ miệng anh nói ra:

“ Anh xin lỗi. Anh sai rồi, ở lại bên anh được không bé?”

Trước ánh mắt dịu dàng của anh, cô chỉ biết quay người nhìn đi chỗ khác và chu môi nũng nịu:

“ Không thêm!”

Điệu bộ của cô khiến anh bật cười. Ghì chặt cô vào lòng, anh cúi xuống cướp đi toàn bộ hô hấp của cô đầy vội vã. Nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cô, nụ hôn chậm lại. Anh thơm lên má cô và cười:

“ Thật không thêm nữa không?”

“ Anh là đồ đáng ghét!”

Trong vòng tay anh ấm áp, cô chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không biết. Lúc sáng tỉnh dậy, cô thấy tay mình vương vương và có cảm giác hơi đau. Đưa tay ra thì mới thấy một chuỗi tràng hạt được đeo lên hân từ đêm qua. Quay sang anh, cô thấy ánh mắt anh đang rất vui. Anh dịu dàng cất tiếng:

“ Tỉnh rồi sao? Có thích không?”

“ Xì.”

“ Ngoan. Con rắn nuốt đuôi tượng trưng cho chết chóc và phản bội. Nó không hợp với em! Chuỗi ngọc quan âm này mới thật sự tương xứng. Đừng để mất!”

Vòng tay ra ôm chặt anh, cô lí nhí lên tiếng:

“ Cảm ơn anh. Để em dậy nấu bữa sáng cho anh.”

Kéo tay cô lại, anh ôm cô thật chặt và cười:

“ Cứ nằm đi. Anh không đói mà hôm nay không phải đi làm!”

“ Hôm nay có phải cuối tuần đâu, sao anh lại nghỉ?”

“ Sao? Không vui à? Muốn dành thời gian cho em nhiều hơn.”

Cười đầy ngọt ngào, cô khẽ đánh nhẹ vào ngực anh rồi cao giọng:

“ Sao không xưng tôi nữa đi? Không tỏ ra ghê gớm nữa đi? Em tưởng lạnh lùng là phong cách sống của anh rồi cơ chứ?”

“ Bởi giây phút khi nhìn thấy em sắp bước ra khỏi cánh cửa kia, anh hiểu rằng những hố sâu vũ trụ anh vẫn đọc trên báo mấy ngày nay không còn ở xa xăm mà ở ngay trong chính căn nhà của mình.”

8. Chương 08

Chương 8: Nhưng em đâu nghĩ, lẽ yêu có ngày xa cách!

Lướt nhẹ tay trên bàn trang điểm, một vài thỏi son, mascara, phấn và nước hoa.. mọi thứ với cô dường như đơn giản hơn khi sống 1 mình, và khi không có anh. Đầu đó trong đồng nước hoa trên bàn cô có 1 lọ đã hết, nhưng cô lại ko thể vứt đi, lý do ngốc nghếch chỉ bởi vì đó là thứ duy nhất người đó để lại cho cô, chút kí ức về người ấy mà cô còn có thể sờ, nắm, có thể cảm nhận được. Ngày mai, chỉ ngày mai thôi cô sẽ rời xa London mù sương_ thành phố đã lưu giữ của cô và anh biết bao kỷ niệm. Người ta thường yêu một thành phố khi họ thật sự yêu một người nào đó đậm sâu! Nếu yêu Hà Nội bởi vì nơi đó là quê hương, là gia đình và bè bạn thì London là cả khoảng trời từng có anh!

Trong giấc ngủ chập chờn, trong những cơn ho đêm ập tới. Cô lại mơ thấy anh, anh ở đâu đây....rất gần nhưng tỉnh lại thì Mai hiểu, giấc mơ ấy đã là xa xôi lắm....

Hữu Thiện không ngừng trở người trần trọc. Đêm đã trôi qua quá nửa thời gian mà anh vẫn không tài nào thuyết phục mình chìm vào giấc ngủ. Với tay lật tìm chiếc Iphone quen thuộc, anh định gọi cho Duy nhưng lại thôi. Không ngờ vài giây sau có tin nhắn tới. Cậu ấy nói với anh sớm mai sẽ về Việt Nam. Nhanh chóng kết nối cuộc gọi trong ngỡ ngàng

“ Mà sao thế? Sao đang yên, đang lành lại về? Ba mà có biết không?”

“ Không. Thiện. Tao không thể sống với những giấc mơ dày vò hàng đêm. Tao nghĩ mình phải về Sài Gòn tìm cô ấy!”

“ Mà điên rồi. Thế còn nhỏ bỏ hiện tại thì sao?”

“ Tao không biết! Tao chỉ biết mình cần phải tìm lại những gì đã mất trong quá khứ. Mà có hiểu cảm giác bị nỗi nhớ dày vò, nó khổ sở thế nào hay không? Tao đang cảm giác mình là một chú thiêu thân. Cứ gọi là đâm sầm vào thứ ánh sáng mê hoặc của cái tình yêu trong mộng. Sáng tao nghĩ, tối tao mơ. Tao hoảng loạn khi thấy những dấu hiệu thật sự của một tình yêu thật sự. Hoảng loạn vì không biết phải làm cái gì, tại sao nó lại đến, và tại sao là lúc này, tại sao là người ấy?”

“ Ngày nào tao cũng nhớ má tao! Và tao thấy chẳng sao hết! Đơn giản, người ta vẫn sống với những nỗi nhớ đó thôi?”

“ Ồ. Mà không hiểu được đâu, duyên phận nó kì lạ lắm. Mà không cần phải dàn cảnh hay sắp đặt một cuộc hẹn. Tự dừng nếu muốn gặp, hai người sẽ có cách để tìm thấy nhau. Mà chỉ có một lựa chọn duy nhất đó là làm theo trái tim mình.”

“ Nếu hai lần tao đều tình cờ gặp một cô gái, mà bản thân tao cũng thấy rất thích. Thì đó có được coi là duyên phận hay không?”

“ Thích? OMG. Đó chính là tín hiệu của tình yêu đó! Mà có biết khi nhận được tín hiệu này, bước tiếp theo cần làm là gì không? Đó là: Đừng bỏ qua nó. Đứng trước một nhân duyên, hãy để nó được diễn ra tự nhiên nhất. Thôi, ngủ sớm đi.”

“ Ừ. Về đến nơi thì alo cho tao. Tốt nhất mà nên đá bay người yêu cũ ra khỏi cuộc sống hiện tại rồi trở lại London và tiếp tục với nhân duyên còn dang dở!”

Vương Duy bật cười, anh tắt máy, tâm trạng lại rơi vào trầm mặc. Hữu Thiện cũng trở dậy. Những ngón tay lật mở chiếc Mac đang nằm lặng lẽ cạnh giường. Lướt qua công cụ tìm kiếm trong facebook, hàng trăm cái tên y chan như vậy nhưng không hề thấy ai giống người con gái ấy. Một đêm thật dài đối với người mong mỗi tối ngày mai!

Giai điệu quen thuộc của Without you lôi Minh ra khỏi giấc ngủ buổi sáng. Giọng vẫn còn ngái ngủ, cô lười nhác nghe máy

“ Alo. Em nghe.”

Người đàn ông vẫn chăm chú dõi theo những con số đang chuyển động trước mặt. Những ngón tay dài của anh đưa điện thoại lại gần và thì thầm rất khẽ:

“ Vẫn ngủ sao?”

“ Vâng. Lạnh lắm, em không muốn dậy đâu! Sao tự nhiên lại gọi cho em vào giờ lạ thế?”

“Ừm. Vì nhớ em.”

Minh cảm nhận rất rõ trái tim mình khẽ run lên khi nghe anh nói vậy. Chỉ là một câu nói hết sức nghiêm túc, vẫn mang chút lạnh lùng nhưng từng từ đều chân thực, đến mức cô có thể tưởng tượng ra ánh mắt, từng đường nét trên khuôn mặt anh khi nói vậy. Nũng nịu, cô dịu dàng hỏi lại:

“ Thật á? Liệu có tin được không?”

“ Ồ. Tin hay không tùy bạn! Thôi, dậy đi nào. Nhớ hâm lại bữa sáng rồi mới được ăn. Anh- nhớ -em -lắm!”

“ Me too. Moah!”

Minh vươn vai và cười đầy ngọt ngào. Người đàn ông ấy khiến cô ngạc nhiên mỗi ngày. Vô tình chạm phải tràng hạt trên cổ tay, cô bất giác thấy nhớ anh. Nhớ rất nhớ!

Bàn tay Thanh Mai cố xiết chặt tấm khăn choàng quanh cổ. Cô không ngừng vỗ nhẹ tay lên ngực để cơn ho dừng ập tới. Chiếc taxi rời Nội Bài đâm xuyên qua màn mưa mù tháng giêng lao về hướng nội thành. Hà Nội lạnh hơn người ta tưởng! Với tay liên tục bấm chuông, nhưng đều không có ai ra mở cửa. Gọi vào số máy anh trai mình, cô khàn giọng:

“ Nhà mình đi đâu hết vậy anh? ”

“ Em về sao không nói với ai là sao? Đợi anh.”

Ngồi bó gối trước cửa nhà, những hạt mưa rét không ngừng phủ xuống mái tóc xoăn màu hạt dẻ. Cái lạnh thấm vào da thịt khiến cô càng ho dữ dội hơn. Chiếc xe hơi phanh gấp, Hải Nam vội vàng bước ra. Nhìn em gái đầy xót xa. Vừa mở cửa, anh vừa trách cô:

“ Em về phải báo trước chứ. Bố mẹ đều đi Sing. Thăng Lâm vừa vào Sài Gòn sáng nay.”

Đôi mắt cô sòng đỏ, khuôn mặt tái nhợt. Trong hơi thở khó khăn, cô đáp lời anh trai mình:

“ Em chỉ muốn cả nhà mình bất ngờ thôi mà!”

Rót cho em gái cốc nước ấm, anh đưa cho cô và trầm giọng:

“ Lần này về bao lâu, đang bị ốm?”

Gật đầu với anh, cô dịu dàng trả lời, giọng nói khàn đặc

“ Viêm phổi. Đã đỡ rất nhiều! Chắc lần này em sẽ không đi nữa. Dù sao quá trình học cũng kết thúc rồi. Em muốn về bên này mở một thương hiệu của riêng mình!”

Ngạc nhiên trước những gì em gái nói, anh đưa tay chống cằm, cả người ngả ra phía sau sofa. Ánh mắt chăm chú quan sát nét mặt cô, anh nhíu mày hỏi tiếp:

“ Hoàng Sơn thì sao? Hai đứa có chuyện?”

“ Chia tay rồi. Gần một năm trước!”

“ Chết tiệt. Thế là sao? Bố mẹ còn háo hức tưởng cuối năm hai đứa sẽ đính hôn. Chuyện bao lâu rồi?”

“ Gần một năm rồi!”

Không giấu được giận giữ, ánh mắt hằn lên những tơ máu, anh cao giọng:

“ Tại sao giờ mới nói? Lại lôi tính trẻ con ra với nó?”

Cô nhìn anh trai mình đầy sợ hãi, có chút tủi thân cô nghẹn ngào:

“ Em chỉ nghĩ là một thời gian sẽ lại ổn. Nhưng....anh ấy có người khác rồi. Hơn nữa, gần một năm qua, dù ở cùng một thành phố nhưng anh ấy không hề liên lạc với em.”

Nói xong, cô không ngừng ho khan. Nam bước về phía em gái và vỗ nhẹ vào lưng. Nhìn em đầy thương yêu, anh trầm giọng:

“ Nghỉ đi. Lát anh sẽ đưa cô đi khám lại xem sao. Chuyện kia để tính sau. Tại sao anh không thấy mẹ Loan nói gì?”

“ Hình như, hai bác đều không biết!”

Cánh cửa phòng đóng lại, Hải Nam thở dài. Tự châm thuốc cho mình, anh rít một hơi thật sâu rồi thả ra những làn khói mỏng. Chỉ trong vòng một năm, không biết bao chuyện cứ lần lượt kéo tới. 27 tuổi, ngỡ như tất cả đã nằm trong tay mình! Nhưng chưa đầy 1 năm, anh đã li hôn hai lần. Đứa con riêng đành phải mang về đây sống cùng bố mẹ. Không chỉ thế, cách đây không lâu anh mới thoát ra vụ tai tiếng liên quan đến nhận hối lộ phiền phức. Khẽ ấn mạnh vào hai bên thái dương, anh rút điện thoại gọi cho Sơn.

Bàn tay đang cầm đũa của Sơn khẽ dừng lại, nhìn dãy số trên màn hình anh khẽ nhíu mày và nghe máy:

“ Có chuyện gì sao?”

“ Tôi chỉ có duy nhất một đứa em gái! Trước đã nhờ cậy ông đến nơi, đến chốn. Ông không nể mặt tăng thì cũng nên nể mặt Phật. Nó vừa về, nhìn mặt tái nhợt còn đang bệnh. Không biết cô gái trẻ nào có sức hút đến mức khiến ông quên mất tình bạn, tình yêu rồi cả mối quan hệ thân tín của hai nhà bao năm nay?”

Khoé môi khẽ cong lên, Sơn nhìn Ngọc Minh đang ngồi ăn nhỏ nhẹ trước mặt. Anh khẽ cười khẩy và đáp lời Nam:

“ Ông nói thế thì tôi cũng đành chịu. Chỉ là, có một số chuyện người ngoài cuộc sẽ không hiểu được đâu. Nghe nói ông mới li hôn lần hai. Bao giờ cưới vợ lần ba, nhớ gửi thiệp mời nhé!”

“ Thăng....chó chết này. Mày chơi chán em gái tao rồi định phủ tay à? Không dễ thế đâu...”

Mặt Sơn tối sầm lại, ánh mắt anh đầy phẫn nộ:

“ Hải Nam. Chúng ta dù sao cũng là bạn. Nhắc để ông hay, dù sao cũng nên quan tâm đến Thanh Mai nhiều hơn. Có lẽ ông nên hỏi cô ấy chắc là rõ nhất!”

Nói rồi anh tắt máy, trong tiềm thức muốn quăng luôn chiếc Iphone trên tay nhưng Minh đã nhanh chóng ngoài người ra giữ tay anh.

“Tức giận không tốt. Em đã bảo muốn ném thì ném vào em này!”

Nhắm mắt thở dài, anh kéo ghế đứng dậy và khàn giọng:

“Em ăn tiếp đi. Anh thôi rồi.”

Nói rồi anh bước về phòng ngủ và đóng cửa lại. Cô không biết ai gọi tới, nhưng cô hiểu anh đang tức giận. Lặng lẽ gảy cơm, ánh mắt cô trùng xuống. Sau khi thu dọn xong, mấy lần cô định gõ cửa bước vào nhưng lại thôi. Co mình trên sofa, chiếc điều khiển chuyển hết kênh này đến kênh khác. Cuối cùng cô ngủ lúc nào không biết!

Hoàng Sơn làm việc tới khuya. Bước về phía giường mới cảm nhận rõ sự trống trải. Trở ra phòng khách, ánh mắt anh xót xa khi thấy cô gái của mình đang co ro trên ghế. Bé cô về giường, anh ôm chặt cô vào lòng. Ngọc Minh tựa mình nheo mắt nhìn anh:

“Em cứ tưởng, có người đêm nay vất luôn em ngoài đó chứ?”

Véo má cô, anh dịu dàng:

“Xin lỗi! Anh mãi xem tài liệu nên quên mất. Để em bị lạnh rồi!”

“Anh có chuyện không vui sao? Nếu có thể nói thì hãy mở lòng. Đừng chuyện gì cũng cất đi, như vậy sẽ rất khó chịu. Anh lại bị đau dạ dày, suy nghĩ nhiều không tốt!”

“Sao em biết anh bị đau dạ dày?”

“Dạ. Lúc sáng em dọn nhà thấy vỏ thuốc trong thùng rác. Em xin lỗi vì giờ mới biết! Vậy mà sáng nào cũng để anh tự làm đồ ăn sáng.”

Thơm nhẹ vào má cô, anh âu yếm:

“Là anh không tốt. Anh sẽ cố gắng để có thể ở bên em nhiều hơn. Yêu anh sẽ rất khổ, em chịu được không?”

Ngước mắt nhìn anh, cô gật đầu khẳng định. Anh bật cười rồi vòng tay xiết chặt cô vào lòng. Thì thầm, anh khẽ nói:

“Cô ấy đã về nước. Giữa anh và cô ấy không còn gì cả nên anh không muốn em phải nghĩ hay bận tâm vì điều gì! Anh trai cô ấy và anh vốn là bạn thân. Sau đó anh sang Anh học còn cậu ấy vào làm việc trong ngân hàng, cùng cơ quan với bố mẹ anh.

Có lẽ, mọi người cần một thời gian để tiếp nhận chuyện này. Chuyện tình cảm vốn rất khó để gượng ép. Nhưng hiểu được điều đó lại cần cả một quá trình.”

“Nếu em không xuất hiện, thì anh vẫn yêu chị ấy phải không? Em cảm thấy....anh chỉ cố tỏ ra lạnh lùng. Còn thực sự, anh có một trái tim bao dung và ấm áp. Thực ra, anh đã tha thứ cho chị ấy, chỉ là anh không đối mặt với sự thực đó mà thôi!”

“Bé ngọc. Có hai loại tình huống khiến cho người ta phải từ bỏ tình yêu của mình. Thứ nhất là do sinh lý tử biệt, thứ hai là do không còn yêu nữa. Còn tất cả những lý do khác ở trong mắt anh chỉ là chuyện buồn cười. Yêu chính là yêu, một khi đã yêu, cho dù người thông minh cỡ nào cũng biến thành ngốc nghếch, lý trí đến đâu cũng biến thành điên dại. Trừ phi không thật sự yêu mới có thể bình tĩnh như vậy, mới có thể bình thản mà chia tay. Tình yêu, vốn không có lý lẽ, tất cả mọi nguyên tắc trước tình yêu đều trở thành vô nghĩa. Cho dù bề ngoài tỏ ra không có gì nhưng trong lòng vẫn rất đau khổ.

Dù không có em xuất hiện thì anh cũng không thể bắt đầu lại cùng cô ấy! Người ta có thể làm lại bất kỳ điều gì nhưng lại quá khó khăn để yêu lại một người....nhất là khi người ấy đã từng lừa dối mình. Anh không biết người khác thế nào, nhưng anh thì không làm được điều đó.”

Đặt bàn tay bé nhỏ của cô lên ngực trái mình, Hoàng Sơn trầm giọng:

“Giờ đây, nơi này đã thuộc về em. Đã bị em quyến rũ và cướp đi rồi. Em bảo anh biết phải làm sao?”

Cô cọ mặt vào ngực anh và cười đầy ngọt ngào. Cô rất muốn thốt lên rằng, hạnh phúc của đời cô không ai khác chỉ có thể là người đàn ông này! Nhưng cô rất sợ, hạnh phúc ấy một ngày rời xa cô và thuộc về người khác. Cô rất sợ. Có ai đó từng nói, nhìn tới bức tường, phải đủ khôn để nhìn hoặc nghĩ xem sau bức tường đó là cái gì. Nhưng Minh không phải thám tử. Nên cô không thể nhìn ra được một người chỉ thoáng qua giây phút biến thành người đàn ông của cả cuộc đời mình, rồi càng không nghĩ lỡ yêu rồi lại có ngày xa cách. Cô chỉ biết nghĩ đến đâu thì làm đến đó, yêu được ngày nào hay ngày đó, và không bao giờ nói trước một cái gì, khi trái đất ngày nào cũng quay và trái tim người thì đập những nhịp khác nhau. Cô chỉ biết giờ phút này, anh là của cô. Vậy là đủ rồi!

9. Chương 09

Chương 9: Em cần gì? Em thích gì? Em muốn gì?

Hữu Thiện luôn cảm thấy mình vô cùng may mắn. Bởi trong hàng triệu con người, nhất là với London mù sương này, số phận run rủi lại để Ngọc Minh ngang qua anh. Chiếc xe bus hai tầng tưởng như là chật mà lúc này, chỉ một bước chân cũng thành xa quá đổi. Cô đang ngồi ở nơi đó, ánh mắt cô nghĩ gì mà xa xăm thế? Anh thấy cô đeo headphone, thỉnh thoảng lại thì thầm theo điệu nhạc. Ánh mắt anh chăm chú cố đoán xem giai điệu đó có quen thuộc hay không....Nếu anh không nhầm thì đó là giai điệu của You are beautiful! Mỉm cười, anh rút điện thoại và gọi cho cô.

Những ngón tay mềm khê trượt theo màn hình, cô dụi dụi lên tiếng:

“Anh Thiện ạ. Em đang trên xe bus, không tiện nói chuyện. Lát em gọi cho anh sau nhé!”

“Em đưa mắt về phía trước nhìn xem?”

Quay người về phía trước mặt, cô thấy anh đang cầm điện thoại lên vẫy tay với cô. Minh bật cười, tắt máy. Cô xốc bao lô rồi bước về phía anh. Đưa ngón tay lên miệng ra dấu nói khê với anh, cô chỉ điểm tiếp theo tỏ ý muốn xuống. Anh hiểu ý liền xuống cùng cô. Tiếng cười của hai người họ giòn tan theo ánh nắng cuối chiều đang rủ xuống bên bờ sông Thames.

Nhận cốc cafe từ tay anh, cô cười và khê hỏi:

“Học vất vả quá sao anh? Em thấy mắt anh nổi quầng thâm, có vẻ thiếu ngủ?”

Hữu Thiện ngồi xuống cạnh cô, nhấp môi tách cafe anh nói:

“Bài vở không có gì đáng ngại. Nhưng dạo gần đây anh hay bị mất ngủ, đành lợ mợ thức cả đêm xem film.”

“Xem film? Weo. Quãng mới sang đây em cũng thường thức cả đêm để xem film cho đỡ buồn. Nhưng lâu rồi em không xem.”

“Ừm. Anh chỉ định xem cho dễ ngủ nhưng xem xong mất ngủ.”

“Film kinh dị ạ?”

“Không. Một bộ film liên quan đến đề tài xã hội. Đó là bộ phim Lesbian “Saving face”. Anh đoán là em chưa bao giờ xem!”

“Lesbian? Dạ. Đúng là em chưa bao giờ xem thật!”

Minh tròn mắt nhìn Hữu Thiện dò hỏi. Anh chỉ mỉm cười và nhìn những vạt nắng cuối chiều đang buông hững hờ dưới lòng sông xanh biếc. Chạm rãi, anh nói:

“Trong film có một phân đoạn khiến anh rất thích. Cô gái bước ra giữa chốn đông người, nói với người mình yêu rằng: “Nếu yêu em, hãy ôm em trước mặt mọi người, em sẽ không ra đi nữa”. Nhưng người kia không dám. Và họ chia tay. Suy cho cùng, thể diện, danh dự nặng bao nhiêu? Khi ta vì nó mà đánh rơi mất người ta yêu dấu. Ta đã mất nhiều thời gian để tìm, gặp và yêu. Vậy mà ta lỡ buông tay rồi trở về tiếp tục đeo mặt nạ vấy vũng trong định kiến của xã hội. Làm vậy ta sẽ hạnh phúc hơn chăng? ”

“ Thực ra, trong lớp học của em, tỉ lệ người đồng tính khá cao. Em không kì thị với điều đó nhưng em vẫn không tiếp nhận được việc hai người đồng tính yêu nhau rồi ân ái. Bla bla...Cảm thấy sao sao ấy anh! Dẫu em luôn ý thức rằng: Ngay trong chính người đồng tính, họ luôn mang một gánh nặng tâm lý khổng lồ. Vì thế, sẽ rất độc ác, nếu ta giẫm gót giày vào vết thương vốn có của người khác.”

“ Bỏ qua vấn đề giới tính. Giả sử nếu một lúc nào đó, tình yêu đến với em. Em sẽ làm gì?”

“ Em á? Đơn giản, em sẽ sống theo cảm xúc của lòng mình. Chỉ cần em nhìn thấy chút ánh sáng cuối con đường, em sẽ đuổi theo tình yêu đó đến cùng. Nếu nhìn đâu em cũng chỉ thấy một màu ảm đạm, có lẽ số phận đã thay lời kết cho câu chuyện đó, em đành chỉ biết cách buông tay!”

“ Anh rất thích cách nghĩ của em. Em thấy đấy, yêu thương là quyền cơ bản của con người và yêu.....bằng cảm giác. Yêu một người là sẽ làm tất cả để người ấy được hạnh phúc, dù người ấy không ở cạnh mình! Tình yêu là cả một sự hy sinh, biết sai mà vẫn yêu và yêu mà hoàn toàn không cần nhận lại.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

“ Trên facebook, người ta vẫn ngày ngày để status với vô vàn tâm trạng nào nê. “ Tình yêu nào cũng có thể quên đi, chỉ cần ta có đủ tuyệt vọng” hay “ cảm lên được ắt bỏ xuống được”. Anh không biết họ nghĩ gì khi viết những câu chữ ấy...Chỉ là, anh nghĩ, tình yêu không phải đồ vật để cảm lên rồi đặt xuống. Cũng không phải là cái gì đó quá xấu xa, tệ hại đến mức người ta phải dùng cả tuyệt vọng để quên nó.... ”

Ngọc Minh khẽ gật đầu, cô lặng người trước những gì anh nói. Nhiệt độ ấm áp của cốc cafe lan toả tới từng đầu ngón tay khiến cô cũng cảm thấy trong lòng ấm áp. Nhìn vào ánh mắt buồn của anh, cô dịu dàng hỏi khẽ:

“ Có phải, anh đã yêu người đó rất nhiều đúng không?”

Quay sang nhìn cô, anh bật cười:

“ Người đó?”

Xoa đầu cô như một đứa trẻ, anh tiếp tục nói:

“ Anh chưa có một mối tình vắt vai nào cả. Nếu nói yêu, thì từ nhỏ đến giờ má anh là người anh yêu nhất. Tuy nhiên chúng ta đang nói đến tình yêu nam nữ. Thật đáng tiếc khi phải công nhận với em một sự thực là.....anh chưa từng dành tình cảm quá đặc biệt cho một cô gái nào! Có thể là tương lai, nhưng không phải là trong quá khứ!”

Những điều Hữu Thiện nói lúc chiều vô tình trở thành ám ảnh trong Minh. Cô thần thờ cả tối, mấy lần định cất tiếng hỏi Sơn nhưng lại thôi. Thấy bộ dạng thần thờ của cô, anh buông bỏ chiếc Mac sang một bên rồi kéo cô vào lòng, trầm giọng hỏi:

“Đang nghĩ gì mà ngây ngốc thế này? ”

Vòng đôi tay ôm chặt anh, cô dịu dàng nói :

“ Chiều nay em có gặp một người bạn. Anh ấy nói rằng yêu một người là cảm giác! Nhưng em cảm thấy như vậy không đúng lắm....vì hình như đàn ông thường có cảm giác với rất nhiều người! Chẳng lẽ cứ có cảm giác với ai, sẽ là yêu người đó?”

“ Có lẽ em đã hiểu sai từ “ cảm giác” mà bạn em nói. Cảm giác ở đây không đơn thuần là những cảm xúc bình thường. Mà nó tựa như đam mê vậy!”

Nói rồi anh cúi xuống hôn cô rất sâu, mùi gỗ tùng trong hương nước hoa của anh quyện vào cùng mùi hổ phách quen thuộc của căn phòng ngủ rất nồng, vô vàn quyến rũ. Cô cố đẩy anh ra rồi chu môi:

“ Anh đúng là đồ đen tối. Em đang nói chuyện với anh mà...!”

Sơn bật cười, giọng anh khàn lại:

“ Nằm cạnh em đương nhiên đầu óc phải đen tối rồi. Nhưng cái mà anh cần không chỉ đơn thuần là một đêm ân ái. Cái anh cần là nửa đêm tỉnh giấc, mở mắt ra là được nhìn thấy em, đưa tay ra là được ôm em vào lòng. Nhịp thở đều đặn cùng hơi ấm quen thuộc của em mới là điều mà anh khát khao nhất. Đây chính là đam mê, và tên khoa học của nó được gọi là Yêu! Bây giờ thì để anh “yêu” em được không bé?”

London vẫn còn chìm trong sương mù dày đặc, Hoàng Sơn khẽ nhún mày. Với tay tìm chiếc điện thoại đang rung ù ù bên tai. Giọng anh trầm xuống:

“ Mẹ gọi gì sớm vậy? Bên này mới có 5h sáng...”

“ Con đặt vé về ngay cho mẹ. Lớn rồi mà còn làm ra những chuyện chẳng ra sao? Anh định bôi tro chát trấu vào mặt bố mẹ anh đấy à?”

“ Mẹ.....! Có gì mẹ bình tĩnh nói xem nào. Tự nhiên mẹ gọi rồi mắng con thì có giải quyết được gì đâu?”

“ Anh cứ về đây cho tôi. Không nói nhiều với anh nữa.”

Tắt máy, người phụ nữ đã luống tuổi bước về phía cô gái trẻ đang ngồi nức nở trên sofa. Căn phòng khách trở nên ngọt ngào. Kéo Thanh Mai vào lòng, bà dịu giọng:

“ Bác nhất định không để cho nó phụ con. Đàn ông vẫn thường ham vui bên ngoài. Sẽ không có chuyện gì cả!”

Thanh Mai chỉ biết nhìn mẹ Sơn với đôi mắt đầy ảm ức, tỏ vẻ tủi thân. Trong khi đó, Hoàng Sơn buông một câu chết tiệt rồi ném chiếc điện thoại sang một bên, anh thở dài. Ngả mình xuống giường, anh ôm Minh vào lòng. Cô tựa mình tựa con mèo nhỏ, nũng nịu hỏi anh:

“ Có chuyện gì mà anh thở dài thế?”

“ Chương trình học một tháng tới có gì quan trọng không?”

“ Em sắp thi. Nhưng sao anh lại hỏi vậy?”

“ Bé ngọc. Anh muốn đưa em về gặp mẹ. Nhưng thôi, để lần sau vậy! Anh định cuối tháng mới về nhưng chắc phải về sớm hơn. ”

Câu nói của anh khiến cô giật mình thoát khỏi bộ dạng ngái ngủ:

“ Về nước?”

“ Ừ. Chỉ là....không nỡ xa em!”

“ Em sẽ rất nhớ anh...!”

“ Anh cũng vậy!”

Những ngón tay đan chặt vào nhau. Ai? Là ai đã nói rằng khi một người đàn ông đan những ngón tay với cô gái trong lòng, hành động đó thay cho lời thì thầm: “ anh muốn ở bên em trọn đời, trọn kiếp.” Song lớp sương mù vẫn mờ mịt bên ngoài khung cửa. Mù mịt như tương lai của cô và anh. Mù mịt như mối tình chỉ vừa mới kịp bắt đầu...!

Buổi sáng khi đang đọc tài liệu, Hoàng Sơn nhận được điện thoại của ba anh. Ông lúc nào cũng trầm tĩnh, giọng đều đều, ông khẽ nói:

“ Sơn à. Con xem công việc có thể gác lại, về thăm nhà một chuyến. Dù sao sức khoẻ của bà nội yếu hơn nhiều. Mọi người trong nhà cũng đều nhớ con.”

“Con biết rồi ba. Con vừa book vé. Chắc đêm mai con sẽ về!”

Thở dài nhìn lớp sương tan dần, chiếc điện thoại vẫn nằm trong tay bị Sơn vắn qua vắn lại. Số điện thoại ngỡ cả đời sẽ không bao giờ gọi đến nhưng lúc này đôi mắt mệt mỏi vẫn cố nhú lại, từng ngón tay trượt xuống phím kết nối cuộc gọi.

Trong giấc ngủ trưa chập chờn, Thanh Mai không có cách nào để mình thoát ra khỏi những cơn ho dữ dội. Bàn tay xiết chặt tấm khăn vắn quần chặt quanh cổ, điều hoà đã để mức giới hạn cho phép nhưng cô vẫn thấy lạnh vô cùng. Với chiếc điện thoại đang kêu bên kệ giường, giọng nói quen thuộc ngỡ như chỉ trong giấc mơ mỗi đêm về mới có thể nghe anh nói!

“ Em đang ở đâu? Tiện nói chuyện chứ?”

“ Em đang ở trong phòng thôi. Có chuyện gì sao?”

“ Ừm. Em tìm mẹ tôi?”

“ Có thể giữa chúng ta đã kết thúc như anh nói, nhưng em nghĩ việc em đến thăm cô chú anh không có quyền quản.”

“ Ồ. Vậy thì điều gì khiến mẹ tôi phần nộ tới mức muốn lôi tôi về Việt Nam? Đầu tiên là Hải Nam tìm tôi, rồi đến mẹ tôi. Cuối cùng là ba tôi. Em nói đi, em cần gì? em thích gì? em muốn gì? Em cho rằng tôi là thằng ngu không hiểu những gì mọi người nói hay sao?”

“ Hoàng Sơn. Được. Anh hỏi em muốn gì? Nếu em nói là em muốn anh, em cần anh. Anh sẽ đáp ứng em sao? Em có gì không tốt? Cứ cho em đã từng có phút xao lòng, nhưng con người....ai mà không có lúc sai! Tại sao chứ? Một năm qua, em đã tự dần vật mình như thế không đủ hay sao?”

“ Thanh Mai. Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa? Chúng ta đã kết thúc rồi!”

“ Đừng có mà nói với em những câu nhảm chán như thế. Em không muốn nghe.... Vậy tại sao khi nghe tin em nằm viện, anh còn đến? Tại sao chứ? Tại sao anh phải gồng mình lên để lạnh lùng với em? Nếu thật sự kết thúc, tại sao anh không dám đối mặt với em? Tại sao ngay cả cách xưng hô cũng không thể bình thường như người khác? Tại sao phải cố vẽ ra một khoảng cách?”

Trong hơi thở khó khăn, cô ngừng lại vài giây rồi nói tiếp:

“ Để em nói cho anh biết. Vì anh hoàn toàn không quên được em. Vì trong anh.....còn em! Vì anh vẫn yêu em!”

Giọng nói của anh không kìm nén được cảm xúc, trước sự cố chấp của cô, anh gằn lên từng tiếng một:

“ Yêu? Em nghĩ mình xứng đáng để nói đến từ yêu với tôi sao? Em nên soi gương và nhìn lại bản thân mình đi! Xin em, em làm ơn tránh xa cuộc sống của tôi cũng như gia đình tôi khi tôi còn lịch sự với em. Càng xa càng tốt. Không chỉ tốt cho tôi mà tốt cho cả em. Em đang tự ngăn cản bước chân của người đàn ông thật sự dành cho em tiến về phía em.

Cuối năm tôi sẽ đính hôn nhưng cô dâu sẽ mãi chẳng thể là em...”

Tắt máy trong tâm trạng cực tệ. Anh cầm chìa khoá và bước ra khỏi phòng làm việc.

Chiếc điện thoại trượt khỏi tay rơi xuống. Tuyệt vọng, tiếng khóc của Mai lạc đi trong căn nhà rộng không một bóng người. Những cơn đau rất nơi cuống họng khiến cô vô cùng khó chịu. Lẽ nào, con người tuyệt tình đến vậy sao? Một Hoàng Sơn kiêu ngạo chưa từng biết đến cầu xin ai, nhưng vừa mới thôi....anh ấy thiết tha cầu xin cô hãy tránh xa cuộc sống của anh và gia đình anh. Khoé môi cô cong lên cười chua xót. Những giọt nước mắt lặng lẽ thấm ướt đôi môi khô. Gần một năm qua, cô đã luôn tự nhủ chỉ cần mình kiên trì thì mọi thứ lại trở về như thuở ban đầu. Nhưng cô sai rồi, cốc nước đổ đi không thể lấy lại được.

Gượng dậy, bước về tủ rượu. Từng li Gin cháy trong cổ họng không khiến cô dễ chịu hơn. Những cơn ho, cái lạnh xộc tới, những cơn đau đầu và chiếc bụng rỗng cồn cào. Nhưng có thấm vào đâu so với vết thương trong lòng. Xót xa. Người đàn ông ấy đã từng ôm cô vào vòng tay anh ấm áp mà thủ thỉ rằng: “những người thật sự yêu nhau rồi cũng sẽ tìm thấy nhau ở phía cuối con đường.” Rốt cuộc đã có bao nhiêu người đến được phía cuối con đường mình đang đi? Rốt cuộc có bao nhiêu người dừng chân ở đích đến cùng một bàn tay nắm? Tình yêu rốt cục cũng chỉ như một khối chocolate, một khi đã tan chảy thì dù có cố gắng

cách nào chúng ta cũng không thể mang nó về đúng hình dáng ban đầu. Chỉ khi chưa tan vỡ mới tin vào câu nói ấy, còn với những quả tim chocolate mềm oặt sau cuộc chia tay, lời nói đó cũng chỉ là một lời chỉ đường dành cho một kẻ lạc đường khác mà thôi.

Men rượu bắt giác khiến cô khao khát muốn được ôm anh một lần. Một lần thôi cũng được. Đôi bàn tay cố ôm lấy thân hình mỏng manh của mình. Giây phút này cô đã hiểu lý do vì sao tất cả mọi người đều uống say bí tỉ mỗi khi đau khổ. Không phải bởi vì mọi người muốn buông thả bản thân mình, họ chỉ muốn giải thoát bản thân khỏi những khoảnh khắc từng ngày trôi qua là từng ngày đau lòng ám ảnh bởi những ký ức đau buồn đã xảy ra trong cuộc sống. Dĩ nhiên khi họ say họ vẫn nhớ đến những buồn đau trôi qua, nhưng ít nhất họ không phải khóc lę nhòa ướt đầm gối kê đầu hằng đêm cho đến khi đưa được bản thân vào giấc ngủ yên lành. Trái tim cô lại đập rộn vẫ, nước mắt vẫn chẳng thể không rơi. Cô bấu víu vào sofa và trở về phòng ngủ. Cố lắ đầu để tỉnh táo, cơn đau đầu vẫn hành hạ cô không thôi. Ngoài kia, trời đã sang chiều, những cơn mưa đang thi nhau trút xuống!

10. Chương 10

Chương 10: Có tình yêu thì khó, mất tình yêu thì quá dễ.

Một luồng sáng bất ngờ dội vào mắt khiến Ngọc Minh choàng tỉnh, buổi chiều cô ngồi cặm cùi sửa bản vẽ, mệt quá nên ngủ thiếp đi trên sofa.

“ Em sao lại ngủ vào giờ này?” Hoàng Sơn bước vào.

Minh không kịp phản ứng, đại não của cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ, cô hỏi một cách bản năng: “Anh ăn cơm chưa?”

Sau khi vào phòng thay quần áo trở ra, nét mặt Hoàng Sơn lộ rõ vẻ không vui: “Vẫn chưa ăn”. Sau đó, anh ngồi xuống cạnh bàn ăn dường như đang đợi để ăn cơm.

Ngọc Minh quan sát nét mặt anh rồi cô bước tới ôm lấy cánh tay anh đẩy nhẹ về hướng phòng tắm:

“ Anh đi ngâm người nghỉ ngơi chút đi. Để em hâm lại thức ăn cho nóng!”

“ Ăn đơn giản thôi. Anh cũng không đói.”

Anh vừa bước vào phòng tắm chưa được bao lâu thì điện thoại không ngừng đổ chuông. Minh biết ý, cô cao giọng gọi anh:

“ Anh ơi, bác gọi sang cho anh. Em mang điện thoại vào cho anh nhá?”

Cánh cửa mở ra, Hoàng Sơn chỉ quần khăn tắm ngang người. Đón điện thoại từ tay cô, anh khẽ nhú mảy và nghe máy:

“ Con muốn mẹ tức chết phải không?”

“ Mẹ. Mẹ bớt nói những câu thừa thãi đi không được sao?”

“ Vậy mẹ hỏi con, con đã nói những gì với con bé? Con bé có thể không sống nổi, mẹ biết ă nói với cô chú bên đấy thế nào?”

“ Mẹ đừng làm quá vấn đề lên được không? Con có gọi cho cô ấy nhưng chẳng có gì tới mức phải sống với chết cả. Có phải trẻ con nữa đâu, con và cô ấy đều tự ý thức được việc mình đang làm mà mẹ.”

“ Sao tôi lại để ra đứa con như anh chứ? Anh nói gì mà bức nó tới mức sống dở chết dở? Thăng Nam về đến nhà thì phát hiện con bé chỉ còn thoi thóp trong bồn tắm, người nong nặc mùi rượu...”

Mặt Sơn sa sầm lại trước những gì mẹ anh đang nói. Đưa tay lên vò đầu, anh không ngừng nhăn mày. Minh đứng trong bếp, thỉnh thoảng cô lại thấy anh đi đi lại lại, trên tay anh là chiếc điện thoại vẫn sáng.

Cánh cửa phòng tắm đóng sập lại. Một lúc Hoàng Sơn bước ra hướng thẳng phòng ngủ đi tới. Anh nhanh chóng đặt vài bộ quần áo thường mặc vào vali. Ngọc Minh bước vào, cô vòng tay ôm anh ở phía sau và im lặng. Hành động của cô khiến anh khựng lại. Khẽ xoay người đem cô ôm vào lòng, anh khàn giọng:

“ Xin lỗi, anh phải về nhà bây giờ. Bé ngoan, anh sẽ nhanh chóng sang với em!”

“ Vâng. Em sẽ đợi anh về!”

Cúi xuống hôn cô, nụ hôn tạm biệt chỉ thoáng qua giây lát. Áp bàn tay lạnh lên gò má đang ửng hồng của cô, anh khẽ nói:

“ Anh sẽ gọi cho em. Anh yêu em! ”

Xiết chặt vòng ôm nơi thắt lưng anh, cô nghẹn ngào nức lên:

“ Em không muốn anh đi một chút nào!”

Gỡ bàn tay của cô ra, anh vuốt mái tóc đen mềm, đặt một nụ hôn xuống trán cô, rồi kéo vali bước nhanh ra cửa. Anh không biết rằng, có người ngây ngốc đứng nhìn chiếc xe của anh rời xa căn nhà yêu thương, giọt nước mắt thương yêu rơi xuống lúc nào Minh cũng không hay nữa!

Nắm tay vị bác sĩ luống tuổi vừa bước ra, bà Loan thiết tha lên tiếng:

“ Mong em cố gắng giúp gia đình chị. Chứ chị chỉ biết đứng nhìn, trông cậy vào em thôi!”

“ Chị Loan. Chị nói gì thế, việc của anh chị cũng là việc của chúng em. Chúng em sẽ cố hết sức. Nhưng không biết...đây là?”

“ Khổ. Đây là con dâu tương lai của chị. Thằng Sơn nhà chị vừa lên máy bay. Chắc mai mới về tới được!”

“ Được rồi chị. Chị cứ yên tâm, chúng em sẽ cố hết sức.”

Bước vào trong phòng bệnh, nhìn ánh mắt lo lắng của Hải Nam, bà xót xa. Hải Nam thấy bà bước vào cũng vội đứng dậy cúi đầu:

“ Mẹ nuôi. Để mẹ phải vất vả rồi!”

“ Bố mẹ con không ở nhà, chuyện của con bé cũng là chuyện của gia đình bên này. Mẹ gọi cho thằng Sơn về rồi, mong rằng con bé sẽ sớm tỉnh lại.”

Ánh mắt Hải Nam tối lại, anh đưa ánh nhìn về em gái đang được thở oxy, nằm bất động một chỗ. Thấy lòng rất đau! Khi anh về đến nhà đã gần 10h tối. Cửa nhà chỉ được khép hờ, không hề khoá. Mùi rượu nồng lên khắp gian phòng khách, bước vào phòng ngủ của Mai, gọi mãi nhưng không hề có người thưa. Chỉ cho đến khi anh mở cánh cửa phòng tắm thì đập vào mắt anh là thân ảnh mỏng manh đã không hề còn dấu hiệu của sự sống. Anh biết, dù nổi đau ra sao, tuyệt vọng đến mức nào thì em gái anh nhất định cũng không thể có hành động dại dột.....dẫn đến tự sát. Có lẽ chỉ là một cách giải toả áp lực và những nỗi buồn đang xâm chiếm trong lòng. Nhưng ngẫm mình khi vừa say rượu có khác nào thất sách.

Khàn giọng, Nam quay sang mẹ Sơn và lễ phép lên tiếng:

“ Khuya rồi, mẹ cũng nên về nghỉ thôi. Ở đây đã có con. Bố mẹ con cũng đang từ Sing về rồi. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi ạ!”

Nhìn Hải Nam, bà Loan dịu giọng, ánh mắt buồn buồn:

“ Vậy con ở lại với em. Có gì thì gọi điện cho mẹ!”

Nói rồi bà bước ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt của Mai. Ngay khi cánh cửa đóng lại, nắm tay Nam xiết chặt, đôi mắt hằn lên sự đau đớn và căm phẫn. “Hoàng Sơn. Được! Những gì em gái tôi phải chịu hôm nay, thì cậu sẽ phải trả giá gấp mười lần.”

14 giờ bay, chưa lúc nào Sơn thấy trở về lại áp lực đè nén như lần này. Cả quãng thời gian trên máy bay, anh chẳng thể ngủ nổi, chỉ đơn giản là khép hờ đôi mắt tìm cho tâm một chút bình yên. Ngay sau khi bước ra từ sân bay Nội Bài, anh bắt taxi về thẳng nhà.

Căn phòng khách rơi vào trầm mặc. Đối diện với anh không ai khác chính là ba anh, khuôn mặt ông đã hiện nên những nếp nhăn báo hiệu tuổi già. Nhấp môi tách trà còn nóng, ông quan sát cậu con trai rồi trầm giọng:

“ Để từ chối một người, một vấn đề, đôi khi con phải đi đường vòng chứ không thể đi đường thẳng. Kì nhất chính là tổn thương một ai đó mà mình đã từng quan tâm. Cái nhận về mình đôi khi là bất lợi và....hối hận cả đời.”

“ Ba...”

Sơn chống tay xuống bàn, khuôn mặt anh không giấu được những đau thương hằn lên trong ánh mắt. Ba anh đứng dậy, vỗ vai con trai, ông nói tiếp:

“ Tốt nhất lúc này, con đừng sang bên đó làm gì. Cứ nghỉ ngơi đi, đợi mấy ngày nữa bình tĩnh rồi hãy qua.”

Anh cúi đầu khẽ dạ một tiếng rồi đứng dậy kéo vali lên phòng. Gặp Mai trong mơ ngàn lần nhưng không nghĩ khi quay đầu lại, cô ấy đã không còn trên cõi đời này nữa!

Càng sống nhiều ta càng thấy cái chết dễ dàng đến với bất cứ một ai. Chết quá dễ mà sống thì quá khó. Có thể hôm qua gặp nhau đây, ngày mai lại mất nhau. Sống thì có hẹn hò hôm nay hôm mai. Chết thì chẳng bao giờ có một cuộc hẹn hò nào trước. Cô ấy đã đi rồi, đi thật rồi. Không kịp nói một lời, không kịp đưa tay vẫy chào mọi người, vẫy chào cuộc sống.

Trong căn phòng cũ của anh, một thời họ từng gắn bó, anh thấy trái tim mình bị vỡ vụn. Nỗi đau trở nên vô cảm. Mọi kí ức về cô lúc này chẳng khác nào nỗi đau tê tái cứ rỉ qua tim. Thế đấy, những cuộc đánh đổi ngớ ngẩn, những ngã rẽ đau xót, những con đường cụt nhìn thấy mà vẫn đi. Cảm giác yêu đương là một thứ xúc cảm to lớn, vĩ đại và tàn nhẫn. Anh không nhớ nổi mình đã từng yêu cô say đắm ra sao, tình cảm đó nhiều đến mức nào, nhưng anh biết anh đã đau xé lòng khi người anh yêu nhất quyết định không đi cùng con đường với anh. Anh bị một khối xúc cảm khổng lồ đè nát tim, nỗi đau ấy vắt cạn kiệt sức lực và niềm tin trong anh. Nhưng hôm nay, nỗi đau ấy có thấm vào đâu khi anh vừa xuống máy bay mới hay tin....cô đã rời xa thế giới này, mãi mãi. Thà rằng cô vẫn cứ tồn tại, cứ hận anh, ghét bỏ anh, phản bội anh và day dứt anh....nhưng cô không thể. Tại sao chứ?

Mọi thứ trong căn phòng không hề đổi khác, đôi tay người đàn ông bị khoá chặt trước khung hình đặt trên kệ giường. Cô gái đang cười rực rỡ trước đồng cải vàng mênh mông nắng. Mùa đông năm ấy đã từng là mùa đông đẹp nhất, ấm áp nhất! Anh và cô đã bước qua tình yêu, đã cởi áo cho nhau xem vết thương dài mà họ gây ra cho nhau. Anh và cô đã hiểu về nơi con đường có ngã rẽ, đã thông suốt về cái sự mãi mãi hiếm hoi khó tồn tại. Anh và cô đã dẹp bỏ ích kỷ, tự tôn để nhìn về nhau sau tất cả. Nhưng đau đớn thay, sau tất cả họ chỉ còn lại trong nhau những vụn phai của một cuộc tình nhiều năm. Cô đã bảo vệ tình yêu của mình bằng cách không tỉnh lại. Còn anh, giờ này đã hiểu cảm giác bị giày vò với nỗi đau còn hơn là chết chóc.

Ánh mắt, thần trí của anh đều trở nên hoảng loạn, mọi suy nghĩ vô thức đều chậm chạp. Đối diện với tất cả những kỉ vật quen thuộc, anh thấy sợ. Sợ nụ cười trên tấm hình hai đứa chụp chung. Sợ nét chữ trên lá thư tình lần đầu cô viết cho anh. Sợ những ngày tháng nổi trôi, sợ hương nước hoa mùi oải hương cô hay dùng vẫn phảng phất đâu đây, trong chính tâm trí và những nghĩ suy đang hiện hữu. Giá như anh và cô đừng rẽ về hai hướngxa xôi.

Đã là ngày thứ ba từ khi Mai mất. Mọi thứ im lặng đến đáng sợ! Mẹ cô ngất lên ngất xuống, bà chỉ còn biết mặc sức nằm im một chỗ, nước mắt không có cách nào dừng rơi xuống. Mẹ Sơn cũng ở lại bên nhà họ từ sáng tới chiều, ngày nào cũng vậy! Khuôn mặt bà Loan chẳng thể giấu nổi những đau đớn và mất mát. Từ lâu bà đã coi Mai tựa như dâu con trong nhà. Cũng không trách được, trước khi Sơn và cô yêu nhau thì Thanh Mai có khác nào đứa con gái cưng mà bà bỏ biết bao tâm huyết và tình thương. Mất đi một đứa con gái còn trẻ lại xinh đẹp, tài giỏi, thử hỏi có mất mát nào lớn hơn với họ nữa hay không?

Hút đến điều thuốc cuối, ngón tay Sơn đã gần như bỏng rát và đỏ tấy. Cuối cùng cũng phải đối diện thôi! Ôm vào lòng bó huệ trắng, anh bước ra khỏi xe bước vào. Đón anh là Hải Lâm, anh trai thứ của Thanh Mai. Tất cả mọi người, không ai còn tâm trạng để có thể mở lời. Ai cũng thu mình lại trong một không gian riêng chật hẹp, để rồi tự gặm nhấm với nỗi đau.

Thấp hươg cho cô xong, anh khẽ vỗ vai Lâm, ánh mắt anh đã biểu đạt thay cho những điều cần nói. Hải Lâm cũng nhìn anh và trầm giọng:

“ Mọi chuyện đã như vậy, anh cũng đừng quá đau buồn. Hãy coi như đây là sự sắp đặt của số phận. Mà đã là cái số thì con người muốn tránh cũng chẳng xong.”

Ngồi xuống, Sơn cúi đầu, giọng anh khàn khàn hỏi Lâm:

“ Mọi người đâu cả rồi? Sao lại có mỗi em?”

Hải Lâm đưa mắt lên trên gác theo hướng cầu thang rồi nhìn về phía Sơn đáp lại:

“ Bố mẹ em và anh cả vẫn chưa thể chấp nhận được nỗi đau này. Mọi người đều ở lì trong phòng cả ngày, chẳng thiết ăn uống gì hết. Em cũng không biết phải nói gì để an ủi mọi người vì ngay chính bản thân em đối mặt với những áp lực mấy ngày qua đã trở nên quá mệt mỏi rồi.”

Sơn chỉ biết im lặng và đồng cảm với những gì Hải Lâm nói. Xét cho cùng chính bản thân anh cũng không biết mình đã và đang chấp nhận sự thực ấy ra sao.

Ngay khi Hoàng Sơn vừa đi khỏi, Hải Nam bước về gian phòng thờ. Anh cầm bó huệ trắng Sơn vừa đặt trước đó không lâu quật mạnh xuống nền nhà. Những cánh hoa tan ra khỏi cành, đoá huệ nát tươm. Hải Lâm thấy tiếng động vội bước lên. Anh giữ tay anh trai mình và cất tiếng:

“ Anh....Sao anh lại thế!”

Đôi mắt Nam quầng thâm nổi cộm, hốc mắt trũng sâu và gằn lên những tơ máu. Anh gằn từng tiếng với em trai:

“ Nó đến đây để làm gì? Nếu không vì nó thì con bé đã không ra nông nỗi này!”

“ Anh....Anh nói gì thế. Chuyện này đâu có thể trách anh Sơn được. Anh ấy là bạn thân của anh bao năm, anh hiểu anh ấy không phải là người vô tình vô nghĩa mà. Chuyện qua rồi, con bé cũng chết rồi, anh đừng nghĩ lệch lạc như thế...”

“ Em im đi. Nghĩ lệch lạc?”

Chỉ tay vào ảnh thờ của Mai, Nam quát lớn:

“ Trần Hải Lâm. Em đừng quên em gái chúng ta chết thế nào. Người chết không ai khác chính là em gái ruột của em đây! Vì em không phải chứng kiến cả người con bé tím tái, viêm phổi giầy vò. Em có biết những ngày cuối cùng của cuộc đời nó trông như thế nào không? Vì em không biết....vì khi em trở về thì cô em gái của chúng ta chỉ còn là một cái xác không hồn. Em mãi mãi không hiểu được những cơn đau nó phải chịu. Vì sao lại như vậy? Em nói xem?”

Giữ chặt lấy anh mình trong lúc xúc động cả hai anh em họ đều gục xuống sàn. Có giọt nước mắt mặn đắng rơi trên gương mặt chai sạn của Nam. Cô em gái anh yêu thương, sau bao năm xa xứ trở về chưa được mấy ngày thì chỉ còn là hồn ma. Rốt cuộc, con bé đã làm sai điều gì mà ông trời lại nhấn tâm như vậy? Vì sao? Vì sao chứ? Nó mới chỉ có 24 tuổi đầu, nó vẫn còn cả một khoảng trời mơ ước đang ở phía trước. Đối với anh, đó vẫn chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ rất ngoan. Làm ơn, hãy trả lời anh, tại sao lại thế này?

Buổi chiều, Hoàng Sơn đến mộ của Mai. Khu nghĩa trang âm đạm và vắng lặng trong chiều mưa buồn bã. Buồn như ánh mắt của người đàn ông đang bước về ngôi mộ vừa mới đắp chưa được bao lâu. Đặt bó hoa bách nhật mà cô vẫn thích xuống, anh châm hương rồi ngồi cạnh cô một lúc rất rất lâu. Trời chiều xầm xì, cơn mưa vẫn chưa hề ngớt. Chiếc áo vest ngoài của Sơn đã thấm ướt từ lâu, anh chỉ lặng lẽ nhìn vào khung ảnh trước mộ và thở dài. Nếu cô không ra đi thì giờ đây anh và cô sẽ thế nào? Hoá ra, tương lai chỉ có thể

hình dung chứ mãi mãi không thể đoán trước. Khoé môi Sơn khẽ cong lên, anh cười chua xót rồi nói khẽ với linh hồn nằm cạnh:

“ Mai à. Anh đã từng yêu em, và đã từng tin rằng em là người duy nhất! Sau này, anh hiểu là: có tình yêu thì khó nhưng mất tình yêu thì quá dễ. Hôm qua mới yêu nhau, hôm nay đã mất rồi. Mất sạch như người đi buôn mất hết vốn liếng...Ấu là duyên phận. Ở nơi đó, mong em bình yên và tìm được một người tốt, yêu em hơn anh. Lần sau anh lại đến thăm em.”

Nói rồi người đàn ông đứng dậy ra về. Khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng như khi bước tới. Chỉ có bản thân anh biết rất rõ, có giọt nước mắt đã bị hoà tan trong những giọt nước mưa....

11. Chương 11

Chương 11: Duyên phận chỉ là những truyền thuyết chưa chắc được kể tên.

Có lẽ sự ràng buộc giữa hai cá thể không cùng huyết thống từ thể xác đến tâm hồn là một điều thiêng liêng gần như tuyệt đối. Hà Nội-London, khoảng cách thời gian và không gian chẳng thể ngăn được sự thấu hiểu của hai tâm hồn đang hướng về nhau. Những cuộc điện thoại đường dài, Sơn chỉ nói vài ba câu nhưng Ngọc Minh hiểu, anh đang rất đau lòng. Thử hỏi đứng trước cái chết của người yêu cũ, ai có thể nói mình vẫn bình tâm? Đêm qua, khi cô đã ngủ say thì tin nhắn thoại của anh gửi đến. Giọng anh khàn lại:

“ Anh không thể phủ nhận cô ấy từng là đặc biệt trong anh. Nhưng ngày em đến, là ngày trong anh hoàn toàn chứa những khoảng trống trống không tên. Em là em, không một ai khác! Anh không muốn lúc này đây, khi chuyện buồn vừa tới lại phải để em tự dần vật bản thân mình là thể thân của một ai. Không bao giờ có chuyện đó. Hạnh phúc là hiện tại. Ngay cả khi anh có một quá khứ to rộng và vĩ đại, ngay cả khi anh vẫn đang cố chấp ôm lấy những tháng ngày đã qua thì xin em hãy hiểu, những điều đó có là gì đâu, khi em hơn tất cả những điều đó ở nấc hiện tại này. Anh sẽ cố gắng thu xếp để nhanh chóng về với em!”

Cô không nhớ mình đã nghe đi nghe lại bao lần. Cô nhớ anh. Nhớ rất nhớ! Nếu thời gian không thể cuốn bay những vết cắt nơi tim anh thì cô tin những cái ôm chặt tại London sương mù sẽ khiến anh ấm lòng, những sẻ chia của bọn trẻ cuộc sống cùng cô sẽ khiến anh vững chãi. Cô sẽ làm những điều mà quá khứ quyền năng có muốn cũng không làm được. Chỉ cần, cô vẫn ở đây và đợi anh trở lại...!

4h sáng, giờ London.

Sân bay Heathrow!

Những nụ hôn vội vã, những cái xiết tay của bao người xa lạ, những giọt nước mắt lăn dài trên má...tất cả đều vô cảm với người đàn ông ấy. Kéo cao cổ áo, anh bước khỏi sân bay. Chiếc taxi lao qua màn sương dày buổi sáng. London vẫn còn đang ngái ngủ!

Trong mơ màng, Cao Linh nghe thấy rất rõ tiếng chuông cửa. Cảnh giác, cô vẫn nằm trên giường lắng tai nghe, nhưng tiếng chuông không hề có ý đầu hàng. Gượng dậy, cô trở ra. Cánh cửa vừa mở ra, Vương Duy vội buông vali rồi ôm cô vào lòng. Bàn tay anh lạnh cóng, hơi thở mang theo những làn khói mỏng không ngừng phả vào gáy cô. Cô biết, anh đã trở lại.

Giọng anh khàn đặc, âm mũi nghẹt lại. Có vẻ sức khoẻ của anh không được tốt, ghé sát tai cô, anh nói:

“ Xin lỗi em!”

Đôi bàn tay bé nhỏ của cô vòng ra ôm anh, cô nói rất khẽ:

“ Anh không cần nói gì cả, em hiểu hết!Ai cũng có một quá khứ, chúng ta sẽ chỉ đếm ngày hạnh phúc từ phút giây này và em chỉ cần anh cho tất cả những điều duy nhất.”

Buông cô ra, hai bàn tay anh đặt lên đôi vai gầy xanh của cô, nhìn sâu vào đôi mắt tựa hồ nước tĩnh lặng đang nhìn mình, anh chân thành lên tiếng:

“ Anh đã trở về để tìm lại giấc mơ mà mình bị ám ảnh. Để rồi anh hiểu rằng duyên phận chỉ là những truyền thuyết chưa chắc đã được kể tên. Còn em, là điều đặc biệt duy nhất tồn tại thực tại nơi anh, khiến anh một lần nữa tin cổ tích là có thật...Xin lỗi em. Xin lỗi em vô cùng.”

Nói rồi anh xiết chặt cô vào lòng như sợ nếu lỏng vòng tay cô sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh mãi mãi. Anh đã bước ra khỏi những giấc mơ ám ảnh về cô bạn gái cũ, anh đã đi cả một chặng đường dài để cuối cùng hiểu được, người có thể nắm tay mình là ai! Đôi khi cần một khoảng cách nhất định người ta mới thật sự hiểu mình thuộc về ai đó! Đừng vì một mảng quá khứ đã hoen màu mà quên mất những điều hạnh phúc giản đơn đang hiện hữu.

Chợp mắt một lúc, Vương Duy thấy tinh thần khá hơn rất nhiều. Cả chặng đường bay anh chỉ sợ không còn gặp lại người con gái này. Người con gái đã bình lặng bên anh hơn một năm ở London mù sương mà không đòi hỏi bất kì điều gì hết. Bước ra phòng bếp, anh vòng tay ôm cô, hít hà mùi hương hoa hồng thơm mát. Dịu dàng anh nói với cô:

“ Em vào chuẩn bị một chút đi, anh muốn đưa em đến gặp một người.”

Hơi ngạc nhiên trước những gì anh nói, Cao Linh ngẩn ngơ vài giây rồi đáp lời:

“ Không phải, anh áp tải em đi gặp bố anh? Vương Duy. Làm ơn, lời tỏ tình của anh lúc sáng em còn chưa tiêu hoá hết. Anh không định biến huyết áp và nhịp tim của em tăng đột biến chứ?”

Bật cười, anh xoay người cô lại:

“ Không. Nhưng sớm muộn gì cũng sẽ gặp. Hôm nay anh muốn dẫn em đến gặp người anh em tốt nhất của anh.”

“ Ồ. Em phát hiện ở chung với nhau hơn một năm, hình như chúng ta toàn nói chuyện bằng ngôn ngữ cơ thể. Em thật sự muốn biết cuộc sống thực sự của anh là thế nào? ”

Nháy mắt với anh rồi dánh người nhỏ nhắn của cô thoát ần hướng phòng ngủ đi tới. Nhìn theo cô, anh cười ngọt ngào sau đó mở đồng vali nằm trên sofa, lấy đồ mang đến cho Hữu Thiện.

Thọc sâu hai tay vào túi quần, Hữu Thiện bước ra. Anh cúi đầu lịch sự chào cô gái đi cùng Duy. Khoé môi khẽ cong lên, anh nhìn Duy dò hỏi:

“ Còn không giới thiệu?”

Hắng giọng, Vương Duy cao giọng nói:

“ Cao Linh. Bạn gái tớ. Đang học Master tại London Cty.”

Ngừng một lát, anh quay sang Linh và nói tiếp:

“ Hữu Thiện, bạn thân nhất của anh.”

Hữu Thiện đưa tay ra và mỉm cười nhìn Linh:

“ Nghe kể về em đã lâu hôm nay mới được gặp. Rất vui được quen em!”

Linh cũng cười và đáp lễ với anh. Đón những chiếc túi xách từ tay Duy, anh cao giọng hỏi:

“ Mang tới những gì mà lắm thế? Hai người định làm từ thiện ở đây sao?”

Ngồi xuống sofa, với tay thả nho vào miệng, vị chua khiến Duy nhăn mày, rồi mới trả lời Thiện:

“ Thay đổi không khí, muốn sang bên cậu làm nồi lẩu hải sản. Toàn đồ tươi vừa mua trong siêu thị. Có ít đồ khô tớ mua bên nhà mang sang đó.”

Giai điệu quen thuộc không ngừng vang lên trong phòng ngủ. Những câu hát buồn da diết:

“ Hằng đêm có những phong thư không gửi cho ai

Chỉ viết cho vơi niềm đau, vì nỗi nhớ trong anh còn sâu
Đời nhiều lắm mệt nhoài, sao vẫn ngu ngơ yêu một ai
Dù ngần ấy xa xôi từ khi anh buông tay em không lời biệt ly
Vạt áo đã muốn tay em một lần níu kéo
Uớt đầm cơn mưa chiều nay mà chẳng thấy đôi tay mềm ấy
Một niềm nhớ hoang đường biết đến khi nao tan thành mưa
Lại tìm kiếm trên con đường xưa, tìm nơi nao để có em?”

Đặt hai tách cafe cho hai vị khách đang ngồi trên sofa, anh bước vội về phía chiếc điện thoại đang đợi. Là cô ấy!

“ Anh nghe!”

“ Dạ. Em là Minh ạ. Anh đang bận ạ?”

“ Không. Tại điện thoại để xa tầm tay nên đã khiến em đợi! Có chuyện gì tìm anh sao?”

“ Dạ. Em đang có một số tài liệu không hiểu lắm, muốn nhờ anh dịch giúp. Nhưng nếu anh bận thì thôi ạ!”
Có một cảm giác vui vui xen lẫn khẩn trương, anh vội nói:

“ Không. Vậy để anh dịch giúp em. Em đang ở đâu?”

“ Em đang ở trường. Anh đang ở đâu để em mang qua nhờ anh được không?”

Ánh mắt Hữu Thiện vội dừng lại trước hai vị khách trong nhà. Ý tưởng trong giây lát hình thành và vội biến thành lời nói:

“ Hay thế này. Em mang qua nhà anh được không? Anh có vài người bạn tới chơi. Em đến dùng cơm luôn. Toàn là người Việt Nam. Được chứ?”

Cô suy nghĩ vài giây, khẽ gật đầu. Cười với người bên kia đầu máy:

“ Dạ được ạ. Nghiễm nhiên được ăn cơm miễn phí, tốt quá!”

Đọc địa chỉ cho cô xong, anh tắt máy bước ra. Gương mặt anh có chút hồng lên. Vương Duy nhìn Hữu Thiện dò xét:

“ Xem ra lâu ngày không gặp phải đánh giá lại. Từ bao giờ cậu để nhạc chuông cũng thành kiểu tâm trạng. Rồi nghe điện xong thì mặt hồng lên không khác gì bé gái sắp bị gả chồng?”

Trùng mắt với Duy, anh hướng Linh cười:

“ Lát anh có một người bạn tới chơi. Mong em chiêu cố. Cô ấy rất hiền và nhát!”

Linh khẽ dạ một tiếng, còn Duy nắm tay cô và cười khẩy:

“ Hữu Thiện, cậu thật sự là chưa yêu bao giờ mà! Thời buổi này, người hiền và nhát như cậu nói không có đâu. Đến con thỏ còn có răng nanh. Cậu đừng nghĩ ai cũng ngây thơ giống cậu rồi bị lừa mà không biết. Đến sói sói thể mà vẫn bị lừa này.”

Linh véo mạnh tay Duy và rít từng từ một:

“ Anh nói lại xem ai lừa ai? Hả? Nói lại xem nào?”

Hữu Thiện bật cười nhìn hai người họ. Ánh mắt anh thỉnh thoảng lại nhìn ra khung cửa kính. Ngoài trời, nắng xuân vàng tựa mật ong, những bông thủy tiên đang trắng cả đoạn đường trước cửa. Nhưng điều khiến anh mong chờ chính là hình dáng người con gái bé nhỏ, là cô ấy...người anh nghĩ đến đêm đêm.

Hà Nội.

Mùi Gin dành hạnh dịu dàng, thuốc lá đắng êm, vị ngọt của sự vội vàng... tất cả là dư vị khó có thể diễn tả được trong phút chốc. Ngón tay Hải Nam xoay tròn ly rượu trước mặt. Rút một hơi thật sâu rồi anh lại nhả ra những làn khói mỏng. Kể từ khi Thanh Mai ra đi, đối với anh thế giới thật sự chỉ còn một màu đen tàn nhẫn. Một năm, anh nhận về biết bao thất bại. Công việc, hôn nhân và giờ đây là cái chết của đứa em gái bé nhỏ. Tất cả khiến anh rơi vào bế tắc và cùng cực. Đôi mắt hằn lên những tơ máu, lạnh lùng, sắc cạnh. Đứng dậy thanh toán rồi anh bước ra khỏi bar.

Ngoài trời, những cơn mưa phùn vẫn chưa bao giờ dừng lại.

Cho xe đi ngược lại với hướng nhà mình, anh vòng qua những khu phố sầm uất, vòng qua nửa thành phố, cuối cùng anh cũng tìm đến một quán cafe lạ.

Cafe Cường vẫn đông khách như ngày thường. Mùi cafe thoảng hương đăng đắng lạc vào cùng mùi sisha và mùi Mild Seven của những vị khách Tây. Những chiếc bàn trong góc chủ yếu là những đại gia bụng phệ ngồi rít xì gà. Thoảng qua thì nghĩ họ là những người có tiền và địa vị nhưng ai đến đây nhiều thì sẽ hiểu họ là dân anh chị có máu mặt trong giang hồ.

Cô nhân viên đi tới nhìn Hải Nam niềm nở:

“ Không biết quý khách đi mấy người và muốn chọn bàn ở tầng mấy ạ?”

Giọng anh lạnh lùng, nói khẽ với cô:

“ Tôi đến tìm anh Cường. Phiên cô báo giúp!”

Cô gái không lấy làm lạ trước những gì Hải Nam nói. Cô dẫn anh tới một chiếc bàn trống trên tầng hai rồi sau đó mang cafe cho anh. Cafe Moca chua chua. Nhấp môi, anh ngồi kiên nhẫn gõ từng ngón tay xuống bàn nhìn xuống phố xá tấp nập. Quán cafe này có địa thế rất đẹp. Cafe Cường_quán cafe của một dân đàn anh mở ra. Mục đích là gì không ai hiểu rõ, chỉ biết một điều, có việc hãy cứ đến đây tìm ông chủ. Tất nhiên, mọi trao đổi đều được thanh toán bằng tiền, chi phí có thể cao nhưng chắc chắn cái kết sẽ khiến người đưa ra yêu cầu mỉm cười thoả mãn.

Anh Cường neho mắt nhìn qua màn hình và thầm đánh giá từng động tác, cử chỉ của Hải Nam. Xem ra, đôi mắt và gương mặt hắc hác của anh ta đã nói rõ nỗi lòng phiền muộn. Giọng nói đanh thép, anh nhấn nút bộ đàm rồi khàn giọng:

“ Dẫn anh ta vào đây!”

12. Chương 12

Chương 12: Biến cố không bắt ngờ

London dù đã chuyển mùa nhưng cái lạnh của sự cô đơn đôi lúc vẫn khiến Hữu Thiện rùng mình. Từ nhỏ, anh chưa từng bao giờ nghĩ sẽ có ngày phải sống một mình, chưa từng bao giờ nghĩ sẽ có ngày xa sự quan tâm và che chở của nội, của ba, má. Những ngày mới sang đây, London thật buồn! Nỗi buồn xâm chiếm khắp những con đường, xâm chiếm cả khu giảng đường ngày ngày anh theo học. Ngay đến căn nhà dù đã cố để nó mang màu ấm áp nhưng đối diện với sự trống vắng, nỗi nhớ Việt Nam lại mang đến cho anh những nghĩ suy trầm mặc. Mọi thứ với anh chỉ vừa mới bắt đầu.

London sẽ là nơi anh rẽ sang một bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời mình. Con đường sự nghiệp còn rất dài, và những nỗi cô đơn, nỗi buồn xen cùng nỗi nhớ sẽ không là vô nghĩa. Tất cả là một bước nhảy để anh biến mình thành một người khác, một người trưởng thành, chín chắn hơn.

Xoay chiếc bút trên tay, Hữu Thiện cố gắng chuyên tâm vào tập đề cương mà Ngọc Minh mới đưa cho anh. Thỉnh thoảng tiếng cười của cô cùng Linh và Duy ngoài phòng khách khiến anh xao động. Cô tựa như một

dòng sông, lặng lẽ trôi nhưng lại cuốn lòng người vào đó. Cô hoà nhã, dịu dàng, thật tâm. Cô trong sáng và rất nhiệt tình. Những mẫu tin ngắn của cô đôi khi làm anh đọc đi đọc lại và mỉm cười cả ngày không chán! Cũng đôi lúc cô cứ im lặng chăm chú lắng nghe anh nói rồi tròn mắt ồ lên đầy kinh ngạc. Ở bên cô khiến anh muốn gần cô mãi...Thứ cảm xúc ấy lạ lắm xen lẫn hồi hộp và khấn trương. Chưa bao giờ anh thấy tim mình đập nhanh đến vậy. Một thứ tình cảm mới mẻ. Nghĩ đến cô vô thức anh cười ngây ngô không khác nào một đứa trẻ mới lớn...

“ Cậu thích em ấy đúng không?”

Vương Duy bước vào lúc nào anh cũng không biết, chỉ đến khi câu hỏi của cậu ấy khiến anh giật mình. Ngắc đầu nhìn Duy, anh ném cho cậu ấy một đáp án hoàn toàn khẳng định:

“ Ừ. Đúng. Không ngờ bị cậu nhìn ra?”

“ Chà chà. Đúng là chuyện này....rất đáng để quan tâm. Cậu chưa thổ lộ?”

“ Cậu có thể không cần phải thông minh quá thế không? Yêu có cần phải nói?”

“ Weo. Cậu làm mình sock quá.”

Bước về phía Hữu Thiện, Duy nói tiếp:

“ Thiện à. Rung động chỉ bằng hành động. Lẽ nào cậu thích một thứ tình cảm mơ hồ hay cậu định chơi trò lặng thầm một tình yêu?”

Hữu Thiện chống tay và nhún mày. Một lúc, anh nhìn Duy rồi khẽ nói:

“Trước khi sang đây, nhà có nuôi mấy con cá vàng, khi ấy tớ rất thích. Lúc cho ăn, ban đầu tớ rắc xuống một chút, cá tranh giành nhau một lát đã hết sạch, sau đó tớ đổ hết cả hộp thức ăn xuống cuối cùng đám cá ấy ăn no căng bụng và lăn ra chết.

Tớ chưa từng trải qua chuyện tình cảm nhưng tớ hiểu, nó cũng tương tự tình huống ấy. Tớ không thể bắt chấp cảm thụ của cô ấy, đem ý nghĩ bản thân áp đặt lên cô ấy. Cậu biết đấy, mỗi thứ có tần số gây! Như một chiếc cầu có thể sẽ sập nếu chiếc xe đi qua nó đáp ứng đúng tần số gây của nó. Tình yêu cũng vậy! Đôi khi tớ và cô ấy cứ thế này: cho và nhận. Cứ nhìn nhau là thấy ấm áp. Không cần danh phận. Chỉ có niềm vui. Tôn trọng cảm xúc của nhau. Nghĩ về nhau bằng niềm ưu ái.... Lại là phù hợp. Chứ lỡ tiến tới, đáp ứng đúng tần số gây, mọi quan hệ rồi tung lên và đổ vỡ. Thì cái tình cho nhau liệu có trọn vẹn chẳng?”

Duy tròn mắt ngạc nhiên rồi nhún vai tỏ đã biết. Anh hiểu, Hữu Thiện sẽ không làm gì khi chưa nắm chắc phần thắng trong tay. Có lẽ cậu ấy đang do dự...vì một số lí do nào đấy. Hoặc biết đâu, cô gái kia chưa hẳn đã toàn tâm toàn ý đặt cậu ấy trong lòng. Cách mà cậu ấy yêu cũng thật khiến con người ta phải động tâm suy nghĩ. Âm thầm chờ đợi và từng bước lấn tới.

Khoé môi Vương Duy khẽ cười, xét cho cùng chỉ cần kết quả tốt đẹp thì chậm một chút cũng không sao. Miễn sao, người anh em của anh sẽ không phải hứng chịu những vết thương do tình yêu mang lại!Yêu một người suy cho cùng chỉ đơn giản là làm cho người ấy thêm hạnh phúc.

Ngọc Minh và Cao Linh tuy chỉ lần đầu gặp nhưng họ có cảm giác sinh ra để làm chị em. Cùng tới từ một thành phố, rồi lại cùng học chung một trường đại học khiến họ có nhiều điều để nói. Hai cô gái ríu rít nói cười. Nếu Ngọc Minh theo học Master chuyên ngành kiến trúc thì Cao Linh lại là một bác sĩ tương lai. Trong câu chuyện của họ, Hữu Thiện và Vương Duy chỉ đóng vai khán giả rồi ngồi chăm chú dùng bữa và lắng nghe. Mọi động tác, lời nói của Minh đều được Hữu Thiện thu vào tâm mắt. Quay sang nhìn cô triu mến, anh trầm giọng nói khẽ:

“ Em có uống được bia không đấy?”

Minh chỉ vào cốc bia trước mặt mình và nhìn anh đầy dò hỏi:

“ Thế anh không thấy.....em đang uống bia đấy à?”

Hữu Thiện bật cười, anh đáp lời:

“Ừ, nhưng xem cái cách em uống bia anh thấy giống người ta uống trà hơn, chỉ nhấp môi ít một mà mặt đã đỏ ửng rồi.”

Cô lè lưỡi với anh rồi nheo mắt tinh nghịch:

“Anh cũng tinh phết nhỉ, thú thực là em không uống bia bao giờ, nhưng hôm nay cũng muốn uống cho vui.”

Duy vội xen lời:

“Vậy thì em đừng uống nữa. Có người sẽ uống thay em. Thiện đâu, thể hiện bản lĩnh cái nhỉ?”

Nói rồi Duy quay sang Linh và ghé sát tai cô thủ thỉ:

“Xin phép em yêu. Hôm nay cho anh thể hiện bản lĩnh đàn ông một tí.”

Linh cười tươi và gật đầu tán thành. Từ bao giờ người đàn ông cạnh cô lại trở nên ngoan lạ thường đến vậy? Còn Ngọc Minh nhìn mọi người vui, cô cũng cảm thấy trong lòng ấm áp. Nhưng ở một góc thật sâu nào đó, cô mơ hồ nhớ tới một người đang ở rất xa cô....

Dưới mưa bay của tiết trời Hà Nội, Hoàng Sơn cầm máy ảnh và thong dong trên đường Phan Đình Phùng. Hương fangse nồng nàn theo từng bước anh qua. Đèn Quán Thánh vẫn nằm uy nghiêm trong khói hương nghi ngút. Một vài rặng sưa trên đường Thanh Niên đang hé nở hoa tuyết trắng. Dù chỉ là thoáng qua, dù chỉ là một mình độc bước nhưng nghĩ đến Minh khiến khoé môi Sơn hơi cong lên, mỉm cười.

Ngọc Minh về đến nhà khi trời đã chuyển màu nhung huyền ảo. Cô vội mở lap check mail. Ôi, Hà Nội của cô đẹp quá! Những file ảnh của anh lần lượt hiện ra khiến cô nhớ nhà, nhớ anh da diết. Những ngón tay nhanh chóng lục tìm chiếc Iphone và gọi cho anh. Chưa kịp nghe anh trả lời, cô đã vội thốt lên ngỡ ngàng:

“Em không biết đâu. Không biết đâu! Em muốn về quá. Bắt đền anh!”

Hoàng Sơn mỉm cười, anh dịu giọng dỗ dành cô:

“Bé ngoan, đi đâu mà giờ mới gọi cho anh? Đêm mai anh về London với em rồi, không thích sao?”

“Ừm. Có thích. Nhưng em vẫn thích Hà Nội hơn. ”

“Thôi nào, mấy tháng nữa mình lại cùng về. Anh nhớ em lắm!”

“Xùy xùy. Toàn nói dối thôi. Nhớ em, thế mà cả ngày cũng không chịu gọi cho em.”

“Vì anh muốn đợi em gọi cho anh.”

“Thế nhờ em không gọi thì sao? Hoặc anh bận không nghe máy được thì sao?”

“Chỉ cần là em gọi, anh sẽ rất vui. Dù bất cứ lúc nào có thể anh sẽ đều nghe máy. Mong còn chẳng được. Hãy nhớ rằng, anh luôn đợi em!”

Ngọc Minh cười ngọt ngào, cô chúc anh ngủ ngon sau đó tắt máy. Cô không hề biết rằng có thể cuộc gọi tiếp theo anh và cô đã lạc mất nhau!

Cuộc gọi kết thúc, Hoàng Sơn cố nhắm mắt ngủ thêm lúc nữa. Trời đã chuyển ngày. Những vạt sương đêm đang tan dần báo hiệu mặt trời sắp đến.

Sau khi bố mẹ anh rời nhà tới cơ quan thì Sơn cũng thay đồ và chạy xe vòng ra Quảng Bá. Sơn không hề biết có một chiếc xe vẫn đi theo anh. Con đường ngoại thành luôn vắng lặng, thỉnh thoảng mới thấy bóng dáng của chiếc xe bus tạt qua. Một vài chiếc honda đời cũ đi vội để kịp chuyển hàng buổi sáng. Đưa mắt nhìn qua cửa kính, con đường trên đê vẫn như xưa. Đã hai năm rồi vậy mà Quảng Am vẫn không hề đổi khác. Cho xe dừng lại, anh bước vào chợ hoa lẫn trong đám người đang tấp nập mua bán. Có lẽ do trời lạnh lên người ta đến cắt hoa muộn hơn ngày thường.

Đút hai tay vào túi quần, anh kiên nhẫn nhích từng bước trong dòng người xa lạ, thỉnh thoảng những ô hoa còn ướt sương lại chạm nhẹ vào tay áo Sơn. Song điều đó không hề làm anh khó chịu. Nó gợi nhớ cho

anh về kỷ niệm một thời từng có với Mai. Anh và cô đã từng nắm tay nhau đi giữa chợ hoa này. Hoa vẫn đây, mà cô thì đã mất!

Anh nhớ, vào mùa này, Mai vẫn thường chọn những ôm bách nhật tím sậm hoặc là phăng sê mang hương vị nhớ nhung. Đi nửa vòng thành phố, anh chỉ muốn tìm cho mình một cảm giác đã không còn, muốn tìm những bông hoa rực rỡ nhất để mang đến mộ cô cúi chào lần cuối.

Hít một hơi thật sâu, ánh mắt anh hướng về phía trước. Những ánh đèn vàng le lói của hàng hoa không đủ sưởi ấm tiết trời mưa Hà Nội. Chợ hoa Quảng Am vẫn còn mờ sương sớm, những bóng người cũng hiện lên không mấy rõ ràng...Bước chân anh vẫn chậm rãi nhích từng chút một trong dòng người tấp nập. Một cơn đau đến tê dại ập đến, Hoàng Sơn chỉ biết khụy gối, anh ngã xuống dưới nền đường ướt nhẹp. Máu thấm dần bên ngoài chiếc áo vest đen. Mùi máu tanh xộc ra, những người qua đường đều dừng chân kinh ngạc.

Tiếng ai đó hét lên đầy hoảng sợ, dòng người tản ra sợ hãi. Một vài người khác không dám nhìn chỉ biết quay mặt đi và lấy tay bịt miệng để không thốt ra. Hơi thở của anh vô cùng yếu ớt. Mọi thứ đều trở nên mơ hồ vô cùng còn những con người chẳng thể vô tâm. Họ đã quay lưng bỏ đi trong sợ hãi nhưng lại quay đầu lại vì sợ có người sẽ bỏ mạng nơi này. Cố giữ lại chút tỉnh táo cuối cùng trong đau đớn, Hoàng Sơn tìm chiếc Iphone trong túi, bàn tay anh run run, đôi mắt đầy bi thương nhìn về phía người đàn ông vẫn chưa hoàn hồn trước mắt mình...

Là số máy của con trai gọi tới, ông Hiệu điềm tĩnh nhắc máy trả lời. Tiếc là giọng của một người xa lạ nói con trai ông vừa bị sát hại trong chợ hoa Quảng Am hiện đã được đưa vào Việt Đức. Cố gắng bình tĩnh nhờ người báo tin giữ liên lạc, ông vội vã rời khỏi phòng làm việc...

Dãy hành lang bệnh viện chưa bao giờ dài đến như vậy. Tiếng gót giày không ngừng nện xuống nền gạch đã hoen màu trong viện Việt Đức. Người đưa con trai ông vào viện là một chàng trai có vẻ cũng còn khá trẻ. Thấy ông đến, anh ta vội nắm tay ông và cố trấn an:

“Bác sĩ đang phẫu thuật. Xin chú cứ bình tĩnh. Cậu ấy còn trẻ, mong sẽ có thể lực tốt để vượt qua.”

Đôi mắt ông Hiệu đục ngầu, giọng ông lạc đi và khàn khàn. Ông nói:

“Cảm ơn cháu. Cháu có thể nói rõ hơn tình hình được không?”

Chàng trai tỏ vẻ bối rối, anh cũng chỉ biết nói lại những gì đã xảy ra.

“Tất cả chỉ đến trong tích tắc. Vì là buổi sớm nên chợ hoa cũng đông người, không ai để ý được đến ai. Mà con trai chú cũng đột ngột ngã xuống rồi máu chảy ra.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp

“Cậu ấy đã ngã đi nhưng trên đường đến viện lại tỉnh lại rồi nghiêng răng thật chặt. Chỉ cho đến khi vào phòng mổ thì mới nhắm mắt lại. Bác sĩ nói qua là cậu ấy bị trúng ba phát đạn, do súng bắn tĩa ở cự li gần. Những gì cháu biết chỉ có thế!”

Ông Hiệu gần như chết lặng khi nghe cậu thanh niên trước mặt nói. Con trai ông từ trước đến nay phần lớn sinh sống ở nước ngoài, tại sao lại có người ám sát? Dây ghế chờ trên hành lang bệnh viện giá lạnh tới tận tâm can người làm cha. Cậu thanh niên để lại số điện thoại cho ông rồi cũng xin phép về trước. Thư kí của ông sau khi làm xong thủ tục nhập viện thì ngồi xuống gần cạnh. Gương mặt người làm cha chỉ trong nửa tiếng đồng hồ trôi qua dường như già thêm mấy tuổi. Giọng ông trầm khàn nói với người bên cạnh:

“Cháu gọi cho dì Loan hộ chú. Cứ nói đến viện, đừng nói trước gì cả!”

Cùng lúc đó, ông lấy điện thoại của mình và gọi cho giám đốc công an thành phố. Người ở bên kia đầu dây thấy điện thoại của ông không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ nghĩ người bạn cũ mời cơm hoặc một hoạt động nào đó của ngân hàng cần nhờ công an trợ giúp. Chỉ không ngờ...

Mùi shisa thơm nồng, đây là lần thứ hai Hải Nam bước vào căn phòng này. Ngồi xuống, đẩy chiếc cặp số về phía người đàn ông sẫm trở trước mặt, anh nói:

“Toàn bộ số tiền còn lại đều nằm trong này. Anh kiểm tra xem đủ hay chưa?”

Cao Cường nhả ra những vòng khói rồi khàn giọng đáp lời:

“ Việc đã hoàn thành. Sau khi cậu bước ra khỏi đây thì người của tôi cũng sẽ quên việc sáng nay đã làm. Chúng ta coi như không liên quan.”

“ Tôi hiểu. Nhưng không biết hiệu quả công việc của anh cao đến đâu.”

Cười khẩy, Cường ném lên bàn một khẩu súng đã bị mất đi báng súng. Cả khẩu súng chỉ vền vền ước chừng 30cm. Những viên đạn mini cỡ nhỏ. Loại súng này, Hải Nam không biết, nhưng anh tin vào tính chuyên nghiệp của nó.

“ Súng hoa cải tự chế. Nếu cậu có hứng thú cần một khẩu để chơi, tôi có thể tặng lại. Dễ sử dụng không áy mà, chỉ cần một phát bắn có thể nhả ra ba viên đạn. Theo cậu tính năng của nó có cao hay không?”

Hải Nam đứng dậy, anh nhìn người đàn ông rút thuốc trước mặt, lạnh lùng nói cảm ơn rồi quay người bước đi.

13. Chương 13

Chương 13: Tình yêu phần nhiều là sự trả giá!

Cầm hờ ly Starbucks Latte vẫn còn ấm nóng trên tay, Ngọc Minh ngắm nhìn tất cả. Những chàng trai London cũng ngoái nhìn lại cô gái Châu Á lạ lẫm bước đi như lạc lõng ở giữa thủ đô thế giới. Sau mỗi kì thi căng thẳng 4 tháng 1 lần, cô luôn muốn tản bộ 1 vòng xa xăm như thế này. Ít nhất, dù chẳng thể nào bước về đến Việt Nam, cô cũng nguôi ngoai lại cơn nhớ Hoàng Sơn len lỏi khắp mỗi milimet người mình. Rút Iphone, cô gọi cho anh nhưng máy vẫn báo bận. Đã là cuộc gọi thứ mười lăm trong ngày hôm nay! Đường như anh đang bận? Cô tự bịa cho mình một lý do nào đó còn hơn tin rằng anh đã lãng quên mình. Lần cuối cùng cô nói chuyện với anh cách đây hơn hai ngày trước, anh nói sẽ về London trong hôm nay nhưng chỉ là anh nói....vì đến tận bây giờ cô đoán anh vẫn chưa lên máy bay. Anh nói hãy gọi cho anh bất cứ khi nào cô muốn, anh sẽ rất vui....nhưng đến tận bây giờ, đôi bàn tay cô bấm nút gọi đổi lại chỉ là tiếng máy báo bận từ chối. Anh như mặt trăng, mừng một, ngày rằm khác nhau xa quá!

Hà Nội.

Mặt trời đã chào tạm biệt chiều tà cách đây hơn sáu giờ đồng hồ trước. Đã là ngày thứ hai sau khi Sơn được đưa vào viện. Căn phòng vẫn lặng như tờ. Từ lúc biết con trai mình xảy ra chuyện, mẹ anh vẫn chưa hề chớp mắt. Bà không khóc, không gọi tên anh. Bà chỉ lặng yên nhìn anh vẫn đang ngủ say tựa một đứa trẻ. Đau lòng! Xót xa! Lo lắng! Nhưng có ích gì không khi tất cả những gì bà có thể làm lúc này là chờ đợi, chờ đợi anh tỉnh lại.

Theo kết luận của bác sĩ, Hoàng Sơn cụ thể bị trúng ba phát đạn. Ca phẫu thuật sáng qua đã rất thành công. Xương sườn số 10 và số 11 bị gãy, anh mất rất nhiều máu lại còn bị tràn khí màng phổi. Viên đạn thứ hai đi theo hướng xuyên từ sau lưng trái qua lồng ngực gây thủng phổi. May mắn, vị trí đầu đạn đi qua không trúng vào động mạch và khí quản. Nếu không, anh đã không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

Do sức khỏe ban đầu của anh không đảm bảo, nên một viên đạn vẫn nằm sâu trong lồng ngực, ngay sát tim. Các bác sĩ và gia đình đều chờ anh tỉnh lại sẽ tiếp tục chụp cắt lớp CT để xác định chính xác vị trí viên đạn và tiến hành ca phẫu thuật thứ hai. Có lẽ, sự việc xảy ra đều là cú sốc quá lớn với tất cả mọi người. Chúng ta đều không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy đến. Bình yên hôm nay chỉ biết hôm nay, còn hôm mai phải để hôm mai tính.

Đặt bàn tay lên vai vợ, ông Hiệu trầm giọng nói khẽ:

“ Em về nhà nghỉ một đêm đi. Bác sĩ nói chỉ đêm nay là con sẽ tỉnh. Sẽ ổn cả thôi.”

Bà Loan ngược nhìn chồng, thở dài rồi bà nói:

“Chuyến công tác có hoãn lại được không anh? Con giờ vẫn chưa biết liệu có sao không nữa?”

Vỗ nhẹ vào lưng vợ, ánh mắt ông thoáng buồn. Khó khăn, ông lên tiếng trả lời:

“Phương án lần này đều do một mình anh phụ trách. Sợ là không làm khác được. Con sẽ không sao đâu, em đừng lo lắng quá. Việc cần nhất bây giờ là chúng ta phải bình tĩnh. Tạm thời, từ chối tất cả các cuộc gọi đến... Đừng để việc này lan rộng, nhiều đối tác nhân cơ hội đến thăm hỏi, phiền phức. Bên công an, anh cũng đã nhờ cậy rồi. Em cứ về nghỉ đi.”

Gật đầu với chồng, bà Loan đứng dậy nhìn con rồi bước ra khỏi phòng. Hà Nội, lại một đêm đầy âu lo ngang qua!

Ngay sau khi bà Loan vừa rời khỏi viện không lâu thì Sơn đã tỉnh. Viện Việt Đức tiếp tục bận rộn trong những bước chân, tiếng dao kéo lạnh lẽo và vô cảm. Hoàng Sơn cảm thấy ngực mình bị đè mạnh, hơi thở khó khăn. Anh mơ hồ thấy ba mình đang ngồi cạnh, còn rất nhiều bác sĩ vây quanh. Nhưng chẳng bao lâu, anh đã bị gây thuốc mê và được chuyển sang phòng mổ. Một hành trình tìm về với sự sống lại diễn ra.

Ngay khi bình minh hé sáng, ông Hiệu day nhẹ hai bên thái dương, dặn dò vợ sau đó rời viện. Chuyện Sơn bị thương vợ chồng ông đều giấu kín. Bước vào xã hội, khi người ta có cho mình một địa vị nhất định thì người ta càng phải ý thức việc gì cần tránh, việc gì nên và không nên. Ông biết, tin đồn đã truyền đi nhưng mọi cuộc điện từ khắp nơi gọi tới, vợ chồng ông đều không tiếp. Đối với những lời hỏi thăm của đồng nghiệp, bạn bè cũng phải làm ngơ. Nhất là khi, con trai ông bị ám sát. Nghĩ đến đó, ông khẽ nhủ mày. Giọng ông khàn lại, gần như không còn rõ tiếng, nói với chàng trai đang lái xe trước mặt. Ông nói:

“Cháu nghĩ, chuyện thằng Sơn ai có thể làm ra hay đơn thuần chỉ là nhầm lẫn?”

Thái suy nghĩ vài giây rồi chậm rãi đáp lời sếp:

“Chú đang nghĩ đến những đối tượng hợp tác không thành với ngân hàng chúng ta? Cháu không nghĩ vậy. Vì thực ra, rất ít người biết Sơn. Nên việc ám sát em ấy chỉ bằng gây khó dễ trực tiếp cho chú hoặc cô không phải hơn sao? Vậy nên, chắc chắn người đó có khúc mắc gì với cậu ấy. Mà chuyện này chắc phải nhờ công an can thiệp và chờ cậu ấy tỉnh lại.”

Gật đầu, ông im lặng không nói gì. Sau khi thu dọn xong hành lý, ông và Thái tiếp tục chạy xe theo hướng Nội Bài airport đáp chuyến bay tới London.

London.

London cũng có một nơi mà có thể bước trên sỏi, nghe tiếng sóng vỗ, hít hà hương sông nước và gió thổi. Có chút se lạnh nhưng không gian của bãi đá gần Bloomsbury khiến Ngọc Minh cảm thấy lạ kỳ. Chỉ là....cô chẳng thể ngồi ở đây để tận hưởng những khoảng không yên bình mãi được. Cô phải về nhà....đợi anh.

Trên đường về, Ngọc Minh ghé ngang cửa hiệu gần đây mua thức ăn, bắp rang bơ, chocolate, bò, rau và một đôi thứ linh tinh. Cô linh cảm anh sẽ về, sẽ cùng cô nhìn ngắm cây cầu Tower sáng đèn bên Con mắt London kì vĩ ngoài cửa sổ. Sau đấy, một là anh sẽ dìu dắt cô qua những con đường ánh sáng đầy mộng mơ, nhìn những nhóm bà đầm người Tây tay lĩnh kính các túi quần áo hiệu, đi ra đi vào các cửa hiệu thời trang trên đường Oxford. Hai là cô sẽ cặm cụi vào những trang sách chỉ chút những ghi chú, đeo headphone vào để nghe bài giảng được ghi âm lại. Trên bàn cô sẽ bày la liệt các loại chocolate, và vài ly café đen được pha kiểu Việt Nam đậm mùi. Còn Hoàng Sơn chỉ lặng im gõ phím, chuyên tâm làm việc. Nghĩ đến anh, cô cười đầy ngọt ngào. Biết đâu, anh có tình không nghe điện thoại của cô vì muốn mang đến bất ngờ ngày trở về. Nụ cười vẫn đọng lại trên cánh môi hồng, Ngọc Minh rảo bước thật nhanh về ngôi nhà có những rặng thường xuân leo bám. Nhà của cô và anh.

Thái hơi ngỡ ngàng khi cánh cửa căn hộ của Sơn được mở ra. Minh cũng sững sờ. Ánh mắt cô chỉ biết mở tròn ngơ ngác nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang đứng giữa phòng khách nhà mình. Thái đưa mắt quan sát và đánh giá cô gái trẻ trước mặt. Có vẻ cô ấy là người Trung Quốc, lại có nét ngây ngô như kiểu diễn viên Hàn Quốc vẫn xuất hiện trên truyền hình. Lịch sự, anh dịu dàng lên tiếng hỏi đánh tan không khí lạ lẫm đang có:

“ Hi, Are you ok?”

“uhm... nothing.... thank you. Are you Vietnamese? ”

“ Oh. Không nghĩ em là người Việt Nam. Nhìn không giống lắm!”

Minh ngại ngùng, cô vẫn đứng ngẩn người trước cửa. Giọng cô có chút ấp úng, cô hỏi lại anh:

“ Anh là....bạn của anh Sơn ă?”

Gật đầu với cô, anh cười và đáp lời:

“ Chắc em là bạn gái của Sơn. Có gì em vào đây ngồi rồi chúng ta nói tiếp. Đứng thế này....anh thật sự mỏi chân mà em chắc không thoải mái.”

Cô cũng cười, thay dép rồi cô bước đến sofa ngồi đối diện với anh. Ánh mắt cô đảo nhanh qua các phòng nhưng không thấy thân ảnh quen thuộc đâu cả. Thái hiểu cô đang tìm kiếm điều gì, anh chưa kịp nói thì tiếng xe dừng trước cửa nhà. Ngay sau đó, một người đàn ông luống tuổi bước vào.

Ông Hiệu nhìn thoáng qua cũng đã hiểu được vấn đề, ông quay sang Thái trầm giọng:

“ Cháu ra xe trước đi. Chú nói với người bạn nhỏ này mấy câu rồi sẽ ra sau.”

Thái cúi đầu khẽ chào hai người. Minh cũng nhìn anh gật đầu thay cho lời chào. Cánh cửa đóng lại, cô có chút khấn trương và hồi hộp. Cô biết, người đang ngồi nói chuyện với mình là ai! Anh rất giống ông, từ phong thái điềm tĩnh và lạnh lùng. Nhưng cách nói chuyện của ông không xa cách như anh mà ngược lại, hoàn toàn gần gũi.

Nhìn Ngọc Minh trù mến, ông nói:

“ Bác sẽ nói nhanh thôi. Chắc cháu cũng biết bác là bố Sơn”

“ Dạ.”

“ Thăng Sơn chưa bao giờ nói về chuyện của hai đứa một cách chính thức. Nhưng bác cũng biết, nó không sống một mình được một thời gian rồi. Cháu biết đấy, người làm cha, làm mẹ luôn dõi theo con mình dù ở bất kỳ đâu. Cháu cũng là người Hà Nội đúng không? ”

“ Dạ. Nhà cháu ở gần viện Thanh Nhàn.”

“ Vậy cháu còn học bên này trong thời gian bao lâu nữa?”

Lòng bàn tay của Ngọc Minh toát mồ hôi, cô cố gắng bấu thật chặt ngón tay để giữ cho mình bình tĩnh và bớt run. Cô ngẩng đầu nhìn ông và dịu dàng trả lời:

“ Cháu còn hai tháng nữa là sẽ kết thúc chương trình học ạ.”

“ Dù chưa tiếp xúc với cháu nhiều nhưng đứng ở cương vị một người cha, bác rất quý cháu. Bác tin rằng con trai bác có một người bạn gái như cháu là phúc phận của nó. Chuyện tình cảm của con cái bác không can thiệp nhiều vì có đôi khi muốn can thiệp cũng không được, nhất là một đứa luôn nhất quyết làm theo ý mình như thăng Sơn.”

Ngừng một lát, ông chậm rãi nói tiếp:

“ Thế hệ của bác và các cháu quá xa nên đôi khi, chuyện tình cảm của giới trẻ bây giờ bác cũng không thể hiểu hết được. Nếu hai đứa thương nhau thì phải xác định rõ, trong tình yêu hạnh phúc có được chẳng bao nhiêu bởi bản chất tình yêu thời đại nào cũng như nhau cả thôi, phần nhiều phải là sự trả giá. Khi về bác sẽ dặn Sơn gọi cho cháu sau. Hiện giờ gia đình đang có chút việc riêng nên cháu hãy hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh của nó hiện tại. Việc trước mắt bây giờ cháu phải học và thi cho tốt.”

Nói rồi ông đứng dậy, Minh vẫn chưa hiểu hết được ý tứ sâu xa của lời ông nói. Cô chỉ biết đứng dậy theo ông. Vẫn giọng nói ầm áp, ông cười hiền:

“ Bác phải đi rồi. Mong sớm gặp lại cháu ở Hà Nội.”

Cô cúi đầu chào rồi tiến chân ông ra xe. Chiếc xe xa dần, Ngọc Minh không hiểu sao trong lòng mình bỗng trở nên trống rỗng.

Ngồi bó chân trên sofa, những ngón tay cô trượt nhanh trên màn hình điện thoại tìm số của anh. Tiếp tục gọi nhưng lần này máy báo đã tắt và chuyển sang tin nhắn thoại. Có cần nhắn gì nữa không? Nhớ lại những gì ba anh nói cô cắn chặt môi, đôi mắt ướt nhoè và thì thầm lại từng câu chữ: “ Trong tình yêu hạnh phúc có được chẳng bao nhiêu. Tình yêu phần nhiều phải là sự trả giá.” Mệnh đề không lâu sau đã được thiết lập và dần được cô khẳng định lại trong lòng. Anh đang chạy trốn cô. Anh chạy trốn điều gì? Vì sao ba anh lại nói “khi về bác sẽ dặn nó gọi cho cháu sau?”.

Mọi thứ nơi đây, căn nhà và những tháng ngày có cô chẳng lẽ không mang một ý nghĩa nào với anh hay sao? Lẽ nào một cuộc gọi, một câu nói cũng là khó khăn? Là ai đó đã từng nói với những người yêu nhau khoảng cách luôn mang lại nhiều ý nghĩa? Nơi đây, cô đang nhớ và trao gửi yêu thương cho anh còn anh nơi đó thì sao? Lẽ nào, anh vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi đau và chưa một lúc nào nguôi ngoai với cái chết của người yêu cũ?

Bóng tối xộc vào không gian tĩnh lặng. Ngọc Minh không thiết tha với bất kỳ việc gì lúc này, cô cứ ngồi đó rồi rượt đuổi theo những suy nghĩ trong đầu. Con người không nhất định là phải thay đổi cái gì nhưng nhất định là phải tìm thấy chính mình. Muốn tìm thấy chính mình kỳ thật rất dễ dàng. Đôi lúc, chỉ cần có một chút quyết tâm và dũng cảm, thế là đủ rồi....Và cô đã dũng cảm để tìm ra anh. Anh đã đến và gieo vào lòng cô cái ấp áp, sự bình yên trong tâm hồn, khơi dậy trong cô sức mạnh, sự bản lĩnh và tin yêu vào cuộc đời này biết bao nhiêu. Có lẽ vì thế mà mỗi ngày qua đi cô lại thấy yêu thương anh thêm một chút, tình yêu cô dành cho anh lại nồng nàn sâu đậm thêm một chút. Trong mỗi giây mỗi phút, trong từng khoảnh khắc, anh ở ngay cạnh cô, trong tâm trí cô, nơi trái tim cô, trong tất cả những gì hiện diện trước mặt cô, sau lưng cô, trong hơi thở cô, trong từng giấc ngủ...dịu dàng ấp áp và ấm áp. Ước gì thời gian ngừng trôi để mọi cảm xúc trong cô được lắng đọng, để mọi thứ đừng thay đổi, để người đến và đừng bao giờ rời xa cô cả...

Hạnh phúc là một cái gì đó dễ tìm nhưng khó giữ. Đôi khi, chỉ một cái lỡ tay cũng có thể làm mọi thứ vỡ tan như bong bóng xà phòng. Nhưng cũng có khi nó còn chưa kịp định hình đã vội tan biến như cội hư vô khiến lòng ta cứ mãi ngắc ngờ, tiếc nuối...Và Sơn, có thể là hạnh phúc của cô nhưng khó với, dù chỉ là một cái chạm tay rất khẽ. Vì anh xa quá! Xa đến nỗi một câu “ anh rất nhớ em” mà anh từng nói lúc này cũng không thể xích gần khoảng cách, càng không thể nào làm xoa dịu những nỗi đau. Vì tình mong manh quá! Mong manh như giữa hai khoảng trời ảo thực nên chẳng thể nào cảm nhận được những khát khao. Nước mắt lăn dài trên má, thoát ra đi thôi, khi sự thực là lúc này đây, cô hiểu rằng: Anh đã bỏ rơi cô ngay giữa căn nhà yên ả...

14. Chương 14

Chương 14:Không có ai yêu nữa vẫn có thể yêu mình.

Cuộc sống như chuyến tàu Ngọc Minh không thể khống chế, chở thẳng cô về phía trước. Ngày tháng qua đi, sân ga vẫn xa vời như đường chân trời, phiêu đảng đủ, cô đơn đủ, chàng trai trong trái tim cô hoá ra chẳng thể trở thành bến đỗ cuối cùng. Cả một đêm dài vui mình trong nước mắt, Ngọc Minh tỉnh dậy và cô hiểu mình không còn thuộc về nơi này. Cười chua xót, Minh cầm điện thoại và gọi cho Linh.

“ Minh à. Chị nghe em!”

Giọng nói Ngọc Minh nghẹt lại, có chút khàn khàn cô nói:

“ Chị Linh à. Chị quen biết nhiều, chị có thể tìm nhà giúp em được không?”

“ Minh. Em ốm đấy à? Sao thế?”

“ Em không sao. Chị giúp em với, em chẳng biết nhờ ai cả...”

“Được rồi. Để chị xem.”

Thở dài, Linh tắt máy. Vương Duy quay sang quan sát Linh rồi cất tiếng hỏi:

“Có chuyện gì vậy em?”

“Em Minh, em ấy nhờ em tìm nhà hộ. Nghe giọng em ấy lạ lắm anh ạ. Hình như có chuyện gì thì phải!”

Duy buông chiếc Mac đang sáng đèn xuống, chống tay suy nghĩ anh đáp lời cô:

“Em gọi cho em ấy hỏi xem đang ở đâu. Có cần chuyển ngay không để ăn sáng xong mình qua giúp. Lúc mới sang, ba có nhờ bên Sứ Quán xin cho anh một phòng tập thể, ở cùng dãy nhà với Thiện. Nhưng ở bên đó buổi tối phải về trước 12h nên anh không quen.”

“Ghe. Anh định làm thổ khôn đào ba hang thì cứ nói thẳng, em cũng có bảo sao đâu!”

“Trời. Suốt ngày kè kè ở cạnh em rồi còn đào thêm hang làm chi nữa?”

“Ai mà biết được..!”

Nói rồi Linh gọi hẹn Ngọc Minh. Khi hai người họ tới căn nhà mà Minh đang ở, ánh mắt Duy không giấu được ngạc nhiên và sửng sốt. Cao giọng, anh hỏi cô:

“Sao em lại ở đây? Em và anh Sơn quen nhau?”

Ngọc Minh cũng ngạc nhiên, ánh mắt cô sáng lên hỏi lại anh đầy lúng túng:

“Dạ. Anh cũng quen anh ấy?”

Cười mỉm, Vương Duy quan sát căn nhà và lắc đầu:

“Không. Mà là ba anh quen anh ấy! Anh từng theo ba đến đây nên mới biết căn nhà này. Con người anh ấy khó gần, anh không khoái lắm!”

Cả Duy và Linh đều chăm chú theo dõi nét mặt của Minh như muốn chờ cô nói. Hai bàn tay Ngọc Minh đan vào nhau, cô cúi đầu dụi dằm đáp lời họ:

“Em và anh ấy....đã từng quen. Còn từ hôm nay thì lại thành người xa lạ. Chuyện tình cảm, không ai nói trước được điều gì!”

Linh hiểu ý liền lên tiếng phá đi không khí ngại ngùng đang có giữa ba người:

“Thôi em ạ. Chúng ta còn nhiều việc phải làm. Khi một cánh cửa đóng lại, một cánh cửa khác sẽ mở ra. Đừng nuối tiếc cánh cửa đã đóng làm gì, tương lai còn dài. Em vẫn còn trẻ...”

Khoé môi cô cong lên, lời nói đầy cay đắng:

“Chị yên tâm. Em hiểu mình phải làm gì mà.”

Ngảng đầu cười với hai người họ, ánh mắt cô như được phủ bởi một tầng sương. Đồ đạc của cô không nhiều, chỉ có hai chiếc vali như ngày đầu cô đến. Bàn tay vuốt lại tấm gradap giường, Ngọc Minh đứng dậy nhìn lại từng nơi quen thuộc trong căn nhà, từ chiếc bàn học, những chồng tạp chí Xtygamez của Sơn, Vouge của cô và những tờ báo lá cải khác họ đã từng cùng đọc. Khung cửa sổ với tấm rèm màu xanh dương, nơi mà anh vẫn thường vòng tay ôm cô từ phía sau bằng cánh tay ấm chắc, nơi đó họ cùng đưa mắt nhìn về Tower sáng đèn với London Eyes kỳ vĩ. Những nốt đàn được cô phủ một tấm khăn trắng lên....cây dương cầm rồi trở thành một điều tiếc nuối mà cô mãi mang theo. Tất cả những gì thuộc về nơi đây xin gửi lại. Đặt chiếc Iphone màu trắng bạc cùng chiếc thẻ ngân hàng lên kệ giường, Minh quay người và bước nhanh ra khỏi căn nhà. Linh kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng còn cô....chỉ biết lặng người quay lưng về phía thương yêu.

Sau một giấc ngủ dài, Sơn đã tỉnh lại. Nheo mắt nhìn thứ ánh sáng lạ lẫm quanh mình, anh thấy mẹ anh đang cười. Nắm chặt bàn tay con trai, bà Loan dụi dằm nói:

“Con tỉnh rồi. Tốt quá. Con trai mẹ mạng lớn, sẽ không sao, không sao hết!”

“ Điện thoại của con đâu?”

Nhiều mày, bà trách khéo anh:

“ Cái thằng này. Vừa tỉnh đã đòi điện thoại. Bác sĩ dặn phổi của con bị tổn thương nên phải tránh tín hiệu điện tử, không thể gọi điện thoại.”

Sơn nghiêng răng, anh cau mày và tự chửi thầm chiết tiết rồi nhắm mắt lại. Thấy con như vậy, bà Loan khẽ lay người anh và hỏi khẽ:

“ Sao thế? Có gì thì để mấy ngày nữa con bình phục rồi nói sau. Con muốn ăn gì để mẹ về làm?”

Đôi mắt vẫn nhắm lại, anh khàn giọng:

“ Con không sao. Mẹ đừng lo lắng quá. Mẹ mang cháo cho con nhé!”

“ Ủ. Được rồi, bố con phải đi công tác. Chắc chỉ đêm nay là về thôi. Con cứ nghỉ đi, có gì thì gọi y tá. Mẹ sẽ về nấu cháo cho con. Con ở đây một mình được chứ?”

Anh mở mắt nhìn mẹ mình rồi gật đầu. Nhìn theo bóng mẹ rời đi, ánh mắt anh buồn bã chuyển hướng về khung cửa sổ trong phòng. Mới có bấy ngày thôi mà tựa như anh đã ở đây một thế kỷ. Trong lòng anh không thôi có cảm giác bất an....

Ngay khi dọn tới căn hộ mới, Ngọc Minh hoàn toàn biến thành một người khác. Trầm mặc. Cô có tất cả tật xấu của một người thất tình vẫn có: chán ăn, lười nhác ra ngoài, ngồi hàng giờ trong căn phòng tối. Nhìn Minh, Linh thở dài rồi nắm chặt tay cô và dịu giọng:

“ Nếu em muốn hành hạ bản thân thì cũng phải đứng giữa chốn đông người để cảm nhận nỗi cô đơn rõ nhất. Em cứ ở lì trong phòng chị lo lắng. Vì một người đàn ông, có đáng hay không? Trở dậy, chị dẫn em đến China town chơi.”

Ngọc Minh ngược nhìn Linh rồi khẽ gật đầu. Cô trở dậy thay đồ, ánh mắt vẫn vô hồn như lúc trước. Trong từng bước chân giữa China Town ồn ào và huyền ảo, Minh hoàn toàn tách biệt trong thế giới được pha đủ thứ ngôn ngữ giữa Tây- Tàu. Linh nắm lấy bàn tay Ngọc Minh rồi nhìn cô sau đó lại đưa mắt về phía trước. Minh cũng quay sang Linh, dịu dàng cô cất tiếng hỏi:

“Nếu một ngày nào đó, khi thức dậy và nghĩ về ngày hôm qua, cảm thấy mất mát, chị có khóc không?”

“ Có thể không.”

“ Nhưng em lại muốn khóc.”

Bước chân dừng lại, Cao Linh quay sang nhìn sâu vào đôi mắt ngập nước của Minh chậm rãi nói từng từ rành rọt:

“ Ngoan nào.Vì đã có bắt đầu nên sẽ có kết thúc. Chỉ là bản thân em không muốn, không dám nghĩ và không chấp nhận điều ấy. Vì em rất sợ làm tổn thương người khác. Nhưng lại luôn bị tổn thương bởi một ai đó. Nhưng em ạ, hình như nếu đã sống trong đời, thì một là em phải làm người ta đau, hoặc là họ sẽ làm em đau. Đó là điều không tránh khỏi. Có đôi khi, em chấp nhận buông tay không phải vì em không muốn tiếp tục, mà là em không còn sự lựa chọn. Từ bỏ một thói quen luôn khiến bản thân hụt hẫng và mất đi một người lại càng khiến mình đau lòng hơn.

Cái thế giới trước mắt chúng ta có quá nhiều mâu thuẫn, ngờ vực. Mà em hay chị thì cũng giống nhau, lại đang mù mờ trong mớ hỗn độn ấy, không biết là gì cho đúng. Chỉ biết hành động theo cảm tính, theo cách mà mình biết rằng sẽ có nhiều người hài lòng, dù tận sâu, rất sâu nơi lồng ngực bên trái, có cảm giác nhói đau. Nhưng nếu hành động theo cách khác, sẽ thấy dễ chịu hơn sao? Ngốc vẫn là ngốc mà thôi.

Vậy nên, nghe lời chị, nước mắt sẽ khiến mắt em sưng vù và xấu xí. Em phải xinh đẹp, phải yêu bản thân mình thật nhiều. Đàn ông, họ sẽ chỉ yêu một cô gái biết tự yêu lấy chính mình. Vì xét cho cùng, nếu không biết yêu bản thân thì cô gái đó lấy tư cách gì đòi yêu anh ta?”

Gật đầu với Linh, Minh mỉm cười tỏ đã hiểu. Họ lại tiếp tục bước đi về phía những chiếc đèn lồng đỏ đang phát sáng. Một thứ ánh sáng le lói nhưng khiến người ta có cảm giác ấm áp...

Người phụ nữ cổ cao giọng gọi với hai cô gái vừa bước qua. Ngọc Minh dĩ nhiên không để ý nhưng Linh lại giật mình. Tuy không phải là người giỏi tiếng Trung nhưng những năm tháng ở cạnh Duy cô cũng ít nhiều nghe hiểu. Cô nắm tay Minh, cả hai cùng xoay người nhìn về người phụ nữ vẫn còn đang thở không ra hơi. Bước về phía cửa hàng của bà, Linh hỏi cô:

“ Em quen cô ấy? Cô ấy gọi em đây.”

Ngọc Minh cúi đầu chào. Cô đã nhớ ra, đó là người cô đã gặp khi cùng Hữu Thiện tới đây. Cô vẫn nhớ khi đó mình chọn một chiếc vòng bạc hình con rắn nuốt đuôi. Bất giác cô vẫn chuối hạt ngọc trên tay, ánh mắt đau đáu một nỗi đau khó nói. Người phụ nữ chăm chú nhìn cô, giọng nói của bà trầm xuống. Linh nghe gật đầu và quay sang Minh dịch lại:

“ Cô ấy hỏi em vẫn ổn chứ? Tuy rằng đại nạn đến nhưng vẫn chưa tan.”

Ngọc Minh nghe xong không giấu được sự kinh hãi, cô há miệng ngạc nhiên hỏi lại:

“ Cháu...có chuyện không may sẽ xảy đến với cháu sao?”

Linh dịch lại rồi chăm chú nghe người phụ nữ nói tiếp. Có chút ngập ngừng, thoáng bối rối khi thấy ánh mắt của hai cô gái trước mặt nhưng bà vẫn lên tiếng. Linh xiết chặt bàn tay của Minh và nói khẽ:

“ Cô ấy nói cô ấy không rõ, nhưng cô ấy thấy vận khí rất xấu đeo bám em. Nói em nên mua một miếng bạch ngọc đeo trên người để trừ tà.”

Cúi chào người phụ nữ, họ cùng bước đi. Linh thở dài rồi khẽ nói:

“ Em đừng tin vào mấy chuyện đó nhé! Chỉ là tín ngưỡng thôi, đừng giữ trong lòng.”

Ngọc Minh vẫn nằng nặc kéo tay Linh tới một cửa hàng bán đồ cổ gần đó chọn cho mình một miếng bạch ngọc rất sáng, nhẵn. Cô đeo luôn lên cổ và nhìn Linh cười.

Chia tay Linh, cô bắt xe bus về căn nhà mới thuê. Về đến cổng khu nhà cô gặp Thiện. Anh cười với cô, nụ cười của anh rạng rỡ giữa tiết trời London ẩm áp.

“ Mất em sắp thành gấu trúc rồi. Có khi phải chuyển vào sở thú thôi.”

Nhìn anh, cô ngại ngùng lí nhí:

“ Em không sao. Thật đấy!”

“ Haizz. Em không sao, nhưng mà anh thì có sao đấy!”

Tròn mắt nhìn anh, cô ấp úng hỏi lại:

“ Anh?”

“ Ừm. Một bướm Nam Mỹ nhẹ nhàng vỗ cánh một chút ở vùng nhiệt đới, sẽ gây ra một cơn lốc xoáy ở North Texas. Hôm nay em rơi một giọt nước mắt, có thể khiến cho Brazil hứng chịu một cơn hồng thủy, cũng có thể khiến cho mùa đông năm sau có bão tuyết. Sự vui buồn của em có liên quan tới thế giới, đương nhiên sẽ liên quan tới anh.”

Ngọc Minh bật cười, cô ngượng ngùng khẽ nói:

“ Cảm ơn anh, Hữu Thiện. Cảm ơn anh rất nhiều. Được gặp anh là may mắn của em. Nhờ anh em mới có thêm những người bạn tốt. Em sẽ lại là em, vui tươi. Thật đấy! Không cần quan tâm tới những ngày trước khi trăng tròn, chỉ cần biết những ngày sau khi trăng tròn, mỗi ngày sẽ là một ngày tươi đẹp.”

Đưa tay khẽ chạm vào tóc cô, anh nhanh chóng thu tay về rồi lấy từ bao lô ra một túi thịt bò khô rất lớn đưa cho cô:

“ Lúc nào buồn thì hãy dùng cái này. Anh đảm bảo em sẽ quên hết tất cả.”

“ Thịt bò khô ạ? Có cay lắm không ạ?”

“ Em không ăn được cay?”

“ Dạ. Có ăn được, nhưng chỉ một chút. Anh chắc chắn ăn cái này sẽ quên buồn chứ ạ?”

Khoé môi Hữu Thiện nhoẻn cười, gật đầu anh trầm giọng:

“ Thật đấy! Tin hay không tùy em.”

Nháy mắt với cô, rồi cả hai người họ cùng bước vào khu nhà. Trong từng bước chân, Minh nghe thấy trái tim mình tự thì thầm lên tiếng: “ Minh Minh, không còn ai yêu nữa vẫn có thể tự yêu lấy chính mình.”

Cánh cửa phòng khách sạn mở ra, người đàn ông vẫn đứng im quay lưng lại với người vừa bước vào. Giọng nói trầm nhưng không mang cho người ta cái cảm giác ấm áp. Ngược lại, lạnh lùng pha chút tàn nhẫn.

“ Anh chuyển tiền vào tài khoản cho em sáng nay. Em nhận được rồi chứ?”

Bước về phía người đàn ông vừa nói, đôi bàn tay búp măng của Trà không chịu yên phận. Cô vòng tay ôm chặt người đang đứng, ngả đầu vào vai anh, giọng nói đầy nũng nịu:

“ Anh biết em không cần tiền mà! Nói xem, anh muốn em làm gì cho anh nào?”

Hải Nam khẽ xoay người lại. Khoé môi cười khẩy, bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô gái trong lòng mình. Anh cất tiếng:

“ Chỉ cần em quan tâm tới bệnh nhân mới được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt số 3. Cho cậu ta dùng Deferasirox chắc là được đi?”

Ánh mắt cô khẽ sáng lên, nhìn anh dò hỏi cô khẽ cười:

“ Em không nghĩ anh biết nhiều đến vậy. Xem ra muốn hạ độc anh chẳng dễ chút nào.”

Ngừng một lát, cô nói tiếp:

“ Cậu ta bị trúng ba vết đạn, đúng là phải truyền máu rất nhiều nhưng em nghĩ vẫn chưa tới mức vượt quá lượng sắt xây dựng trong cơ thể. Dùng Deferasirox để giảm lượng sắt dư thừa có hơi quá không?”

“ Ngoan. Cứ làm theo lời anh dặn. Chẳng lẽ em không được học rằng lượng sắt dư thừa rất dễ gây hại cho tim, gan hay sao.....”

Về sau của câu nói đã được Hải Nam nuốt lại, tất nhiên anh hiểu rất rõ Hoàng Sơn bị dạ dày. Và Deferasirox kích thích dạ dày rất lớn! Hoàng Sơn nếu đã không thể chết vậy chi bằng cho cậu ta sống không bằng chết xem sao.

15. Chương 15

Chương 15: Lật mở.

Vẫn biết đừng bao giờ mãi theo đuổi 1 người không thương mình. Nó giống như yêu 1 người trong gương, thấy tận tường, nhìn rõ nét nhưng chạm vào người đó là điều không thể...Vậy nhưng cô bác sĩ trẻ vẫn cố chấp, mặc kệ quá khứ của người đàn ông đó ra sao, mặc kệ hiện tại anh ta thế nào. Như một con thiêu thân chỉ biết lao đầu vào ánh sáng. Với Trà, Hải Nam là một thứ ánh sáng, dù xa cách nhưng nếu không tiến lại sao biết mình có thể đạt được hay không?

Khoác áo Blouse, cô bước về phía phòng bệnh của Sơn, trên tay là khay thuốc đã được kê sẵn.

“ Đến giờ bệnh nhân uống thuốc rồi.”

Hoàng Sơn liếc nhìn cô bác sĩ trẻ rồi dời mắt đến khay thuốc trước mặt. Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng tiếp nhận những viên thuốc đủ màu và cốc nước vẫn còn độ ấm. Tận mắt nhìn thấy Sơn uống thuốc xong, Trà mới cất bước dời đi. Khuôn mặt vẫn đầy nhợt nhạt. Anh biết, vết thương này sẽ không lấy đi sinh mạng

nhưng phải trải qua giây phút thống khổ trong viện chẳng khác nào coi như mình đã chết. Không lâu sau, mẹ anh mang cháo vào. Nhìn con trai đầy âu yếm, bà dịu dàng dỗ dành:

“Cố gắng ăn một ít đi con. Không ăn sẽ không có sức.”

Nhìn mẹ, Sơn gật đầu. Vừa nuốt xuống chưa được nửa với bát cháo, dạ dày anh cuộn lên cơn đau dữ dội. Bàn tay bấu chặt vào thành giường, đôi mắt sòng đỏ, Sơn không ngừng nôn ra bằng hết. Sợ chạm vào vết thương của anh, mẹ anh không dám vỗ lưng anh. Bà chỉ biết đưa cho con trai cốc nước

“Sao thế này. Uống qua chút nước ấm xem sao.”

Chiếc cốc rơi vỡ choang trên nền gạch men lạnh lẽo. Anh vẫn tiếp tục không chống đỡ được cảm giác buồn nôn đang ập đến. Bà Loan hoảng hốt vội chạy đi tìm bác sĩ.

Ngay sau đó, y tá đã đến tiêm thuốc chống nôn tạm thời cho anh. Đôi mắt hằn lên những tơ máu đỏ. Gương mặt vốn chẳng còn sức sống, giờ thoảng nhìn cũng khiến người ta kinh sợ. Anh chỉ biết dựa người, lắng nghe bác sĩ và mẹ mình trao đổi. Bác sĩ Khôi, người trực tiếp phẫu thuật cho anh cầm đơn thuốc và khàn giọng nói:

“Có lẽ cơ thể cháu có phản ứng lại với thuốc. Chứ đây toàn là những loại thuốc bổ, không gây hại đến bệnh tình.”

Quay sang cô y tá đứng cạnh, ông nói tiếp:

“Lấy thuốc cho cậu ấy uống lại một lần nữa xem sao. Nếu còn tiếp tục nôn thì phải đổi sang phương án khác.”

Gật đầu với bác sĩ trưởng, y tá đưa thuốc cho Sơn. Ánh mắt anh không còn linh hoạt như ngày thường. Anh vẫn để những viên thuốc nằm trên tay mình nhìn chăm chú. Cho đến khi nghe mẹ nhắc nhở Sơn mới nuốt hết vào. Cùng lúc ấy, ba anh và trợ lý bước vào. Thấy đông người, ông tỏ ra lo lắng:

“Thằng bé sao thế? Có chuyện gì à anh Khôi?”

Quay sang ông Hiệu, bác sĩ Khôi khẽ nói:

“Không sao. Sự cố ngoài ý muốn nhưng ổn thôi. Chứ cứ yên tâm, chỉ cần cô chú tẩm bổ cho thằng nhỏ nhiều vào, chẳng mấy là ra viện.”

Vỗ vai ba Sơn, ông cùng y tá rời đi. Thái thấy nét mặt Sơn tái xanh, anh bước lên và khẽ cười:

“Cậu không khỏi nhanh anh sợ là có người sinh bệnh theo đấy.”

Sơn không cười nổi. Một mỗi, ngực anh vẫn chịu một sức ép rất lớn. Cơn nôn dữ dội lúc trước khiến anh dùng lực quá nhiều khiến toàn cơ thể lúc này trở nên già rời. Nhìn ba mình, anh yếu ớt nói khẽ:

“Điện thoại của con đâu?”

Ông Hiệu thở dài, lắc đầu ông khẽ nói:

“Ba không mang theo. Lúc sang bên kia ba có gặp qua bạn gái con.”

Ánh mắt anh cố mở ra, nhìn ba mình đầy dò hỏi. Ông ngồi xuống cạnh giường và nói tiếp:

“Ừm. Con bé rất ngoan và lễ phép. Ba có nói nó cứ yên tâm học và thi tốt, sẽ dặn con gọi cho nó sau.”

“Ba có nói con bị thương không?”

“Không. Sợ nó lo lắng nên ba chỉ nói con không về Anh nữa. Và nó cũng chỉ còn hai tháng nữa là kết thúc chương trình học rồi.”

Ba anh chưa kịp nói thêm gì thì mẹ anh đã mang tô cháo khác vào ép Sơn phải ăn. Thái nhận tô cháo từ bà Minh rồi trầm giọng:

“Chú đi cứ về nghỉ đi. Cháu ở đây với em được rồi.”

“Cháu vừa xuống máy bay vẫn còn mệt. Cứ để đi ở đây với em. Hai chú cháu về nhà nghỉ đi.”

Sơn nhìn mẹ, anh xót xa:

“ Mẹ mấy ngày không ngủ rồi? Đã bảo con không sao mà. Ba mẹ về nhà đi. Để anh Thái ở lại với con được không?”

Gật đầu với con, hai ông bà rời khỏi viện. Ngay khi cánh cửa đóng lại, Sơn đưa tay về phía anh họ mình và nói giọng nài nỉ:

“ Em mượn điện thoại được không?”

“ Ăn hết tô cháo rồi tính sau.”

Ánh mắt rũ xuống. Nhận tô cháo từ tay anh, Sơn ăn hết sạch rồi ngẩng đầu nhìn Thái cười

“ Giờ cho em mượn được chưa?”

Nhanh chóng, anh gọi đến một số máy quen thuộc nhưng tiếng máy tắt báo số máy không còn sử dụng. Không giấu được tâm sự trong lòng, nhìn người đang ngồi cạnh mình, anh gặng hỏi:

“ Anh gặp cô ấy rồi chứ?”

“ Ừm. Anh còn tưởng gái Hàn.”

“ Em gọi cho cô ấy không được. Trước khi về, anh thấy cô ấy vẫn tốt chứ?”

“ Anh không biết. Vì chưa kịp nói gì thì chú đã đuổi anh ra xe để nói chuyện riêng với cô ấy. Nhưng anh thấy chú Hiệu có vẻ khá quý cô bé.”

Đưa trả điện thoại cho anh mình, Sơn khép hờ đôi mắt. Anh đã dặn cô ấy đợi anh về. Chỉ mong cô gái gốc của anh sẽ tin vào lời hứa ấy!

Cánh cửa vừa mở ra, Cao Linh giật mình vì cứ ngỡ mình gặp phải quỷ dữ. Đá đôi giày về phía góc nhà, cô buông bỏ túi xách xuống chiếc giường của Minh và cao giọng:

“ Anh Duy phải đi thực tế ít ngày. Chị sang ở với em, không phiền chứ?”

Minh đưa nước cho Linh rồi lắc đầu. Đôi mắt cô vẫn sưng vù, chẳng khác lắm hơn hai ngày trước là bao. Quơ tay thấy túi thịt bò khô trên giường, Linh vừa đưa vào miệng vừa đưa mắt nhìn nơi mình đang nằm:

“ Trời đất. Lạ em, có phải cho người ở không đấy? Sao đâu đâu cũng là vỏ túi thịt bò khô thế này? Nói. Mấy ngày nay không ăn cơm đúng không? ”

Ngọc Minh ngã mình nằm xuống cạnh chị, cô khẽ cười:

“ Anh Thiện bảo em ăn cái này hết buồn. Em chẳng thấy hết buồn, chỉ thấy rất hợp khẩu vị. Cứ nhìn thấy cơm là em sợ lắm. Không ăn nổi.”

“ Ôi em tội. Không ăn cơm thì cũng phải ăn cái gì đó có chất dinh dưỡng một tý chứ. Chị biết là em đau lòng, nhưng nỗi đau nào rồi cũng sẽ qua, chỉ cần em có đủ tuyệt vọng.

Chúng ta sẽ đôi lần hứng chịu về cho riêng mình những nỗi đau ngoài sức chịu đựng. Chia tay chưa bao giờ là đau khổ nhất, mất đi người đó mãi mãi trên thế gian mới là nỗi thống khổ triền miên. Thật tâm mà nói, đối với một người từng rất yêu dù họ đi qua chúng ta tàn nhẫn đến đâu, từ lòng từ bi của một người từng được yêu tha thiết chúng ta sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người ấy đau khổ mà hẫ hẫ lòng. Có lẽ vì người ấy hạnh phúc ta cũng đón đau mà không hạnh phúc thì nỗi xót xa càng nhiều. Thế nên, chia tay cũng được nhưng hãy hứa là sẽ sống bình yên đâu đó trên hành tinh này. Vậy thì em cũng phải sống tốt, phải yêu cuộc của chính bản thân em.”

Ngừng một lát, Linh hỏi tiếp:

“Đời còn dài. Giai còn nhiều lắm em gái ạ! Con cóc ba chân khó tìm chứ hai đùi đàn ông kín khắp phố. Nên em sao phải tiếc vì một chuyện đã qua. Nếu cho em cơ hội em có dám liều mình yêu lại một người làm em đau không?”

Ngọc Minh gạt đầu, cô mỉm cười với chị và dịu dàng:

“ Có lẽ em dám. Không phải anh ấy làm em đau mà là tự em làm đau chính mình. Nhưng em không thể ép bản thân mình thôi nhớ anh ấy, thôi nghĩ về anh ấy. Em sợ lắm. Cảm giác sợ hãi khiến em quên mất mình là ai...”

“Là số phận trở trêu hay do em ngu khờ đến tận cùng?”

“Không, phụ nữ mà chị, có trải qua vô vàn thăng trầm trong cuộc sống, vấp ngã tì hần bao nhiêu lần thì em cũng chỉ yêu duy nhất một người_là anh ấy. Em đã từng bịa ra vô vàn lý do, giả sử khi anh ấy phản bội em, em sẽ khóc, bước đi và cắt sâu nỗi đau đó trong lòng nhưng chắc chắn em chưa bao giờ thôi yêu. Chị biết không ba anh ấy nói với em rằng: để cảm nhận được mùi vị hạnh phúc đôi khi chúng ta phải đánh đổi rất nhiều, rất rất nhiều.

Em chẳng yêu lại ai cả, em vẫn đang yêu tiếp người em từng yêu.”

Linh buông hững hờ hai từ “ ngu ngốc” rồi đứng dậy bước về phòng tắm. Khi trở ra, đập vào mắt cô là hai chiếc vali của Minh vẫn nằm bất động ở đầu giường y chan mấy ngày trước. Cao giọng, cô hỏi:

“ Đây. Em không có việc gì làm thì mang quần áo ra treo đi. Để thế này dễ nhàu lắm.”

Ngọc Minh vẫn nằm, ánh mắt cô nhìn lên trần nhà một màu trắng thê lương. Đáp lời chị, cô nói:

“ Em đặt vé rồi. Đêm mai em sẽ về.”

Linh sững sốt, cô nhảy chồm lên giường và lay người Minh:

“ Em điên đấy à. Vậy thì em chuyển qua đây làm cái gì? Ở luôn bên kia cho lành. Chị chết vì em mất...”

“ Chị....Nếu ở đó, trước khi chị chết vì em thì em đã chết vì nhớ anh ấy! Em không cam lòng. Sao thế gian lắm đau khổ, để những hằng hà thời gian cũng không ngăn nổi một người thôi yêu một người. Là bất công, bất công cho em lắm.”

Linh túm lấy cái gối rồi đập vào lưng Minh và hét lớn:

“ Đây thì bất công. Chị thật sự muốn biết thằng cha đó thế nào khiến em biến thành như bây giờ. Điên quá. Tốt nhất, em lục tung cả Hà Nội để tìm anh ta cho chị, sau đó cầm gót giày nện vào khuôn mặt đẹp trai tử tế của anh. À không, còn phải phù phù nước miếng lên người anh ta nữa.”

“ Eo. Em ghê chị quá nhá. Chắc anh Duy sợ quá nên mới trốn chị đi xa.”

Giọng Linh đành lên:

“ Đừng có mà nhắc đến con người ấy với chị. Đi tàu điện ngầm hần phải tới nơi vậy mà vẫn chưa thấy gọi về cho chị. Đàn ông đều là lũ bỏ đi. Dậy, chúng mình đi siêu thị mua đồ về đập phá. Gọi cả Hữu Thiện nữa.”

Minh ngoắc tay Linh và ngồi dậy. Tiếng cười họ giòn tan trong nắng xuân rót mật.

Hà Nội.

Hít một hơi thật sâu, sắc mặt của Sơn có vẻ khá hơn nhưng tinh thần của anh vẫn trì trệ như trước. Cả một đêm trằn trọc, anh chỉ muốn thoát khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt. Bệnh khiến anh dường như biến thành một đứa trẻ, lúc nào cũng cau có, làm nũng. Tính khí thất thường của anh khiến mẹ anh phiền lòng không thôi.

Vẫn là ca trực buổi sáng, Trà tiếp tục mang thuốc tới phòng Sơn. Đặt thuốc vào tay anh, cô lạnh lùng cất tiếng:

“ Đến giờ uống thuốc rồi.”

Ánh mắt Sơn vô hồn, anh chăm chú nhìn vào những viên thuốc trên tay mình. Trà thấy dần mất kiên nhẫn, tiếp tục nói:

“ Anh mau uống đi, còn nhìn gì nữa? Chưa thấy thuốc bao giờ à?”

Sơn ngẩng đầu nhìn người con gái trước mặt. Gương mặt anh tuy tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn sắc như điều hâu. Chuyển thuốc từ tay phải sang tay trái. Từng cử chỉ của anh đều được Trà thu vào mắt. Cô cứ nghĩ anh sẽ vốc thuốc vào miệng, nhưng ai ngờ nhanh chóng dùng tay phải anh túm gọn cổ tay cô và vặn ngược chiều kim đồng hồ. Giọng anh lạnh lùng:

“ Nói. Ai sai cô ?”

Trà dấy dựa và hét lớn:

“ Anh nổi điên gì thế? Có mau buông ra không thì bảo?”

Nghiến răng, anh gần từng tiếng một:

“ Nói mau, ai sai cô đến đây?”

Dùng hết sức vặn chặt cổ tay Trà xuống. Đau đớn khiến cô la lớn ầm ĩ. Chỉ nhanh chóng bác sĩ đã chạy đến. Ông Khôi thấy con gái mình đang bị Sơn vặn tay vội tiến tới...nhưng chưa kịp động vào, anh đã quắc mắt nhìn về phía những người đứng xung quanh:

“ Các người có tin nếu lại gần đây tôi bẻ gãy tay cô ta không?”

Tiếp tục dồn ánh nhìn về phía Trà, anh không hề có ý ngừng lại:

“ Nếu cô không nói tôi sẽ đành phải phế cánh tay ngọc ngà của cô. Nhắc để cho cô biết, 15 tuổi tôi từng giành huy chương bạc Karatedo toàn thành phố. Từ đó đến nay, khả năng chỉ có hơn chứ không kém.”

Đôi mắt ngập nước, Trà xụi lơ trước đau đớn, cô vội gật đầu và nói trong nghẹn ngào:

“ Tôi nói, tôi nói. Nhưng anh hãy buông tay tôi ra được không?”

Sơn đẩy mạnh tay cô ta ra, rồi anh dựa vào thành giường và thở dốc. Trà được ba mình đỡ, cô oà khóc:

“ Ba. Không phải con, thật sự không phải con...”

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn hai người họ. Vỗ nhẹ lưng con gái, bác sĩ Khôi dịu dàng an ủi:

“ Không sao, không sao. Có gì bình tĩnh nói xem nào.”

“ Là Hải Nam, là anh ấy sai con cho Deferasirox vào trong thuốc của bệnh nhân để kích thích dạ dày...”

Bà Loan vừa bước vào cửa, nghe thấy vậy sững sốt rồi tụt huyết áp và ngất. Thái đi theo sau, nắm chặt tay thành hình nắm đấm. Anh đang định bước đi thì Sơn đã yếu ớt gọi anh lại

“ Anh định đi tìm công an?”

“ Phải bắt nó lại. Muốn ăn cơm tù thì đành để nó thoả mãn thôi.”

“ ĐỪNG anh. Anh làm thủ tục chuyển viện cho em. Em muốn sang Vinmec nằm. Ở đây ồn quá. Chuyện bắt bố tùm lum để sau đi. Cậu ta cũng thê thảm lắm rồi...”

Sau khi thu xếp xong cho di của mình, Thái trở lại bên giường Sơn và khàn giọng, anh nói:

“ Nhà mình đối xử với nó có tệ bạc gì đâu, sao nó lại có thể làm thế cơ chứ? Mất hết cả tính người. Thăng chó má.”

“ Có lẽ, khi con người ta rơi vào quần bách nên thấy mọi con đường đều mù mịt. Anh nghĩ xem, trong một năm cậu ta gặp phải bao chuyện xúi quẩy. Thực ra, từ ngày còn đi học, chúng em tuy là bạn thân nhưng em biết cậu ấy vẫn không vui với em. Có lẽ, một phần vì em luôn đạt hết tất cả những gì cậu ấy muốn! Ngay cả việc đi du học, cậu ấy cũng khát khao nhưng không may em lại là người được chọn. Cái chết của Mai có lẽ là sự đả kích đến tận cùng rồi. Dù không ai nói ra, nhưng em hiểu Hải Nam nghĩ em gián tiếp hại chết em gái cậu ta. Xem như lần này, em trả hết nghĩa tình cho nhà họ rồi. Nhắm mắt làm ngơ đi anh.”

“ Em điên rồi. Anh không để yên chuyện này được. Nghĩ đến việc ngày ngày tới ngân hàng nhìn bộ mặt thối nát của nó, anh không chấp nhận được.”

“ Thế anh định làm gì? Bố mẹ bên đây cũng đâu còn trẻ nữa. Chẳng lẽ khiến ông cụ bên nhà lên cơn đau tim mà chết? Dù sao cũng còn nốt năm nay bác ấy về hưu. Dù sao họ cũng đã từng đối xử với em rất tốt. Cũng quan tâm em không khác gì ba mẹ em vậy. Em không muốn nhìn họ phải hận em. Xét cho cùng, con gái vừa mới chết, con trai lại vào tù thì sẽ ra thế thống gì?”

Tỏ rõ thái độ gay gắt, Thái nói với Sơn:

“ Được. Không tống nó vào tù nhưng ít nhất cũng không thể để nó được yên. Nếu không đánh nó một trận, anh sẽ không hả dạ.”

Sơn cười:

“ Đúng là máu mủ vẫn hơn. Anh xem, em chỉ bị thương mà anh đã xót xa như vậy. Xem người ta, em gái chết thử hỏi sao không hận được? Vậy tùy anh. Em không ý kiến. Chỉ xin nhẹ tay, cho cậu ta con đường sống là được rồi.”

16. Chương 16 End

Chương 16: Em sẽ tìm anh bằng mọi giá!

Hữu Thiện nở một nụ cười với Minh. Theo chân anh vào trong căn phòng ấm áp, một tách cafe không lâu sau được đặt trước mặt cô. Lúc này đây chỉ cần mỗi giây phút cũng đủ làm Ngọc Minh có thứ gì đó ghen ngay cổ. Áp lực đến mức không thể vận động được bất cứ cơ-ran thần kinh nào của não nữa.

Chăm chú nhìn Minh, Hữu Thiện lên tiếng trước:

“ Em sao thế? Có chuyện gì khó nói sao?”

Ôm tách cafe trên tay để tìm hơi ấm, cô gật đầu, lí nhí trả lời:

“ Lúc chiều, em và chị Linh muốn mời anh qua dùng cơm nhưng anh không ở nhà.”

“ Tiếc quá. Chiều nay anh có buổi cemina nên về muộn. Lúc về, mọi người cùng rủ nhau đi ăn.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

“ Em có chuyện gì khó nói nữa phải không? ”

Khẽ đặt tách cafe xuống bàn, thọc tay vào túi áo lông ấm áp, Minh lấy chiếc Ipod của mình ra đẩy về phía Hữu Thiện. Ngắc đầu nhìn anh, cô dịu dàng cất tiếng:

“ Em chẳng biết mua gì tặng anh vì xét cho cùng anh chẳng thiếu thứ gì. Vì thế....đây là những bản đàn em thu từ hồi còn trong nước. Lúc nào thấy áp lực hay buồn, thì anh lấy ra nghe nhé!”

Cầm chiếc Ipod màu đen trên tay, Hữu Thiện mỉm cười. Nghiêng đầu nhìn cô đầy dò hỏi, anh khẽ nói:

“ Anh rất thích món quà vô giá của em. Nhưng....không có công nhận có sao không?”

“ Em....em. Ngày mai em phải về Việt Nam rồi. Chẳng biết bao giờ mới gặp lại anh và mọi người nữa.”

Thoáng ngỡ ngàng, ánh mắt anh như nhìn thấy một khoảng trời sẫm tối. Lấy tay đẩy cao gọng kính, Hữu Thiện hỏi lại Minh:

“ Nhưng em vẫn chưa lấy chứng nhận bên này. Về hẳn? Không trở lại London?”

“ Dạ. Em không biết có trở lại được nữa không, em chỉ biết mình phải về Hà Nội...”

“ Giả sử nếu anh nói là anh muốn giữ em lại? Giả sử nếu anh nói...vì anh, em hãy ở lại đây. Giả sử, nếu anh nói đối với anh, em là một người đặc biệt và chiếm một vị trí vô cùng to lớn thì em có nghĩ lại hay không?”

Có chút ngượng ngùng khi bị anh hỏi thẳng, cô cúi đầu e ngại. Vài giây sau, cô mới bình tĩnh đáp lại anh:

“ Em không thể! Bởi trong em đã có một người chiếm lấy toàn bộ tâm trí và cả trái tim. Ngày anh ấy rời xa không cho em một lí do nào cả. Và em không biết gì về anh ấy ngoài việc em yêu anh ấy rất nhiều.....thì với cảm giác của mình, em vẫn sẽ mỗi ngày đi tìm lại anh ấy, bằng mọi giá... ”

Có chút chua xót trên khoé môi người đàn ông đang cười. Sai thời điểm gặp đúng người thì tình yêu ấy cũng chỉ là vô vọng. Thôi đành, có yêu, có thương cũng chỉ đọng đầy trong đôi mắt, trong những hành động lặng lẽ vì nhau.

Hít một hơi thật sâu, anh khó khăn nói tiếp:

“ Cho anh xin một tấm ảnh của em làm kỷ niệm được chứ?”

Minh nhún cười gật đầu với anh. Hữu Thiện cũng cười, nhưng không ai hiểu nụ cười của người đàn ông ấy là một điểm báo cho những chuỗi ngày cô đơn sắp tới.

London Heathrow.

Xiết chặt vòng ôm, Ngọc Minh ngả đầu vào vai Cao Linh, có giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Nghẹn ngào cô nói:

“ Em sẽ rất nhớ chị. Nhớ cả anh Duy nữa. Chỉ tiếc chúng ta quen nhau quá muộn. Chẳng biết bao giờ mới được gặp lại nữa...”

Vỗ về Minh, Linh cười hiền rồi an ủi:

“ Ngốc nghếch. Sớm muộn gì cũng gặp lại tại Hà Nội. Em đừng khóc nữa, không chị cũng muốn khóc theo. Nhớ về đến nơi phải liên lạc ngay nghe chưa?”

Cô gật đầu rồi buông tay ra. Nước mắt tèm nhem, cô nhìn Hữu Thiện cười cười. Anh cũng cười buồn với cô. Giọng anh trầm lại:

“ Để anh ôm em một lần liệu có chịu thiệt không?”

Minh dang tay bước sang phía anh. Trong cái ôm hững hờ ấy, anh thấy tim mình tan ra thành từng mảnh. Ghé sát tai cô thì thầm:

“ Nếu không hạnh phúc thì nhớ trở lại London. Đừng quên, em còn có những gì để lại ở nơi đây! Anh sẽ chờ em.”

Nghe những gì anh nói, cô oà khóc chẳng khác nào đứa trẻ. Cô thật sự không muốn, không muốn phải rời xa nơi đây chút nào. Dẫu cô biết rằng, nơi cô trở về mới là nhà mình.....và nơi đó có một người cô yêu tha thiết! Trong giây phút chia xa ấy, cô chỉ biết đáp lời anh bằng một câu nói u buồn:

” Đừng chờ em, London còn xa lắm!”

Hà Nội.

Vinmec Hospital.

Vẫn biến mọi sự so sánh đều là khắp khiêng nhưng không thể phủ nhận một điều, chế độ chăm sóc của bệnh viện tư nhân và bệnh viện nhà nước khác quá xa nhau. Sau ba ngày chuyển viện, vết thương của Sơn đã chuyển biến khá tốt. Nhưng gương mặt anh không lúc nào thôi cau có. Chiếc điện thoại xoay đều trên tay, có gọi cả ngày thì số điện thoại ấy vẫn không thể nào liên lạc được. Chán nản và tuyệt vọng.

Nhìn gương mặt con trai, bà Loan thở dài rồi lên tiếng:

“ Con bớt cau mày đi được không? Bố con nhiều tuổi như vậy nhưng vẫn chưa có cái thói quen xấu ấy. Con xem, mới có hai mấy tuổi đầu mà chẳng khác nào ông già.”

“ Mẹ...mẹ có biết ở đây chán đến mức nào không?”

“ Chứ con định thế nào? Hay mẹ xin cho con về nhà được không?”

“ Con muốn về bên kia.”

Trùng mắt với Sơn, mẹ anh gần như gất lên:

“ Không được. Công việc bên đó, mẹ đã bảo thằng Thái xin nghỉ tạm thời cho con rồi. Vết thương vẫn chưa liền, đi đâu! Nếu buồn thì đi xuống vườn hoa dạo vài vòng rồi về phòng nằm tiếp. Cố gắng mà nghỉ ngơi, mẹ đảo qua với con thể thôi, giờ mẹ phải về họp rồi.”

Gật đầu với mẹ mình. Sơn khép hờ đôi mắt. Không lâu sau, anh tỉnh dậy, đặt tay lên ngực mình anh thấy sau lớp băng dầy là một trái tim đang lạnh lẽo và có phần đau đớn. Những ngón tay dài nhanh chóng gọi tìm anh trai mình. Khàn giọng, anh nói:

“ Anh Thái à. Tối anh qua phòng em tìm giúp em passport, tiện đặt vé về London chuyến bay sớm nhất giúp em.”

“ Cậu điên à? Anh không gánh nổi đâu.”

“ Không sao thật mà. Em phải về bên kia có việc. Chỉ cần hai ngày thôi. Giúp em lần này đi.”

Trầm mặc, cuối cùng Thái cũng đồng ý với sự nhờ vả của Sơn. Tiếc là Hoàng Sơn đã đi sai một nước cờ khiến cả anh cùng Ngọc Minh rơi vào một vòng luẩn quẩn.....

Chiếc taxi dừng lại, cúi chào chú tài xế rồi Minh quay người về phía chuồng cổng. Căn nhà quen thuộc của cô, căn nhà mà cô đã sống trong những năm tháng tuổi thơ êm đềm, nơi có giàn tigon với những cánh hoa hình tim vỡ đang hồng trước sân, nơi cây táo già đang rụng đầy xác hoa trắng gốc. Với những ngón tay xanh gầy, cô liên tục bấm chuông. Cánh cổng mở ra, người phụ nữ đã luống tuổi sưng người lại. Biết mẹ vẫn còn bất ngờ, Minh vội buông đồ xuống rồi bước tới ôm lấy bà và gọi da diết:

“ Mẹ. Mẹ không nhớ con sao?”

Trong cảm xúc nghẹn ngào, mẹ cô phải mất vài giây để lấy bình tĩnh, đưa bàn tay đã hanh hao vì năm tháng lên vuốt tóc con gái, mẹ cô nói:

“ Sao về mà không chịu nói cho ai biết? Sao con gái tôi lại thành ra thế này...?”

Chu môi làm nũng, cô cười với mẹ:

“ Mẹ không định cho con vào nhà sao?”

Trong căn phòng khách quen thuộc, bàn ôm cô con gái bé bỏng không chịu buông tay. Giọng nói đầy xót xa:

“ Trời ạ. Sao con lại thành ra thế này chứ? Gầy chẳng khác nào cái mắc áo rồi. Ngay chiều nay phải ra hiệu thuốc mua thuốc bổ về cho mẹ. Bố con mà nhìn thấy thế nào ông ấy cũng la lên cho xem.”

Ngả đầu vào vai mẹ, Minh thấy mắt mình cay xè. Gia đình vẫn là nơi tốt nhất! Trong suốt hai năm xa nhà, số lần cô về đêm trên đầu ngón tay. Công việc của bố mẹ cô cũng yêu cầu họ phải vắng nhà cả ngày, nếu bố cô hiện đang làm giám đốc một công ty bảo hiểm thì mẹ cô đang quản lý một siêu thị cỡ trung bình ngay gần nhà. Suốt hai năm qua, thời gian được ở cạnh người thân tính qua chẳng được bao nhiêu. Thì thâm, cô lí nhí với mẹ:

“ Mẹ à. Giá mà lúc nào cũng được như thế này thì thích nhỉ?”

Nhìn con gái yêu rồi mẹ Ngọc Minh cười âu yếm. Buông tay con ra, bà trở về bếp nấu ăn, dặn cô cứ lên phòng xếp đồ và ngủ một giấc.

Buổi chiều, khi cô thức dậy thì mẹ cô đã đi làm. Căn nhà lại trở nên vắng lặng. Thức dậy thay đồ, cô dắt xe đi loanh quanh khu vực bờ Hồ rồi lại tạt vào phố cổ. Những con đường đã quá lâu rồi cô không có bước

chân qua. Cho xe dừng lại trước một hiệu thuốc gần ngay phố Hai Bà Trưng. Thấy Ngọc Minh bước vào, cô được sĩ tử không còn trẻ cười rồi nói:

“ Không biết em định lấy thuốc gì? Có đơn thuốc mang theo không? ”

Minh cũng lịch sự cười rồi đáp lời:

“ Gần đây em thường xuyên chán ăn mà cứ tầm chiều thì thấy người hay bị sốt nhẹ. Chị xem có thuốc bổ gì tốt thì lựa giúp em.”

“ Trước đây em có bị rối loạn tiêu hoá bao giờ chưa?”

Cô lắc đầu, nói tiếp:

“ Không có.”

“ Rối loạn kinh nguyệt thì sao?”

Minh suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

“ Hình như... là vậy. Tháng trước vào ngày 4 còn tháng này..... ngày 21 rồi nhưng chưa thấy gì.”

Mỉm cười với Minh, cô ấy khẽ nói:

“ Vậy em vào viện kiểm tra xem, rồi ra đây lấy thuốc cho chị sau cũng được. Nhìn mặt em tái xanh chẳng khác nào chị quãng trước, lúc mới đầu mang thai cũng y như em giờ.”

Gật mình, Ngọc Minh tròn mắt trước những gì được sĩ tử vừa nói. Cô bối rối hỏi lại:

“ Nhưng em không có nôn oẹ, cũng không có thèm chua.”

“ Nếu ai ôn oẹ cũng đều có thai thì những người bị đau dạ dày và những người say rượu tính sao? Không phải ai khi mang thai cũng có biểu hiện đó. Em cứ vào khám cho chắc, hôm nay là ngày giữa tuần, viện sẽ không đông đâu.”

Cúi đầu ngượng ngùng, Ngọc Minh bước ra xe, vừa lúc ấy điện thoại tới.

“ Chị Linh ạ. Chị ngủ gì mà giờ mới dậy thế?”

“ Em về đến nhà lâu chưa? Sáng nay không có tiết nên chị nướng luôn.”

“ Dạ. Lúc em về đến nhà thì bên đấy vẫn khuya nên không dám gọi phiền chị.”

“ Em đang ở đâu mà ồn thế? Nói bé lí nhí chị chẳng nghe thấy gì.”

Bước lên vỉa hè, Minh cố gắng nói to hơn:

“ Chị nghe thấy chưa? Lúc sáng về mẹ kêu em gầy quá, dặn phải mua thuốc về uống để tăng cân. Nhưng người bán thuốc, họ bảo nhìn qua giống em đang có bầu. Chị à, liệu có khả năng đó không hả chị?”

Linh nghe xong tỉnh ngủ, bật dậy, cô nói lớn:

“ Có bầu? Em có thấy những thay đổi lạ không? Nói chị nghe thử coi? Ví dụ thèm chua, ngủ nhiều...”

“ Không. Em chỉ thấy chán ăn, ăn gì cũng không có vào miệng được. Với tầm chiều chiều cứ hay bị sốt nhẹ, đến đêm thì lại thôi. Ngủ nhiều cũng không luôn.”

“ Chắc không phải đâu. Nhưng mà...em và anh ta có thực hiện biện pháp an toàn không thế?”

“Dạ, không ạ!”

“ Ôi, cái con bé ngu ngốc này. Em đến viện C tìm trưởng khoa sản cho chị. Chị sẽ gọi cho mẹ chị ngay. Dù sao cũng phải kiểm tra cho chắc ăn.”

Ngọc Minh thần thờ dạ vâng khi nghe Linh nói. Cô thấy chân mình sắp khuỵu xuống, bàn tay giữ máy cũng không còn vững. Tự nhiên, cô sợ kết quả không như ý đến vào lúc này. Nỗi sợ hãi cứ thế dày vò cô, ngay cả khi bước vào trong viện.

Mẹ Linh vừa tiếp nhận một ca mổ gấp nên bà dặn Minh cứ chờ bà tầm 20p. Dãy hành lang bệnh viện ngập mùi cồn, thuốc sát trùng, kháng sinh...những mùi tưởng chừng khó chịu ấy không hề làm Minh có dấu hiệu buồn nôn. Chắc không phải đâu, kinh nghiệm của chị được sĩ bán thuốc chắc chỉ là nhầm lẫn. Nhưng cô lại sợ. Dù sao vẫn phải khám để biết đích xác mới có thể yên tâm.

Đôi vợ chồng ngồi cạnh khiến cô cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ, người chồng dù tranh thủ lật tài liệu, nhưng vẫn không quên nắm chặt bàn tay vợ vào lòng. Hạnh phúc ấy sao mà giản đơn đến thế, nhưng đủ để bao người khát khao.

Cảm nhận được cái nhìn của người ngồi cạnh, người vợ quay sang Ngọc Minh đầy ngại ngùng và mỉm cười:

“ Chắc em cũng đến khám thai?”

Minh nhìn chị và nói dịu dàng:

“ Em đến xét nghiệm. Chị được mấy tháng rồi ạ? Nhìn anh chị hạnh phúc quá.”

“ Ừ. Em không biết đâu, cảm giác có con tuyệt vời lắm! Chị phải làm thụ tinh trong ống nghiệm đến lần thứ hai mới thành công. Để có đứa trẻ này thật không dễ chút nào.”

Người chồng dừng tay quay sang chỉnh lại tấm khăn trên cổ vợ và cũng cười với Minh. Tập bản thảo trên tay anh vô tình rơi xuống, bay tới chân cô. Nhặt những bản vẽ lên, Ngọc Minh chăm chú nhìn và nói:

“ Bản thiết kế đẹp quá, nhưng có vài chỗ chưa ổn.”

Cả hai vợ chồng họ đều nhìn cô dò hỏi, ánh mắt sáng lên tỏ vẻ hứng thú nghe cô nói tiếp. Ngọc Minh gượng cười:

“ Em xin lỗi nếu hơi nhiều lời...”

Cất giọng điềm đạm, người chồng đáp lời cô:

“ Em cứ nói đi. Anh rất vui nếu được tham khảo ý kiến của em.”

“ Dạ. Vậy em xin mạn phép nói suy nghĩ của em. Với thiết kế nội thất của phòng khách, em thấy bộ bàn ghế gỗ rất đẹp. Nhưng chiếc đèn chùm hình như không liên quan, độ sáng của màu trần chưa chuẩn, và vì bộ bàn ghế là kiểu cổ điển nên dùng giấy dán màu vân gỗ có vẻ không hợp. Em nghĩ cứ dùng giấy dán đơn giản là được...”

Tỏ ý tán thành, nhận bản vẽ từ tay Ngọc Minh, anh ấy quan sát cô và nói tiếp:

“ Em học kiến trúc nội thất?”

“ Dạ.”

“ Em đang làm việc ở đâu vậy?”

“ Em vừa tốt nghiệp London City, hiện vẫn chưa tìm được việc! Tuyển dụng trong nước không phải lúc nào cũng cần mình anh ạ. Bằng cấp bây giờ chỉ là thứ yếu.”

Cùng lúc ấy, bác sĩ gọi đến tên vợ anh vào khám. Trước khi bước đi, người chồng đưa cho Minh một tấm card và trầm giọng nói:

“ Đây là công ty của anh. Nếu em cảm thấy hứng thú thì đặt hẹn trước với thư ký của anh một chút rồi thứ hai tuần tới đến làm thử xem sao? Biết đâu, có duyên với công việc ở đó.”

Đứng dậy cúi đầu với vợ chồng họ, Hương nhìn theo bóng họ khuất dần vào phòng khám. Lúc sau, cô mới nhìn xuống tấm card trong tay mình. WATG Architects! Ánh mắt Ngọc Minh không giấu được ngạc nhiên. Tập đoàn kiến trúc của Mỹ đặt tại Việt Nam. Được đặt chân vào đó thôi đã là ước mơ của biết bao kiến trúc sư như cô. Vậy thì người lúc này là....? Giám đốc đại diện tại Việt Nam? Vẫn trong bàng hoàng thì một cô y tá đã đến gọi vào gặp bác sĩ trưởng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/london-con-xa-lam>